

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 3 - Đại Trận Trượng

Contents

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 3 - Đại Trận Trượng	1
1. Bộ I: Độc Dược Đoạn Trường – Chương 1: Làm Sao Mưu Sát Nhất Trượng Phong	1
2. Bộ I: Độc Dược Đoạn Trường – Chương 2: Người Nhặt Hồn Than Nóng Đỏ	7
3. Bộ Ii: Tâm Cửa Lãnh Huyết – Chương 1: Thập Nhị Đơn Y Kiếm	12
4. Bộ Ii: Tâm Cửa Lãnh Huyết – Chương 2: Người Thần Bí Kẹp Ô Dưới Nách	17
5. Bộ Ii: Tâm Cửa Lãnh Huyết – Chương 3: Sai Lầm Trong Đêm Gió	23
6. Bộ Iii: Đại Đạo Hải Hoa – Chương 1: Thiên Hoa Hồ Điệp Hoắc Ngọc Thi	27
7. Bộ Iii: Đại Đạo Hải Hoa – Chương 2: Nụ Cười Của Hoắc Chữ Tuyền	33
8. Bộ Iii: Đại Đạo Hải Hoa – Chương 3: Tên Trên Mộ Bia	38
9. Bộ Iii: Đại Đạo Hải Hoa – Chương 4: Ai Hạ Độc Thủ	44
10. Bộ Iv: Trận Trượng – Chương 1: Cao Thủ Mặt Vàng Dưới Ô	50
11. Bộ Iv: Trận Trượng – Chương 2: Đối Trận	55
12. Bộ Iv: Trận Trượng – Chương 3: Trận Chiến	60
13. Bộ Iv: Trận Trượng – Chương 4: Trận Vong	65

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 3 - Đại Trận Trượng

Giới thiệu

Nguồn: Kiểm hiệp thư viện Dịch: Ngọc Diện Hồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-tau-long-xa-3-dai-tran-truong>

1. Bộ I: Độc Dược Đoạn Trường – Chương 1: Làm Sao Mưu Sát Nhất Trượng Phong

Trước khi bộ đầu Quách Thương Hùng xảy ra chuyện, đang điều tra một vụ án. Vụ án này không những rất náo động, liên đới cũng nhiều, hơn nữa còn không có manh mối, căn bản là một vụ án không đầu không cuối.

Vụ án này khiến cho Quách Thương Hùng cảm thấy vô cùng phiền não và nôn nóng, vì vậy thời gian ở lại nha môn và ra ngoài thăm dò điều tra tương đối nhiều, thế nên thường xuyên về nhà rất muộn.

Do đêm hôm đó bộ đầu Quách Thương Hùng cuối cùng cũng đã tìm được một chút đầu mối của vụ án này, y có tính cách kiên trì, chuyện gì cũng phải làm đến cùng nên đã nghiên cứu đầu mối này cho đến tận khuya. Lúc y bắt đầu có chút mệt mỏi, cảm thấy đã đến lúc cần về nhà nghỉ ngơi thì đã qua canh hai mất rồi.

Quách bộ đầu khoác tấm áo bào, quyết định đi về nhà trong đêm, trong tay cầm mấy chiếc bánh rán, một bình rượu gạo, định nửa đêm đánh thức diệt nhi đang ngủ say của mình, thảo luận án tình với y cho tới sáng, biết đầu gã diệt nhi quỷ tinh linh này lại có thể gợi ý cho y điều gì đó để phá án.

Nhà của bộ đầu Quách Thương Hùng cách nha môn tới ba dặm, ở giữa còn có một vùng đất hoang và một nghĩa địa lớn.

Đêm hôm đó mới mừng bảy, mừng tám, mây đen lại dày đặc che kín cả bầu trời, ánh sáng của vầng trăng non chỉ mờ mờ lẩn khuất sau làn mây, cả đường cũng chiếu không rõ, chỉ có những hố trũng đầy nước là phản chiếu những tia sáng yếu ớt màu nhàn nhạt mỏng manh.

Nhưng Quách Thương Hùng là một trong Tiểu Tứ Đại Danh Bộ của vùng Lương Hà này, y từng lập chí trở thành một trong Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ, nên làm sao mà sợ đêm tối? Lẽ nào lại sợ ma quỷ? Vì vậy trên đường đi, Quách đại bộ đầu cảm thấy rất thoải mái ung dung, tay vung vẩy sợi dây buộc bầu rượu và mấy chiếc bánh rán, miệng khẽ thổi một khúc nhạc vui, chậm rãi bước trên con đường vắng đi về nhà.

Khi y đi qua nghĩa địa thì đã quá canh ba.

Mỗi ngày Quách Thương Hùng đều đi qua mộ trường, gan y lại lớn hơn trời, ngô tác kiểm thi nghiệm chứng làm ruột gan lòi ra đầy đất y cũng nhìn mà chẳng buồn chớp mắt, hướng hồ y còn từng đến Mãnh Quỷ Miếu mà ai ai cũng kinh sợ, bắt sống bọn phi đồ giả thần giả quỷ ở đó về nha huyện xử lý, thế nên nửa đêm canh ba đi qua nghĩa trang với Quách Thương Hùng mà nói là một chuyện hết sức bình thường, bình thường như mỗi bữa ăn cơm với thịt với rau vậy.

Nhưng hôm nay đích thực có chút gì đó bất bình thường.

Bởi vì trong mộ trường có tiếng đinh đục vang lên.

Quách Thương Hùng lập tức dừng bước, nghiêng tai lắng nghe, không ngờ lại không nghe thấy gì, lúc này sương mù mờ mịt, ánh trăng hôn ám, khu mộ địa hoang tàn vắng vẻ không một bóng người, nhưng lại không thể nhìn rõ.

Quách Thương Hùng lắc lắc bình rượu gạo trên tay, rõ ràng là y chưa hề uống giọt nào vào bụng, không thể vì ngà ngà say mà nghe lầm được, hơn nữa làm người trong nghề này, cho dù là đã say rượu, hai mắt díp tịt lại đi chẳng nữa, đôi tai vẫn có thể phân biệt được con vật vừa bay qua đầu mình là chim hay là dơi nữa.

Bằng không, bất cứ lúc nào y cũng có thể bị người khác cắt đầu xuống ngâm rượu.

Nghĩ tới đây, Quách Thương Hùng không khỏi nhếch mép cười khổ.

Trong số những người làm nghề này giống y, có một vị tên gọi Truy Mệnh, cho dù là đã uống mười bảy mười tám cân rượu, say bảy tám phần, nhưng xưa nay vẫn chưa ai có thể đụng đến nửa cọng tóc của người này trong lúc y say rượu.

“Đây gọi là tuyệt kỹ thần kỳ rồi, còn bản thân mình, vẫn còn chưa có bản sự đó”.

Quách Thương Hùng trầm nghĩ.

Y đang nghĩ như vậy, thì tiếng dùi đục lại vang lên bên tai.

Lần này thì không thể nghe lầm được nữa.

Đó là tiếng đinh sắt đóng vào quan tài bằng gỗ.

Canh ba nửa đêm, lại có người đóng quan tài trong khu mộ địa, đúng là gặp ma rồi.

Quách Thương Hùng thăm kết luận: “Nếu là tang lễ bình thường chính đáng, không thể tiến hành vào giữa lúc bán dạ thâm canh thế này được, trừ phi đây không phải là tang lễ, hoặc giả có là mai táng thì cũng là một tử thi rất đáng ngờ vực”.

Vừa nghĩ đến điểm này, tả thủ Quách Thương Hùng vẫn xách bầu rượu và gói bánh, nhưng hữu thủ đã đặt lên chuôi đao, thân hình chìm vào trong khu mộ địa.

Y không lên tiếng quát tháo, cầm tặc phải cầm vương, bắt trộm phải bắt tận tay, thế nên y quyết định lặng lẽ đến gần xem cho rõ ràng trước đã.

Lúc y lướt mình qua những ngôi mộ cỏ dại mọc đầy để tới chỗ phát ra âm thanh, thì tiếng đinh sắt đóng vào quan tài vẫn vang lên đều đặn, song đợi khi y đến cách đó chừng một trượng thì thanh âm đột nhiên lại im bật.

Quách Thương Hùng khẽ chau mày, khu mộ về đêm tĩnh lặng như một toà tử thành, không nhìn rõ thứ gì, không nghe được bất kỳ thanh âm nào ngoại trừ tiếng thở, tiếng tim đập của chính bản thân y.

Hồi lâu sau, tầng mây mù mịt trên cao từ từ tản ra, ánh trăng vàng nhạt rơi xuống khiến cho Quách Thương Hùng vận hết mục lực lên, có thể nhìn rõ được một số sự vật ẩn hiện sau làn sương đêm mờ mờ ảo ảo.

Lúc này tiếng côn trùng kêu, tiếng ếch ương, cóc nhái, tiếng ve sầu, thậm chí là tiếng mèo kêu, tiếng cú kêu cơ hồ như không hện mà cùng lúc vang lên. Từ sau khi tiếng đinh đóng vào quan tài chối ta kia tắt lịm, cả không gian cơ hồ như đã tĩnh lặng đến cực điểm, giờ đây trùng điệp đột nhiên cùng lúc cất tiếng kêu vang, ngược lại khiến cho Quách Thương Hùng cảm thấy hơi giật mình kinh hãi.

Y cẩn thận bước thêm năm bước nữa, lơ mơ nhìn thấy dưới đất có một đất vàng bị đào lên đùn thành đồng, ba bốn cỗ quan tài, xeng, cuốc... nhưng không thấy người đào!

Nửa đêm canh ba, kẻ nào đến đây đào những quan tài này lên, đào lên để làm gì?

Nếu như có người đào lên, vậy người đào mất rồi?

Quách Thương Hùng đảo mắt một vòng, khắp nơi đều là những mộ phần nằm la liệt không theo một trận tự nào, màn sương lạnh âm u mờ mờ che phủ, xa xa có tiếng sói hoang tru đêm, gần hơn là mấy thi thể tàn khuyết bất thành nhân dạng bị lũ chó hoang cắn xé, khung cảnh thật không khác gì một quỷ vực dưới âm tào địa phủ vậy...

“Lẽ nào không phải là người đào mộ lên, mà là...”. Quách Thương Hùng nghĩ tới đây, không khỏi rùng mình lên một cái.

Đúng vào lúc y rung mình lên đó, tiếng trùng điệp bốn phía lập tức im bật.

Cũng chính vào khoảnh khắc ấy, chợt nghe “đinh” một tiếng, một đạo kiếm quang đã đâm tới mi tâm của họ Quách.

Nếu không phải trước khi đạo kiếm quang này lóe lên, tiếng côn trùng đột nhiên im bật, khiến trong đầu Quách Thương Hùng chợt có ý nghĩ “có người đang tới gần” y đã không thể nào tránh nổi một kiếm này rồi.

Cùng lúc ý nghĩ “có địch nhân” lóe lên trong đầu, đao của y đã xuất ra.

“Cheng!”.

Một đao kịp thời này của Quách Thương Hùng, đã đỡ lấy kiếm chiêu.

Đối phương lập tức thu kiếm, rồi lại đâm tới vùng bụng của họ Quách.

“Xoạt!”.

Đối phương rút kiếm sau đó phát kiếm chỉ trong nháy mắt, giống như là một kiếm này vốn đã đâm vào tiểu phúc của Quách Thương Hùng vậy.

Nhưng đao của y cũng lập tức trầm xuống.

“Choang!”.

Đao kiếm lại đập mạnh vào nhau, làm hoa lửa bắn tung tóe.

Đó chỉ bất quá là một sát na ngắn ngủi, thời gian chưa đầy một cái nháy mắt, nhưng Quách Thương Hùng đã kịp nhận ra đối phương vận thanh y, kinh trang, che đầu che mặt, song mục sáng rực.

Bốn ấn tượng này lập tức đã khắc sâu trong đầu y. Đây chính là một trong những sở trường của Quách Thương Hùng, ghi nhớ từng mao hình dạng của kẻ tấn công chỉ trong thời gian nháy mắt, chỉ nội điểm này cũng đủ thấy y được xưng tụng là Tiểu Tứ Đại Danh Bộ quả thật không phải là do may mắn.

Đúng lúc này, chợt nghe “vù” một tiếng, sau lưng Quách Thương Hùng lại vang lên tiếng lưỡi kiếm rít gió.

Thanh kiếm này cơ hồ còn nhanh hơn cả kiếm phong, Quách Thương Hùng vội hét lớn một tiếng, quăng bầu rượu và túi bánh trên tả thủ ra phía sau, khiến kẻ xuất kiếm hơi chậm lại mất một nhịp, rồi vung đao về phía sau cản lại.

“Đình!”

Đao kiếm chạm nhau, lại bắn ra những tia lửa đẹp mắt.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Quách Thương Hùng cũng đã nhìn rõ người vừa tập kích sau lưng mình: hoàn toàn giống với thanh y mỏng diện nhân vừa này.

Y thầm kêu khổ một tiếng: “Gặp ma rồi!” Kẻ phía sau lưng lại đâm tới một kiếm nữa.

Quách Thương Hùng vội vàng đưa đao lên đỡ lấy, vừa đánh vừa lùi, y không lùi về phía sau mà lùi về chéo về phía bên trái, như vậy hai bên tả hữu đều có địch nhân, nhưng phía sau lại không có người ám kích. Cách thoái lui này, là kinh nghiệm y có được sau hàng trăm trận chiến lớn nhỏ, đặc biệt là những trận dạ chiến hung hiểm, như vậy có thể tránh được mối lo vùng bụng và vùng lưng bị thương.

Nhưng lúc này bên tai y chợt vang lên một tiếng “vù”, một đạo kiếm phong khác lại đâm tới sau lưng, so với kiếm thế của hai người trước thì còn nhanh hơn gấp bội.

Trong chớp mắt, Quách Thương Hùng đã rơi vào thế trái, phải, và phía sau đều có cường địch.

Theo lý mà nói, trong khi bị cường địch ở hai bên tả hữu hợp kích, Quách Thương Hùng ngàn vạn lần cũng không thể tránh nổi một kiếm đâm từ phía sau này. Nếu như ngoại hiệu của y không phải là Nhất Trận Phong.

Nhưng y chính là Nhất Trận Phong Quách Thương Hùng.

Tinh hoa võ công của y không phải là quyền đầu, cũng không phải đao pháp, mà là khinh công.

Chỉ nghe Quách Thương Hùng kêu lên một tiếng quái dị, đậm mạnh chân xuống đất, tung người bay lên cao một trượng ba thước, tà tà bay ra xa mười bảy mười tám thước, hạ thân xuống một cành cây.

Ba thanh kiếm cùng đâm trượt mục tiêu, chạm phải nhau phát ra những tiếng “đình đình”, ba tên sát thủ mượn lực kiếm chạm nhau, trong nháy mắt đã tung ngược mình lại biến mất trong màn đêm thăm thẳm, sau những tấm thạch bia.

Quách Thương Hùng đứng một chân trên cành cây, hồi lâu sau cũng không dám nhảy xuống, trong lòng thầm suy tính: “Nếu ba người bọn chúng lại liên thủ tấn công, bản thân mình liệu có chống đỡ nổi không? Nếu đối phương không chỉ có ba người thì sao? Những kẻ này rốt cuộc là ai mà võ công nguy dị, kiếm pháp tốc độ nhường này?”.

Quách Thương Hùng chợt nhớ tới mười hai người trong truyền thuyết... không khỏi khê rùng mình một cái, nhưng ngay sau đó y lại nghĩ: “Không thể nào, đó là mười hai người, đâu phải chỉ có ba người”.

Cũng may là chỉ có ba người!

Một lúc khá lâu sau đó, vẫn không hề thấy một chút tiếng động nào, Quách Thương Hùng thầm mắng: “Ma quỷ thật!” rồi thở lên tiếng: “Này, bằng hữu, đừng trốn tránh nữa!”.

Nhưng đáp trả lại y chỉ là một sự yên lặng tưởng chừng như vĩnh hằng, giống như y đang đối thoại với một phần vậy.

Quách Thương Hùng không kèm chế nỏi, lớn tiếng quát: “Này, bằng hữu, có giỏi thì đừng có lén lén lút lút, rút ra đây cho ta!” Lúc này trời đã gần sáng, xa xa có tiếng gà gáy văng vẳng vọng về, Quách Thương Hùng giờ mới biết địch nhân đại khái đã bỏ đi hết rồi, điều này làm y vừa cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm thấy ử rữ chán nản.

Nhẹ nhõm đương nhiên là vì đại địch đã rút lui, sinh mạng của bản thân không gặp hiểm nguy, ử rữ chán nản là vì y thân là Đại danh bộ Nhất Trần Phong của vùng Lương Hà, vậy mà đứng đây để hứng gió lạnh, cả hình dáng của đối thủ thế nào, nửa đêm đóng quan tài làm gì cũng không biết nốt.

Y là một đại bộ đầu, thế này thì còn mặt mũi gì nữa chứ?

Nhưng trong màn sương, đôi mắt y chợt sáng bừng lên.

Y nhảy xuống khỏi cành cây mềm mại như một con ly miêu, cẩn thận như con chuột đang lẩn quả trứng, lại gần quan sát lỗ huyết bị đào lên, bên trong và bên ngoài quan tài.

Sau đó mắt y lại càng sáng hơn.

Y đã phát hiện điều gì?

Bất kể là y phát hiện được điều gì, từ nụ cười lộ ra trên khóe miệng, bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được, điều y phát hiện được khiến y vô cùng hài lòng.

Dường như Quách Thương Hùng đang chuẩn bị rời khỏi đây.

Y đi vòng một vòng nhỏ quanh khu mộ địa, trời đã tờ mờ tảng sáng, vừa đi, vừa lưu ý xem có địch nhân ẩn nấp sau những tấm mộ bia hay không. Đúng lúc này, đột nhiên bước chân y khựng lại.

Ánh mắt của y, dừng lại trên một tấm bia mộ. Tấm bia này không có gì đặc biệt cả, nhưng ánh mắt của y như con ruồi con nhặng bị dính vào lưới nhện vậy, bị thu hút một cách mãnh liệt, nhất thời không thể dịch ánh mắt ra nơi khác.

Sau đó y hít vào một hơi thật sâu.

Mắt y lại càng sáng hơn nữa... không nghi ngờ gì nữa, là y đã mượn chút ánh sáng mờ mờ của buổi sáng sớm, nhìn được tên khắc trên bia mộ... nếu như nụ cười khi nãy biểu hiện sự hài lòng cực độ, thì gương mặt của y lúc này lại tràn đầy sự kinh ngạc.

Sự kinh ngạc khi phát hiện một bí mật cực kỳ trọng đại.

Y lại lẩm bẩm nói một mình: “Gặp ma rồi!”.

Khi đi ra khỏi mộ trường, y mới vẫy vẫy tay, lắc lắc người, cơ hồ như đến giờ mới phát hiện ra lúc nãy mình vì để giữ mạng đã ném gói rượu thịt trong tay đi mất, vì vậy tả thủ mới trống không.

Trận ác đấu hung hiểm trong mộ trường khi nãy thật giống như một giấc mộng vậy.

Nhưng đối với phát hiện của Nhất Trần Phong Quách Thương Hùng mà nói, đây tuyệt đối không phải là một giấc mộng.

Y vừa đến nhà, đã hưng phấn đánh thức diệt nhi của mình, định kể phát hiện vừa rồi cho y nghe. Nhưng diệt nhi của y tuy cũng là một trong Tiểu Tứ Đại Danh Bộ của Lương Hà, nhưng vì y cũng là một Đại danh bộ của vùng này, vì vậy vì điều tra vụ án, y đã bốn ngày nay không được ngủ ngon rồi, đối với sự tình mà thúc phụ kể lúc còn đang ngái ngủ, mắt mũi dập dềm, nửa muốn nghe nửa không, huống hồ, thúc phụ của y lại không mang rượu thịt về ăn uống, thế nên cũng càng chẳng khiến y hứng thú.

Cũng vì duyên cớ này, khiến Quách Thương Hùng nổi cáu, tức giận mắng: “Người cứ ngủ cho đã đi! Đợi sang mai ta phá vụ liên hoàn án này, đảm bảo người có kê cao gối cũng không ngủ được đâu!” Mắng rồi y cũng chẳng buồn nói tiếp nữa, cả phát hiện của mình cũng không nói cho diệt nhi biết nốt, mà chỉ nói một câu: “Gặp ma!”, sau đó bực bội trở về phòng của mình.

Sáng hôm sau, khi diệt nhi của Quách Thương Hùng tỉnh hẳn ngủ, sang phòng y xem thử, thì không thấy thúc phụ của mình đâu nữa, hỏi đệ đệ của y thì mới biết từ sáng sớm, thúc phụ đã mặc quan phục nha sai uy phong lẫm lẫm đi ra ngoài rồi, có điều đệ đệ của y cũng không biết Quách Thương Hùng đi đâu.

Diệt nhi nghĩ lại chuyện tối qua thúc phụ đã nói với mình, trong lòng cứ cảm thấy bứt rứt không yên, thế nên vội vàng đi rửa mặt, rồi chạy đến huyện nha, nhưng hỏi ra mới biết thúc phụ y không hề đến đó!

Với tính cách nghiêm khắc cẩn thận của thúc phụ y, mỗi sáng sớm đều phải đến nha huyện đúng giờ tuần tra một lượt, sắp xếp sự vụ cho sai dịch, rồi mới đi làm việc của mình, hôm nay đột nhiên thói quen lại thay đổi, rõ ràng là vô cùng bất bình thường.

Vì vậy y lập tức đi tìm một vị hảo bằng hữu của thúc phụ là tuần bộ đô đầu Trương Đại Thụ thương nghị, lúc này đã gần đến chính ngọ, Trương Đại Thụ biết tin, cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bèn lập tức phái các bộ khoái sai dịch đi tìm kiếm.

Đến gần tối vẫn chưa có tin tức gì của Quách Thương Hùng, dường như y đã hoàn toàn biến mất vô tăm vô tích, chúng nhân giờ mới biết sự tình hết sức không đơn giản.

Trương Đại Thụ liền báo lên cho Tri phủ đại nhân Du Trấn Lan, Tri phủ đại nhân liền phái thêm nhân thủ, đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng cả một đêm ròng vẫn không hề có chút tin tức nào.

Công huân nghiệp tích của Quách Thương Hùng ở vùng Lương Hà này không ai là không biết, y còn được cả Hà Bắc Đại Danh Đô Chuyên Vận Sứ Tri Châu Sự Ngô Thiết Dực Ngô đại nhân khen thưởng gia ân, vì vậy Tri phủ Du Trấn Lan lập tức đem chuyện này báo cáo lên cho Ngô Thiết Dực. Ngô Thiết Dực lấy làm chấn động, liền phái thêm thông phán Tạ Tự Cư hiệp trợ Du Trấn Lan tìm kiếm Quách Thương Hùng, nhưng tìm kiếm cả ba ngày mà vẫn chưa có được kết quả.

Chính ngọ ba ngày sau, Trương Đại Thụ và diệt nhi của Quách Thương Hùng cùng bước vào huyện nha, có lẽ vì thấy được vẻ buồn rầu lo lắng của họ Quách, nên Trương Đại Thụ liền tùy tiện an ủi một câu: “Đừng lo lắng quá, thúc phụ của huynh đệ có ngoại hiệu là Nhất Trần Phong, ai biết được có phải y đã bay lên nóc nhà nằm khểnh rồi hay không?”.

Lời vừa mới dứt, từ trên mái hiên chợt xuất hiện một bóng đen, trông đường nét giống như một cái bọc lớn đen xì.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi tung người nhảy lên, chỉ thấy bên trên mái hiên hoa văn sắc sảo có một người đang nằm sấp, hơi thở đã tắt từ lâu, thi thể đã bắt đầu thối rữa.

Người này đương nhiên chính là Quách Thương Hùng.

Nguyên nhân cái chết của y cực kỳ quái dị, trên người hoàn toàn không có lấy một vết thương, nhưng từ lưỡi đến cổ họng, từ cổ họng đến dạ dày, từ dạ dày đến phổi, toàn bộ đều đã lở loét và cháy khét, dường như đã bị một ngọn lửa thiêu đốt từ trong ra ngoài vậy, kỳ quái nhất là khi y chết, song thủ vẫn còn ôm chặt một tấm bia mộ.

Tấm bia mộ này vô danh vô tính, chỉ có một miếng thúy ngọc màu xanh giống như ngọc “Thiểm Sơn Vân” khảm bên trên, có người nhận ra đây là một tấm bia mộ vô danh ở Đại Bá Công Nghĩa Gia.

Tạ Tự Cư, Trương Đại Thụ và cả diệt nhi của người chết đều đã lần lượt đến Đại Bá Công Nghĩa Gia xem xét, nhưng vẫn không có chút đầu mối nào.

Vụ án này, đã trở thành một vụ án không đầu mối khiến mọi người bàn tán xôn xao.

2.

Người nói tất cả quá trình của vụ án này cho Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghe, không phải ai khác, mà chính là diệt nhi của Quách Thương Hùng.

Người này cũng là một trong Lương Hà Tiểu Tứ Đại Danh Bộ, Quách Thu Phong.

Quách Thu Phong ngoại hiệu Bạch Vân Phi, cũng giống như thúc phụ Quách Thương Hùng của y, đều là hảo thủ có khinh công cực cao trong Lục Phiến môn.

Quách Thu Phong đem vụ án này kể cho Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghe, hoàn toàn không phải vì muốn hai người bọn họ nhúng tay vào chuyện này, bởi vì lúc đó Lãnh Huyết đang dưỡng thương ở nhà y, còn Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng đang phải lao tâm phí thần vì chuyện vụ án bắt đại gia vùng Lương Hà bị diệt môn, hơn nữa, Quách Thu Phong kiên trì cho rằng, tuy rằng vụ án của Quách Thương Hùng đến giờ vẫn

chưa thể phá, nhưng không phải là không có đầu mối nào, nên y vẫn quyết tâm đích thân phá cho bằng được vụ án này để báo thù cho người thúc phụ đã dưỡng dục hai huynh đệ y thành người.

Quách Thu Phong là một thanh niên nhân rất có chí khí, vì vậy tuy Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều rất hứng thú với vụ án của Quách Thương Hùng, nhưng vì biết cá tính quật cường của y, nên cũng không nhúng tay can thiệp.

Đáng tiếc tạo ngộ của Quách Thu Phong có thể nói ra cực xấu, y nhận sự ủy thác của Thiết Thủ và Lãnh Huyết bảo vệ Nhị trang chủ của Tập gia trang Tập Thu Nhai, cuối cùng đã tử chiến trên phong hỏa đài.

Lúc này Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã phá được vụ án bát gia diệt môn, đồng thời dẹp yên được đại loạn đoạt quyền trong Tập gia trang (muốn biết tường tận xin xem bộ Toái Mộng Dao), tạm thời cũng chưa có việc gì gấp, nên quyết định lưu lại Lương Hà để hoàn thành di nguyện của Quách Thu Phong: chiếu cố đệ đệ Quách Trúc Sấu của y và điều tra rõ ràng vụ án cái chết của Quách Thương Hùng.

Bước đầu tiên của hai người chính là tìm đến Quách Trúc Sấu.

Quách Trúc Sấu cũng là sai dịch trong nha môn, chỉ có điều võ công của y không bằng thúc phụ và ca ca của mình, khinh công và năng lực tra án cũng còn kém rất xa, vì vậy cho dù Quách Trúc Sấu có cung tận tụy cũng chỉ bất quá là một tạp sự phó bộ đầu trong nha môn mà thôi.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết tìm đến Quách Trúc Sấu là để hiểu biết thêm về án tình.

Bởi vì bước thứ hai của họ chính là, tìm hiểu xem Nhất Trận Phong Quách Thương Hùng chết như thế nào?

Khinh công của Quách Thương Hùng cao như vậy, là cái gì đã giết chết y? Tại sao phải giết chết y? Giết chết y thế nào? Đêm đó Quách Thương Hùng đã phát hiện được bí mật gì? Bí mật này và việc y bị giết có quan hệ gì?

2. Bộ I: Độc Dược Đoạn Trường – Chương 2: Người Nhật Hòn Than Nóng Đỏ

Quan điểm của Quách Trúc Sấu là: “Thúc thúc lão nhân gia không biết đã phá được bao nhiêu vụ án lớn nhỏ, vì thế mà cũng có không biết bao nhiêu kẻ vô pháp vô thiên muốn sát hại người, nhưng xem cái chết lục phủ ngũ tạng bị thiêu đốt giống như lửa cháy ra từ bên trong của thúc thúc, thì rất có khả năng là người đã bị trúng độc”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng có suy đoán như vậy.

Thế nên Thiết Thủ bèn hỏi: “Thúc phụ của đệ bình thường có quan hệ đặc biệt tới với ai không?”.

Quách Trúc Sấu mà một thanh niên mập mạp, ngồi ủ rũ ở đó, dường như di động đối với y là một chuyện cực kỳ khó khăn vậy. Y nghe Thiết Thủ hỏi vậy mới thoáng động dung đôi chút, rồi đáp: “Ý huynh muốn nói?”.

“Thúc phụ của đệ đã trúng độc mà chết, vậy thì rất có khả năng là xảy ra chuyện trong lúc ăn uống, nhưng với sự tinh minh lão luyện của Nhất Trận Phong Quách Thương Hùng, tuyệt đối ông ấy sẽ không ăn những thứ khả nghi, trừ phi...”.

“Trừ phi người hạ độc thúc thúc là người mà ông ấy không đề phòng”.

“Đúng vậy”.

“Mật hữu của thúc thúc có những ai thì đệ cũng không được rõ lắm, nhưng hầu hết bộ khoái sai dịch trong nha huyện đều có rất hòa hợp với người”.

Quách Trúc Sấu trầm tư một lúc rồi nói tiếp: “Phủ đô đầu Trương Đại Thụ là tri giao lâu năm của thúc thúc, có thể ông ấy biết được nhiều hơn cũng nên”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đang định bước ra cửa, nhưng thấy căn nhà nhỏ rách nát, tường đã tróc hết quá nửa, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn rầu, thậm chí dài một tiếng. Lãnh Huyết chợt hỏi: “Cái chết của lệnh thúc, có thể nói là hy sinh vì nhiệm vụ, không biết...”.

Quách Trúc Sầu lập tức đáp: “Cũng nhờ thông phán Tạ đại nhân trình báo thỉnh nguyện, nên Ngô tri châu đã tăng thêm tiền tử tuất, phát cho ba mươi lăm lạng bạc”.

“Ba mươi lăm lạng bạc?” Hai quả tim đầy nhiệt huyết của Thiết Thủ và Lãnh Huyết như thắt lại, tính mạng của một hảo hán ba bốn mươi năm nay đã phá được không biết bao nhiêu án tình lớn nhỏ, tận tâm tận lực hết mình vì nhiệm vụ, sau khi chết chỉ được phát có ba mươi lăm lạng bạc tiền tử tuất, tính ra một năm chưa được đến một lạng bạc, nhưng xem ra thì dường như Quách Trúc Sầu, người duy nhất được hưởng số tiền “ủy lạo” này đã rất thỏa mãn rồi vậy.

Xem ra hảo hán khi đã mất mạng đích thực là không đáng tiền.

Xem ra nếu không có thông phán Tạ Tự Cư nổi tiếng hiền đức trong vùng đứng lên nói lời thỉnh nguyện, chỉ sợ cả ba mươi lăm lạng bạc đó quan nha cũng không có nữa.

Nghĩ tới đây, Thiết Thủ và Lãnh Huyết ngoại trừ lấy hết tiền bạc trong người đưa cho Quách Trúc Sầu, hi vọng y có thể lo liệu tang sự cho phong quang một chút, sau này sống tử thể đường hoàng ra, trong lòng cũng chỉ biết cười khổ một tiếng.

Vạn nhất hai người có xảy ra chuyện, không biết sẽ đáng bao nhiêu lạng bạc, bao nhiêu văn tiền?

2.

Trương Đại Thụ là một người hào sảng, tiếng như chuông đồng, mặt đầy vết rỗ chẳng chịt. Vừa mới nhắc đến chuyện của Quách Thương Hùng, y đã vỗ bàn nói: “Con bà nhà nó, mấy ngày nay, tìm phía đông không có tin tức, tìm phía Tây chẳng có kết quả, ai nấy đều đã dần dần quên đi chuyện này. Lũ rùa con ấy, bây giờ đều đã bỏ đó không làm nữa rồi! Con bà nhà chúng nó chứ, lẽ nào ân tình của Quách bộ đầu đối với huynh đệ bao nhiêu năm nay có thể dễ dàng sổ toẹt như vậy sao? Con bà nó! Người khác không quản, Trương Đại Thụ này quyết phải tra cho đến cùng mới thôi!”.

Thiết Thủ nói: “Trương đại ca nghĩ khí ngất trời, Thiết mỗ vô cùng khâm phục. Chúng ta cũng vì điều tra vụ án của Quách bộ đầu mà tới đây... không biết Trương đại ca có thể cho Thiết mỗ biết thường ngày Quách bộ đầu thường dùng cơm với ai không?”.

Trương Đại Thụ thoáng ngáy người, há miệng chỉ tay vào mũi mình đáp: “Ta!”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Vậy ngày hôm ấy, Quách bộ đầu có ở cùng với Trương đại ca không?”.

Trương Đại Thụ lắc đầu: “Không. Đêm trước hôm ấy, y lưu lại trong nha môn xem tư liệu, nói là phải tra cho rõ một nghi án nên ta không có đợi, cùng với bằng hữu đi đến Trương gia lão điểm uống rượu luôn”.

Thiết Thủ hỏi tiếp: “Kể từ sau đó thì không còn gặp y nữa?”.

Trương Đại Thụ lại lắc đầu: “Có”.

Thiết Thủ ngạc nhiên: “Ồ?”.

Trương Đại Thụ nói: “Khi ta gặp lại Quách đầu nhi... y... y đã là một tử thi rồi”.

Thiết Thủ biết Trương Đại Thụ là người thô lỗ chính trực, bèn hỏi tiếp: “Vậy thường ngày Quách đầu nhi có thường dùng cơm với người nào khác nữa không?”.

“Thiết huynh muốn điều tra xem ai là người hạ độc Quách đầu nhi phải không?”.

Lúc này thì Trương Đại Thụ đột nhiên trở nên cực kỳ tinh minh: “Không có tác dụng đâu, Quách đầu nhi thân tại công môn, nhưng thường hay ăn uống với rất nhiều hạng người khác nhau. Có điều lần nào trước khi ăn y cũng lên dùng một cây ngân châm giấu trong lòng bàn tay thử độc trước. Con bà nó, ta còn thường khuyên y không cần lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như vậy nữa, thật không ngờ cẩn thận đến thế rồi mà vẫn bị người ta hạ độc!”.

Lãnh Huyết chợt hỏi: “Vậy sau khi Quách đầu nhi chết, ai là người thay vào vị trí của y?”.

Trương Đại Thụ lại chỉ tay vào mũi mình nói: “Ta”.

Kế đó liền lộ ra thần tình khó xử: “Đáng lẽ vị trí này phải do diệt nhi Quách Thu Phong của y thay thế, nhưng đáng tiếc là họa vô đơn chí, diệt nhi của y cũng... dựa vào bản lĩnh của ta, e rằng còn chưa đủ”.

Thiết Thủ vỗ vai y an ủi: “Người ăn cơm công môn chúng ta chỉ cần đặt chữ nghĩa lên hàng đầu, lấy pháp lý làm tâm niệm, quyết tâm phò chính diệt tà là được rồi. Các huynh đệ chịu phục, tự nhiên có thể lên làm đầu lĩnh. Huynh cũng không cần quá lo lắng làm gì”.

Tới đây chàng lại hỏi tiếp: “Trước khi Quách bộ đầu chết, đang điều tra vụ án nào vậy?”.

Trương Đại Thụ đáp: “Ở đây có chia theo từng loại một, những vụ án mà mọi người tiếp nhận đều không giống nhau. Nhưng nghe Quách đầu nhi nói thì những vụ án mà y tiếp nhận ta cũng từng điều tra rồi. Đường như là không ra loại gì hết...”.

Thiết Thủ lập tức nói: “Vậy phiền Trương đại ca dẫn chúng ta đi xem án kiện đó được không?”.

“Án kiện?”.

Trương Đại Thụ lắc lắc đầu: “Không có”.

Thiết Thủ ngạc nhiên: “Tại sao không có?”.

Trương Đại Thụ đáp: “Người ta lấy đi hết rồi”.

Thiết Thủ vội hỏi: “Ai đã lấy đi?”.

“Tạ đại nhân”.

Trương Đại Thụ nói: “Từ sau khi Tạ đại nhân tiếp nhận vụ án này, Du đại nhân đã đem tất cả hồ sơ án kiện mang hết đến chỗ ông ấy”.

Tạ đại nhân chính là thông phán Tạ Tự Cư, là người mà Tri châu sự Ngô Thiết Dực phái đến điều tra vụ án này, nổi tiếng liêm khiết chính trực. Du Trấn Lan là Tri phủ đại nhân, cũng là thượng ty trực tiếp của Quách Thương Hùng, Quách Thu Phong, Trương Đại Thụ và Quách Trúc Sáu. Chức vụ của y tuy không thấp hơn Tạ Tự Cư, nhưng họ Tạ là người được Ngô Thiết Dực đại nhân đặc biệt phái tới để điều tra vụ án Quách Thương Hùng, nên chuyện này để cho y làm chủ cũng hết sức bình thường.

Thiết Thủ nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi tiếp: “Trong ký ức của huynh, những vụ án mà Quách bộ đầu tiếp nhận có gì đặc biệt không?”.

“Đặc biệt?”.

Trương Đại Thụ gãi gãi đầu: “Con bà nó... đặc biệt? Có... có... có một vụ cướp của giết người... một vụ nhĩ tử giết phụ thân... hắc, còn một vụ tú bà lừa thiếu nữ, còn có đâm sát, liên hoàn đâm sát án... còn nữa...phỉ đồ sát nhân cũng có nữa”.

Thiết Thủ thấy y lấp ba lấp bắp, gãi đầu gãi tai, rõ ràng là không nhớ rõ, bèn nói :

“Những vụ án này đều có vẻ rất bình thường, nhưng cũng rất có thể liên quan đến cái chết của Quách bộ đầu... làm phiền Trương đại ca dẫn chúng ta đi gặp Tạ đại nhân một chuyến vậy”.

Trương Đại Thụ cười ngượng ngập: “Được, hai vị cứ hỏi hạng vũ phu như ta đâu chắc cũng chẳng được điều gì, đi hỏi Tạ đại nhân là tốt nhất đó. Ông ta có học vấn, lời nói cũng lưu loát như văn chương vậy... để ta dẫn hai vị đi”.

“Không được đi!”.

Chỉ nghe một người cười lớn nói: “Ai mà không uống rượu với ta đã đòi đi, là đã coi thường Tri phủ đại nhân này rồi đó!”.

Thiết Thủ quay đầu lại cười cười đáp: “Ai biết trong rượu thịt của ngài có hạ độc hay không?”.

“Hạ rồi!”.

Người kia cười hào sảng, không chút câu nệ nói: “Ta đã hạ độc từ lâu rồi. Lần này nhất định phải bắt hai người cung khai chuyện giấu diếm và coi thường huynh đệ ra cho bằng hết”.

Thiết Thủ xua xua tay nói: “Ngô đại nhân, đừng nói đùa nhé. Tội danh coi thường huynh đệ không thể nói liệu được đâu”.

Người này mặt mũi vuông vắn, da hơi ngăm đen, mắt lớn mày rậm, rất có phong độ. Đây chính là Tri phủ Du Trấn Lan, thượng ty của Quách Thương Hùng và Quách Thu Phong. Chỉ nghe y cười lên ha hả nói: “Sao lại nói đùa? Mấy ngày nay, hai vị lão huynh đến bản địa mà cũng chẳng đến gặp huynh đệ này lấy một lần. Đó không phải là coi thường huynh đệ hay sao? Hỏi ra mới biết, thì ra hai vị lão ca ở Tập gia trang, có hồng phần tri kỷ ở bên, ôn hương ngọc nhuyễn, tiêu hồn tán phách, đã quên mất người huynh đệ này rồi! Ha ha... ha ha...”.

Thiết Thủ cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, cuối cùng đành gượng gạo nói: “Du đại nhân đừng nói như vậy, chúng ta và Tập tam cô nương, Tiểu Chân cô nương chỉ là bình thủy tương phù, lễ nghĩa tương giao...”.

Du Trấn Lan cười lên ha hả: “Lão huynh sao lại không nhận chứ... đến đây nào, đến ăn cơm của ta còn để còn bồi tội chứ...”.

Lãnh Huyết chợt nói: “Du đại nhân quả không thẹn với danh hiệu Thập Sí Hổ mà người trong giang hồ xưng tụng, ác nhân gặp ngài thì mọc cánh cũng khó thoát... chúng ta mới đến quý địa chưa được ba ngày, Du đại nhân đã điều tra rõ như lòng bàn tay rồi...”.

Du Trấn Lan thoáng ngây người, nhưng chỉ trong chớp mắt đã lập tức cười cười đáp: “Lãnh lão huynh không cần để ý, đây chỉ là chức trách của ta, không thể không điều tra được. Coi như huynh đệ này không đúng vậy! Chúng ta cùng đến hàn xá uống rượu trước đã...”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Du đại nhân nói đi đâu rồi...”.

Chàng thấy không thể chối từ lời mời nhiệt tình của họ Du, đành gật đầu nói tiếp: “Chúng ta đi, tiện thể ta cũng muốn thỉnh giáo Du đại nhân mấy chuyện liên quan đến Quách bộ đầu”.

Du Trấn Lan cười lớn: “Có hai vị thần bộ hiệp trợ điều tra thẩm án của Quách bộ đầu thì còn gì bằng, nhưng mà...”.

Du Trấn Lan nghiêm mặt nói: “Ta tên là Du Trấn Lan, đừng gọi ta là Du đại nhân gì gì đó, lẽ nào bắt huynh đệ cũng phải gọi hai vị bằng Thiết đại nhân, Lãnh bộ đầu hay sao? Ha ha...”.

Kế đó y lại vỗ vai Trương Đại Thụ đang đứng cung kính bên cạnh, thân tình nói: “Trương bộ đầu, người cũng cùng đi với bọn ta luôn!”.

3.

Hai người Thiết Thủ và Lãnh Huyết tuy không phải là thâm giao cố cựu gì với Du Trấn Lan, song cũng đã gặp mặt mấy lần, có thể coi là có chút uyên nguyên. Du Trấn Lan cực kỳ cung kính, cực kỳ khách khí, nhưng cũng cực kỳ nhiệt tình với Tứ Đại Danh Bộ bọn chàng. Con người y lại hào sảng hiếu khách, nên Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhiều khi cũng không thể khước từ lời mời khẩn khoản của y.

Bốn người ăn uống, đàm luận khá vui vẻ nhiệt náo.

Chỉ là khi ăn được nửa bữa, đột nhiên có người bước vào.

Người này vận một bộ trường bào dài thướt, eo lưng tùy tiện thắt một sợi dây gai, thân hình vừa cao vừa gầy, trên đầu đội một chiếc nón tre rộng vành, che kín cả tám phần gương mặt, chỉ để lộ ra chiếc cằm nhọn và hàng râu rậm đen rì.

Hình dáng người này cũng không có gì đặc biệt, nhưng y vừa mới bước qua cửa, không hiểu sao Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều cảm thấy xao động.

Thiết Thủ vốn đang ngửa miệng uống rượu, nhưng rượu vào đến cổ họng, chợt như biến thành một quãng lửa đỏ thiêu đốt ruột gan, chàng cảm nhận thấy phía sau vành nón rộng kia, phảng phất như có một ngọn lửa lạnh lẽo, quỷ hỏa!.

Lãnh Huyết đang dùng đũa gấp một miếng thịt, trong sát na ấy, ngón tay chàng như bị kết một lớp băng, một cảm giác lạnh buốt đến tận xương tuỷ xộc lên tận đầu.

Người kia cũng đứng lặng ngoài cửa.

Chỉ có Trương Đại Thụ quay lưng lại với người mới xuất hiện là không nhìn thấy gì, đưa tay khoắc đùa vào nôi lấu.

Du Trần Lan cũng nhận ra người này, vội vàng cười giả lả đứng lên nói: “Ngài đến rồi!”.

Người kia khẽ rung rung nón tre, thân người cũng khẽ động đây, coi như gật đầu trả lễ.

Du Trần Lan lại nói: “Mời qua đây uống rượu!”.

Người đội nón khẽ lắc lắc đầu, tỏ ý cự tuyệt.

Trương Đại Thụ giờ mới phát hiện có người đứng sau lưng mình, quay người lại nhìn rồi tức giận quát: “Sao hả? Du đại nhân nói chuyện với người, tên điếc nhà người...”.

Đúng vào lúc này, chợt nghe “bóc” một tiếng, ngọn lửa trong lò than quá mạnh, làm bắn ra một hòn than hồng đỏ rực. Người kia đột nhiên lao vút tới cạnh bàn, đưa hai ngón tay ra nhón lấy hòn than nóng bỏng ấy, đặt trở lại trong lò.

Du Trần Lan vội nói: “Đa tạ!”.

Người kia dừng lại trước bàn, dường như hơi khom mình với Du Trần Lan một cái, rồi quay đầu đi vào trong. Thiết Thủ và Lãnh Huyết giờ mới để ý thấy y đang kẹp một cây dù bằng giấy dầu trong nách.

Trương Đại Thụ lẩm bẩm: “Kỳ quái, người này vào nhà còn không cởi nón, thật đúng là... con bà...”. Nói tới đây, y chợt nhớ có Tri phủ đại nhân ngồi đây, bèn không dám chữ tiếp nữa.

Người kia đi khuất hẳn, Thiết Thủ và Lãnh Huyết mới thở ra nhè nhẹ.

Nếu người này là địch nhân của họ, chỉ sợ y sẽ là một đại kinh địch bình sinh hiếm gặp... tuy rằng Thiết Thủ lẫn Lãnh Huyết đều chưa từng nghe nói đến một nhân vật thể này và cũng không biết y là ai, song cả hai đều có chung một nhận định như vậy.

“Xem ra...”.

Thiết Thủ nói với Du Trần Lan: “Vị nhân huynh này rất quen với đại nhân”.

“Gọi ta là Du Trần Lan được rồi”.

Du Trần Lan mỉm cười, khom người thấp giọng thì thầm: “Y là người thân cận bên cạnh Ngô Thiết Dực Ngô đại nhân, chúng ta cũng chỉ là thuộc hạ của người khác, loại nhân vật như y, có ai dám đụng đến chứ? Cứ để mặc y muốn làm gì thì làm vậy!” Nói xong lại cười lên ha hả, rót rượu cho mọi người.

Có một người, cho dù là không rót rượu cho y, y cũng tự mình rót rồi uống cho say. Kẻ này đương nhiên chính là Trương Đại Thụ.

Một kẻ đã say như Trương Đại Thụ tự nhiên không tiện dẫn Thiết Thủ và Lãnh Huyết đi kiếm Tạ Tự Cư. Hai người Thiết, Lãnh cho dù có nóng ruột cũng đành phải đợi Trương Đại Thụ tỉnh rượu mới có thể làm việc.

Hai người đành thăm thỏ dài, đứng lên nói tiếng cáo từ với Du Trần Lan rồi đỡ Trương Đại Thụ về nghỉ ngơi.

Du Trần Lan tiễn ba người ra đến tận cổng lớn, còn định sai người đánh xe, nhưng Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã uyển chuyển từ chối, tự mình muốn đưa Trương Đại Thụ về nhà. Nhà của Trương Đại Thụ cách nha phủ chừng bốn dặm đường, hai người Thiết, Lãnh cũng muốn mượn cơn gió đêm làm cho họ Trương tỉnh rượu.

Bọn họ đã đi được một đoạn mà tiếng cười hào sảng của Du Trần Lan vẫn văng vẳng vang lên phía sau.

Tuy hôm nay đã mười tám, nhưng vì trời có mưa nhỏ, nên mây mờ đã che kín mặt trăng, gió thổi khá mạnh, nên không khí cũng hơi lạnh lạnh.

Con đường về nhà Trương Đại Thụ một bên là bờ sông, gió từ bên sông thổi tới làm y phục ba người bay lên phần phật, bốn bề tối om như mực, chỉ nghe tiếng lá cây xào xạc.

Thiết Thủ thở dài một tiếng, chợt nói: “Được rồi, hãy ra đây đi!”

3. Bộ Ii: Tâm Của Lãnh Huyết – Chương 1: Thập Nhị Đơn Y Kiềm

Gió thổi vù vù, đêm đen như mực.

Không có ai trả lời.

Lãnh Huyết cũng lớn tiếng quát: “Đừng trốn nữa, hãy hiện thân đi!”.

Vẫn không có người đáp lại.

Trương Đại Thụ nửa say nửa tỉnh, nghe Thiết Thủ và Lãnh Huyết kêu lên như vậy, mơ mơ hồ hồ không biết đã nghĩ đến tận đâu, lẩm bẩm nói một mình: “Cái gì? Đến đây! Ta không ra đây, không ra đây!...”.

Chợt nghe một tiếng “hích”, thì ra người nấp trong bóng tối kia, nghe Trương Đại Thụ lẩm bẩm, không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Chỉ thấy một nữ tử cao cao, mắt sáng như sao, hai chiếc răng hổ khả ái như muốn nhảy ra ngoài, nghênh ngang ngang bước ra, hay tay chấp sau lưng, dáng vẻ dương dương đắc ý như đứa trẻ vừa được người lớn khen ngợi chuyện gì. Nàng vừa hiện thân liền liếc Lãnh Huyết một cái nói: “Sao hử, hai người đã sợ thuật theo dõi của ta chưa?”.

Lãnh Huyết vừa thấy nàng bước ra, trong lòng bắt đầu cảm thấy phiền não, đầu bắt đầu cảm thấy ong ong.

Chàng bị vẻ đẹp linh lợi trong bóng tối kia làm cho tim cũng loạn nhịp, nhưng khi nhìn thấy nàng, lại không thể không cảm thấy đau đầu.

Bởi vì nữ tử kia không phải ai khác, mà chính là tam tiểu thư đàn anh của Tập gia trang, Tập Mai Hồng.

Chàng không nói gì, bởi vì cho dù có nói cũng không nói lại với Tập Mai Hồng.

May mà Thiết Thủ đã lên tiếng: “Tam tiểu thư!”.

Tập Mai Hồng nghiêng nghiêng đầu, nhướn miệng cười lộ ra hai chiếc răng hổ: “Hử?”.

Thiết Thủ nói: “Hình như đây không phải là lần đầu tiên bị chúng ta phát hiện đúng không?”.

Tập Mai Hồng nói: “Mới có hai lần mà”.

Thiết Thủ nói: “Có điều, cô nương cũng “mới” theo dõi chúng ta có hai lần”.

Tập Mai Hồng có vẻ uất ức: “Đúng vậy đấy, mới hai lần thì sao”.

Thiết Thủ nói: “Chúng ta cũng mới quen biết nhau có ba bốn ngày”.

Tập Mai Hồng càng thêm uất ức: “Tính cả đêm nay là ngày thứ tư”.

Thiết Thủ cố gắng dùng ngữ khí ôn hòa thêm một chút: “Cô nương mới quen biết chúng ta được ba bốn ngày, lại theo dõi chúng ta hai lần, hơn nữa còn chạy đến nơi vừa đen, vừa lạnh, vừa hôi thối, vừa nguy hiểm, cô nương không cảm thấy... hơi... hơi quá lý kỳ hay sao?”.

Chàng vốn định ra vẻ hung hăng một chút dọa cho nàng sợ, nhưng thấy Tập Mai Hồng mới nghe được một nửa, môi đã bắt đầu dẩu lên, nên đành nói giảm nhẹ đi mấy phần.

Quả nhiên Tập Mai Hồng càng tỏ ra tủi thân: “Huynh tưởng rằng ta thích theo hai người thế này à?” Tuy nàng trả lời với Thiết Thủ, nhưng ánh mắt thì lại nhìn sang phía Lãnh Huyết, hơn nữa sau khi nàng hỏi dứt câu này, dường như lại càng cảm thấy mình đáng thương, uất ức hơn: “Ồ đây vừa lạnh, vừa tối, ta lại đói nữa... còn các người, thì cứ đi một mạch, các người...”. Phảng phất như nàng đã quên rằng mình là người theo dõi Thiết Thủ và Lãnh Huyết, mà là bọn họ cùng đi với nhau, rồi hai người Thiết, Lãnh bỏ rơi nàng lại phía sau vậy.

“Ta có hảo ý quan tâm hai người, sợ lúc phá án xảy ra chuyện nên mới cố ý đến đây xem có thể giúp được gì không, ai ngờ các người lại...”.

Nói tới đây, khoe mắt nàng đã đỏ lên, nước mắt rưng rưng, nhưng khi nàng cố cắn môi để ngăn cản nước mắt mình chảy ra, nàng lại cảm thấy mình tự giày vò bản thân như thế này là một chuyện hết sức bi tráng, vì vậy nước mắt cứ lã chã tuôn ra, cho dù trong lòng nàng cứ không ngừng tự nhủ: “Tiểu Hồng, không được khóc, không được khóc, không được chảy nước mắt cho đám nam nhân thói này nhìn...”. thế nhưng càng nghĩ như vậy nàng lại càng thương tâm, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Thiết Thủ thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết chỉ biết lắc lắc đầu.

Thiết Thủ lại vừa liếc mắt, vừa lấy tay ra hiệu.

Lãnh Huyết lộ vẻ khó xử.

Tập Mai Hồng cuối cùng cũng “oa” lên, bật khóc thành tiếng, lòng thầm nghĩ: “Mấy tên này còn giả thần giả quỷ trước mặt ta nữa”.

Lãnh Huyết chỉ đành bước thẳng lên trước mặt Tập Mai Hồng, không biết phải làm sao mới tốt.

Tập Mai Hồng lệ châu ngân ngấn, chỉ ngẩng đầu lên nhìn chàng một cái, rồi lại khóc rống lên, càng khóc càng thương tâm.

Lãnh Huyết chỉ biết đưa cho nàng một chiếc khăn tay.

Tập Mai Hồng giật lấy chiếc khăn, lau lau nước mắt rồi lại xoa xoa mũi, rồi lau bừa mấy cái trên mặt, cau cau mày, nức nở hỏi: “Khăn tay này bao lâu chưa giặt vậy?”.

Lãnh Huyết đáp: “Bảy mươi sáu ngày, nếu như cô nương vẫn cần, ta vẫn còn một chiếc nữa... có điều chiếc này sạch hơn một chút”.

Tập Mai Hồng “oa” một tiếng, vứt chiếc khăn tay của Lãnh Huyết ra xa như vứt một con rắn, chun chun mũi kêu lên: “Khiếp, chẳng trách lại hôi như vậy...”.

Lãnh Huyết ngượng ngập lẩm bẩm: “Vẫn còn mới mà...”.

Tập Mai Hồng đột nhiên mở to mắt ra hỏi: “Ta hỏi huynh, thuật theo dõi của ta có phải rất kém cỏi không?”.

Lãnh Huyết vội vàng đáp: “Không kém, rất giỏi”.

Tập Mai Hồng lại trợn mắt lên: “Rất giỏi”.

Lãnh Huyết lập tức đáp ngay: “Giỏi lắm”.

Tập Mai Hồng nghĩ ngợi gì đó, dáng vẻ đột nhiên trở nên ngại ngùng khiêm tốn, cười cười nói: “Ta muốn huynh nói thật lòng, thuật theo dõi của ta kém lắm đúng không?”.

Lãnh Huyết: “...”.

Tập Mai Hồng nhướn miệng cười: “Huynh cứ nói thực, ta... ta không đau lòng đâu”.

Lãnh Huyết nói: “Nói... thật lòng?”.

Tập Mai Hồng chớp chớp làn mi ướt át, gật đầu khẳng định: “Phải”.

Lãnh Huyết thở dài: “Những người theo dõi chúng ta quả thật quá nhiều... trong số đó, cô nương có thể đứng trong ba người đầu tiên”.

Tập Mai Hồng vui mừng hỏi: “Ba người đầu tiên?”.

Lãnh Huyết mỉm cười: “Tính từ phía dưới lên”.

Tập Mai Hồng tức giận giẫm chân: “Vậy... vậy... tại sao đến giờ các huynh mới phát hiện ta theo dõi?”.

Lãnh Huyết nói: “Kỳ thực thì vừa ra khỏi phủ đệ của Tri phủ đại nhân, chúng ta đã biết cô nương theo dõi rồi”.

Tập Mai Hồng cắn môi, thấp giọng nói: “Làm sao mà... mà huynh biết là ta?”.

Lãnh Huyết chậm rãi đáp: “Bởi vì người có thuật theo dõi giống như cô nương, thế gian này quả thật không nhiều”.

Tập Mai Hồng chán nản nói: “Huynh cũng thật biết nói chuyện”.

Lãnh Huyết mỉm cười: “Là ta nói thật lòng”.

Tập Mai Hồng chỉ hận không thể tát chàng một bạt tai nữa, nhưng nhớ lại tình cảnh ngượng ngập lúc gặp mặt lần đầu khi nàng tát chàng một cái, lại không khỏi bật cười khúc khích.

Lãnh Huyết ngạc nhiên hỏi: “Cô nương cười gì?”.

Tập Mai Hồng nói: “Phong cảnh đẹp như vậy, huynh xem, trên sông thấp thoáng ánh đèn thuyền cá, trông thật thê lương, thật mỹ lệ gió lại lớn như vậy, lẽ nào ta cũng cả ngai dài thuôn mặt ra giống ai đó hay sao?”.

Lúc này trên sông chợt xuất hiện mấy ánh đèn hắt ra từ các thuyền cá, thấp thoáng bập bùng trong cơn gió lớn, trên bờ cũng có mấy đám lửa đồng, thấp thoáng ẩn hiện sau những bụi lau sậy ven sông.

Lãnh Huyết đột nhiên nói: “Khinh công của nhị ca cô nương tiến bộ cũng nhanh lắm!”.

Tập Mai Hồng tròn mắt ngạc nhiên: “Hả?”.

Lãnh Huyết nói: “Không phải y cùng đi với cô nương sao? Làm gì mà đến giờ vẫn không hiện thân vậy?”.

Tập Mai Hồng quay đầu lại nhìn, trên mặt lộ ra vẻ hoang mang không hiểu: “Nhị ca? Huynh ấy ở Tập gia trang với Tiểu Chân mà, đáng lẽ Tiểu Chân cũng định đến, nhưng nhị ca không cho, sợ rằng cô nương ấy bị lạnh... sao vậy, huynh ấy cũng đến đây à?”.

Lãnh Huyết biến sắc nói: “Khi cô nương bắt đầu theo dõi chúng ta, luôn có người đi theo sau cô nương, khoảng cách chưa đầy ba thước”.

Tập Mai Hồng cảm thấy sống lưng lạnh toát, bất giác rung mình lên một cái.

Chỉ nghe thanh âm thấp trầm của Thiết Thủ cất lên: “Lửa thuyền chài trên sông, lửa đồng trên bờ, các người đã đến rồi, sao không ra đây chiếu sáng cho mọi người đi!”.

Khi chàng cất tiếng, thần xung khí tức, thanh âm cuộn cuộn truyền đi xa.

Chàng vừa dứt lời, những đốm lửa trên sông và gần bờ liền mau chóng vây lấy bọn họ, Thiết Thủ vội nói nhanh với Lãnh Huyết: “Những kẻ này chỉ sợ không phải tầm thường, ta đánh chính diện, đệ bảo vệ tam tiểu thư và Trương đại ca”.

Lãnh Huyết cũng không chối từ, chỉ gạt đầu một cái, bàn tay đã đặt lên đốc kiếm.

Tập Mai Hồng kêu lên: “Ta không cần bảo vệ, ta cũng...”. Lời nàng còn chưa dứt thì đột nhiên đã có một đạo kinh phong, lướt tới sau lưng.

Lãnh Huyết gầm lên một tiếng.

“Đinh!”.

Trường kiếm trong tay chàng đã kích ra, đâm trúng vật đó, làm hoa lửa bắn tung tóe.

Cùng lúc ấy, chợt nghe một tiếng “Vù!”, sau lưng Lãnh Huyết đã trúng phải một kích.

Lãnh Huyết gồng mình nhận một kích, thu kiếm đâm ngược về phía sau, nhưng chỉ đâm trúng khoảng không, vật thể kia đã giật ngược về.

Nếu như đối phương dùng đao hoặc kiếm, hoặc thậm chí là thương hay côn, dù Lãnh Huyết trúng phải một kích này, nhưng chắc chắn chàng vẫn có thể kịp thời phản kích lại.

Có điều lần này chàng phải thất vọng.

Bởi vì vũ khí của đối phương, ít nhất cũng phải dài tới bảy tám thước.

Lãnh Huyết hét lớn, trúng phải một kích, nhưng vẫn không ngã xuống.

Người trong bóng đêm nhất kích đắc thủ, nhưng không tiếp tục xuất thủ truy kích.

Lần này ánh lửa dưới sông đã lên bờ, từ từ bức tới gần.

Tập Mai Hồng vội vàng đỡ lấy Lãnh Huyết hỏi: “Huynh sao rồi?”.

Nàng đã nghe tiếng vật đó kích trúng lưng Lãnh Huyết phát ra một tiếng trầm đục.

Lãnh Huyết lắc đầu, nhưng không nói gì. Tập Mai Hồng thầm nhủ: “Thật quái dị, xem ra y không bị sao cả. Người này đúng là khỏe như trâu vậy, trúng một kích như thế mà vẫn không làm sao hết”.

Nàng nghĩ tới đây, thì sáu ngọn đuốc dưới nước, sáu ngọn đuốc trên bờ đã vây lại.

2.

Y phục phát gió phàn phật.

Ánh lửa bùng bùng.

Mười hai thanh niên nhân, tả thủ cầm đuốc, hữu thủ cầm một thanh kiếm vừa dài vừa nhỏ, thân vận thanh y kinh trang, mặt trùm kín, song mục lấp lánh hữu thần, ánh mắt sắc bén như điện.

Thiết Thủ hít sâu vào một hơi không khí mát lạnh.

Ánh lửa di động chậm chậm.

Thanh âm Thiết Thủ nghe như đao kiếm chạm nhau: “Thập Nhị Đơn Y Kiếm?”.

Đối phương không trả lời, chỉ là di động nhanh hơn.

Mười hai người này di động tuy nhanh, tuy gấp, tuy nguy dị, nhưng tuyệt đối không loạn, ánh lửa bập bùng trong cuồng phong, trong bóng đêm phát ra những tia sáng chói mắt.

Tập Mai Hồng tròn tròn mắt, buột miệng thốt lên: “Cẩn thận, đây là trận thế...”.

Lời còn chưa dứt, hai mắt đã thấy ánh lửa bùng lên, kể đó là hai mắt đau như bị kim chích, trong sát na ấy, mắt nàng cơ hồ như hoàn toàn không thể nhìn thấy gì.

Đúng lúc ấy, nàng nghe thấy một tiếng hét lớn, một tiếng gầm, kể đó là tiếng kinh phong vù vù, tiếng binh khí chạm nhau.

Tiếng hét lớn là của Lãnh Huyết.

Tiếng gầm thấp trầm là của Thiết Thủ.

Khi nàng mở mắt ra được thì cục diện đã hoàn toàn biến đổi. Lãnh Huyết đứng phía trước, Thiết Thủ thì đang thở hổn hển khe khẽ, y phục trên người đã có ba bốn chỗ biến thành màu đỏ tươi, nhưng mười hai cây đuốc cũng đã tắt mất ba cây.

Chỉ nghe Thiết Thủ nói nhanh: “Lão tứ, mau trở về!”.

Lãnh Huyết lắc đầu: “Để đệ thêm một lúc nữa”.

Thiết Thủ quát khẽ: “Quay về!”.

Lãnh Huyết không nói gì thêm, lùi lại nguyên vị, Tập Mai Hồng phát giác khóe miệng đang mím chặt của nàng đã có máu rỉ ra, ngực phải đã có một vết máu loang lổ.

Tập Mai Hồng không khỏi kêu lên một tiếng kinh hãi.

Lúc nàng phát ra tiếng kêu ấy, Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều liếc mắt nhìn sang.

Tập Mai Hồng đang định mở miệng, đột nhiên cảm thấy ánh lửa cuộn cuộn lao đến sát mặt mình, khiến những lời nàng muốn nói đã ra đến miệng liền bị một trận gió nóng bức ngược trở về.

Nàng muốn tránh, cũng không biết phải tránh thế nào, muốn chống đỡ, cũng không hiểu nên chống đỡ từ đâu.

Trong sát na ấy, nàng chỉ kịp nhắm nghiền mắt lại, phó mặc số phận cho ông trời.

Khi nàng nhắm mắt lại, chỉ nghe những tiếng “xùy... xùy” vang lên liên miên bất tuyệt, cơ hồ như có mấy trăm con độc xà đang cùng bổ tới cắn nàng vậy.

Nhưng một đạo kiếm phong khác đã rít lên ngay bên cạnh nàng, kiếm phong phiêu phiêu hốt hốt, kích động kích tây, Tập Mai Hồng trước nay chưa từng nghe thấy tiếng kiếm phong nào lừng lẹ như vậy.

Ngoài vù vù của kiếm phong ra, còn có tiếng sấm nổ ì ầm.

Tập Mai Hồng lấy làm hiếu kỳ, không nén nổi tò mò he hé mắt ra nhìn, chỉ thấy phía trước, phía sau, phía trái, phía phải, phía trên, phía dưới đều là bóng quyền bóng chưởng.

Mỗi một mũi kiếm lợt qua màn chưởng ảnh trùng trùng, đều có một đạo kiếm quang lóe lên như ánh chớp đầy bật nó ra.

Tập Mai Hồng thực sự không hiểu tại sao những sự vật xung quanh nàng làm sao lại biến thành như vậy, nhưng dù sao nàng cũng là người luyện võ, nên cũng biết rằng đối phương đang thừa cơ tấn công mình, còn Thiết Thủ và Lãnh Huyết thì đang vừa bảo vệ mình, vừa quyết tử chiến với đám kiếm thủ kia.

“Vù!”

Đám người kia bất ngờ thu kiếm, đưa ngọn đuốc lên thổi một hơi thật mạnh.

Một quầng lửa nóng cuộn cuộn bắn vù tới, Tập Mai Hồng kêu lên một tiếng kinh hãi, đưa tay lên che mặt, sợ rằng ngọn lửa sẽ thiêu cháy mất dung nhan của mình. Đúng lúc này, nàng chợt cảm thấy hai tay mình bị người ta nhắc bổng lên, rồi bật về phía sau hai trượng.

Bên trái là Thiết Thủ.

Bên phải là Lãnh Huyết.

Trên người Thiết Thủ, lại có thêm một vết bóng.

Sau khi quầng lửa tắt hẳn, bên bờ sông trở nên tĩnh lặng như quỷ vực, không có đèn hắt ra từ thuyền chài trên sông, cũng không có ánh lửa bập bùng sau đám lau sậy, càng không có bất cứ người nào.

Tập Mai Hồng kêu lên: “Người đâu? Người đi đâu rồi?”

Thiết Thủ và Lãnh Huyết lúc này mới thở dài một tiếng nhẹ nhõm.

Sau đó bọn họ mới để toàn bộ các cơ thịt đã căng ra khắp toàn thân được thả lỏng.

Thiết Thủ bắt đầu ho khan, một tiếng... hai tiếng.

Lãnh Huyết nói: “Huynh...”

Thiết Thủ lắc đầu, mỉm cười: “Đệ thì sao?”

Trong đêm vắng lạnh lẽo, ánh mắt của chàng ảm áp như một bồn lửa.

Lãnh Huyết đưa tay lên quệt tia máu rỉ ra nơi khóe miệng, gượng cười nói: “Không biết là thứ vũ khí gì, vô thanh, cách không đánh trúng người mà vẫn mạnh như vậy...”

Thiết Thủ nói: “Nếu người này mà cùng liên thủ với Thập Nhị Đơn Y Kiếm, cho dù bọn ta có toàn lực đối phó, chỉ e cũng chỉ có bốn phần thắng”.

Lãnh Huyết gật đầu: “Vô công của người này cực cao, không biết lai lịch thế nào?”

Song mục Thiết Thủ thoáng hiện ra những tia nhìn khác lạ, khó thể miêu tả được bằng lời, vừa có mấy phần hưng phấn, lại vừa có mấy phần thương cảm: “Bất kể người đó là ai, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại y lần nữa. Lúc ấy, y là của ta, đệ không được giành”.

Lãnh Huyết cười cười, điềm đạm nói: “Nhị sư huynh, mỗi lần có chuyện, huynh đều ôm đồm hết cường địch về phía mình”.

Thiết Thủ nói: “Thập Nhị Đơn Y Kiếm cũng là sát thủ hiểm thấy trên giang hồ, trận chiến vừa rồi, ta nhận bốn vết thương, vậy mà cũng chỉ dả thương được năm tên”.

Lãnh Huyết chợt nói: “Có điều không hiểu tại sao người đó lại không cùng lúc xuất thủ với Thập Nhị Đơn Y Kiếm?”.

Thiết Thủ nói: “Bởi vì mục tiêu chủ yếu của bọn chúng đêm nay không phải chúng ta”.

Lãnh Huyết quay đầu lại. Trương Đại Thụ vốn dựa lưng vào một cây dương liễu, khi chàng quay đầu lại, y vẫn dựa lưng vào cây dương liễu đó, song thủ dang ra thành hình chữ đại, miệng mở lớn, máu tràn ra, chảy xuống tong tong.

Lãnh Huyết hừ nhẹ một tiếng: “Người này không biết đã dùng vật gì kích trúng thân cây, dùng nó làm vật truyền lực, Trương Đại Thụ bị chấn nát tâm mạch mà chết”.

Tập Mai Hồng chau mày: “Cái gì cơ?”.

Lãnh Huyết trầm ngâm: “Kỳ lạ thật, tại sao đám người này phải giết Trương Đại Thụ?”.

Thiết Thủ nói: “Có thể Trương Đại Thụ biết được một số bí mật, còn bọn chúng thì không muốn y nói ra”.

Lãnh Huyết nói: “Vậy thì, Trương Đại Thụ và Quách Thương Hùng đều vì biết một bí mật mà chết?”.

Lúc này Tập Mai Hồng mới bùm miệng hét lên một tiếng, bởi vì nàng cuối cùng cũng phát giác ra Trương Đại Thụ đã bị người ta giết chết.

“Điểm khác biệt là...”.

Thiết Thủ nói: “Quách Thương Hùng chết vì biết được tầm quan trọng của bí mật đó, còn Trương Đại Thụ, rất có thể y căn bản không hề hiểu được điều này”.

“Nói như vậy...”.

Lãnh Huyết tiếp lời: “Nếu như chúng ta không đến, cũng không tìm Trương Đại Thụ hỏi chuyện, bọn chúng có thể sẽ không giết Trương Đại Thụ đúng không?”.

“Có thể nói như vậy”.

Thiết Thủ chau mày đáp: “Nhưng mà... bí mật mà Trương Đại Thụ biết được đó là gì đây?”

4. Bộ Ii: Tâm Của Lãnh Huyết – Chương 2: Người Thần Bí Kẹp Ô Dưới Nách

Gió sông thổi vù vù, tựa như có người đang ở đầu sông đang gào thét gầm rú lên vậy. Không gian chìm trong đêm tối, không có lấy một ánh lửa, nước sông chảy cuộn cuộn không ngừng, thì thoảng vằng trăng mới hé ra khỏi làn mây chiếu xuống một chút ánh sáng nhàn nhạt, dòng sông như biến thành Phiêu Miểu Thủy, ngăn cách giữa âm gian và dương thế vậy.

Tập Mai Hồng không khỏi đứng sát lại gần Thiết Thủ và Lãnh Huyết, cúi đầu lí nhí nói: “Chúng ta... chúng ta trở về rồi mới nói tiếp được không?”.

Lãnh Huyết đưa mắt nhìn Thiết Thủ, Thiết Thủ khẽ gật đầu: “Được!”

Rồi lại nói: “Ngực phải của đệ bị thương...”.

Lãnh Huyết lắc lắc đầu: “Không ảnh hưởng gì nhiều”.

Thiết Thủ nói: “Lúc bọn chúng lợi dụng ánh lửa bùng lên lúc phun ra che giấu kiếm quang, tấn công liền hai kiếm... dường như đệ nên tránh đi sau đó bật ngược lại phản kích mới đúng”.

Lãnh Huyết gật gật đầu: “Đệ biết, nhưng đệ cũng biết mình không thể tránh, cũng không thể lui lại”.

Ánh mắt ôn hòa của Thiết Thủ thoáng ẩn hiện chút tiểu ý, gật đầu tỏ ý đã hiểu. Tập Mai Hồng không kèm chế được, chồm lên hỏi: “Có phải vì bảo vệ ta nên huynh mới bị thương đúng không? Ta không nên đến đây đúng không? Ta đã làm liên lụy hai người đúng không?...”.

Thanh âm của nàng đã bắt đầu nghẹn ngào.

“Không!”.

Lãnh Huyết nghiêm mặt nói: “Cô nương nhất định phải ghi nhớ nhứt kỷ điều này. Chính là: chúng ta làm liên lụy cô nương, chứ không phải cô nương liên lụy chúng ta”.

“Thật không?”.

Tập Mai Hồng lập tức nín khóc, nhướn miệng cười để lộ ra hai chiếc răng hở hết sức đáng yêu.

“Dù là ai liên lụy ai cũng được, chúng ta đi thôi!”.

Thiết Thủ nói: “Địch nhân dường như không muốn cho Trương Đại Thụ đi gặp Tạ Tự Cư. Nếu chúng ta muốn biết chân tướng, trước tiên phải đi hỏi họ Tạ trước đã”.

2.

Tạ Tự Cư hiển nhiên cũng không biết gì hơn.

Tạ Tự Cư vì việc tra xét vụ án của Quách Thương Hùng nên đã tạm thời nghỉ tại Đô đốc phủ. Sau khi nghe Thiết Thủ và Lãnh Huyết kể lại mọi chuyện, y liền vuốt râu nói: “Tại hạ tới đây đã được bảy tám ngày, nhưng cũng không điều tra được gì. Trương Đại Thụ nói đi nói lại cũng chỉ là mấy chuyện không hề đặc biệt, đối với việc tra án không giúp đỡ được gì nhiều... thật may có hai vị đến đây, hi vọng các vị có thể cho hạ quan một vài chỉ thị”.

Thiết Thủ vội nói: “Không dám, không dám! Tạ đại nhân khách khí quá rồi! Chúng ta vốn chỉ là người đi ngang qua vùng này, chỉ là Quách Thu Phong vì giúp hai sư huynh đệ chúng ta phá một vụ án mà đã mất mạng, nên chúng ta tự nhiên phải thay y liễu kết vụ án lý kỳ về cái chết của thúc phụ y, chứ tuyệt đối không có ý ngang ngược nhúng tay vào chuyện của nha môn địa phương”.

Tạ Tự Cư nghiêm mặt nói: “Thiết huynh, Lãnh huynh, hai vị ngàn vạn lần không nên nghĩ rằng Tạ mỗ có gì không vừa ý với việc hai vị tham gia vào vụ án này... Tạ mỗ xưa nay đều rất tôn kính ngưỡng mộ hai vị... à không... phải là bốn vị mới đúng. Trước đây, Tạ mỗ cũng có thể coi là người trong võ lâm, đến giờ có lẽ cũng vẫn xứng với mấy chữ “người trong giang hồ”, có hai vị cùng hiệp trợ tra án, tại hạ vui mừng còn chẳng kịp nữa là. Nếu hai vị có gì sai khiến, xin cứ việc phân phó, nếu như còn khách khí như vậy, tức là hai vị đã coi thường Tạ mỗ này, không muốn kết giao với một kẻ...”.

Thiết Thủ vội ngắt lời: “Tạ đại nhân nói đi tận đâu mất rồi”.

Thì ra Tạ Tự Cư này năm xưa cũng đã từng hành tẩu giang hồ, có điều do y văn tài xuất chúng, năng lực xử lý các vụ việc lại cao, thế nên đã liên tục được thăng chức, từ một tá sứ nhỏ nhoi giờ đã làm tới thông phán. Y rất có nghĩa khí giang hồ, có lẽ cũng chính vì điểm này mà Ngô Thiết Dực mới phái y đến xử lý vụ hung án có liên can đến các võ lâm cao thủ này.

Lãnh Huyết lên tiếng: “Tự Cư huynh!”.

Tạ Tự Cư cả mừng nói: “Lãnh huynh!”.

Lãnh Huyết chậm rãi nói: “Hiện giờ chúng ta còn chưa rõ án tình, không thể nói tới hai chữ “giúp đỡ” này được. Giờ đến chỉ mong Tạ huynh có thể giúp chúng ta một việc trước”. Chàng ngưng lại giây lát rồi lại nói: “Mong đại nhân có thể mang những kỷ lục ghi chép các vụ án mà Quách bộ đầu tiếp nhận trước lúc lâm chung”.

Tạ Tự Cư nói: “Ba vị đi đường xa tới đây, Tạ mỗ còn chưa kịp chuẩn bị rượu thịt tiếp đãi... có điều, ta biết tính khí của hai vị... nào nào, chúng ta cùng nghiên cứu thảo luận rồi tính chuyện ấy sau cũng được”.

3.

Trước lúc chết, trong tay Quách Thương Hùng tổng cộng có mười bốn vụ án chưa phá.

Trong mười bốn vụ án này, có tám vụ là những vụ bình thường và vô vị, không có gì đáng nghi, đều chỉ là những vụ phổ thông như là trộm cắp, đánh thương người, uống rượu hành hung, cướp của giết người, thông gian...

Sáu vụ còn lại, có bốn vụ cũng không đáng khả nghi. Một là vụ án thổ phỉ đánh cướp, nhưng đám thổ phỉ này rõ ràng là đám người của Phổ Gia Tộc, hoàn toàn không liên quan tới chuyện này. Một vụ nữa là hai bang phái xích mích thù hằn gây chuyện đánh nhau, là ân oán của Vô Sư môn và Soa Y phái, cũng không có quan hệ gì đặc biệt. Hai vụ còn lại, một là vụ án ly kỳ ở Tập gia trang (vụ án này đã được Lãnh Huyết và Thiết Thủ phá giải), một là vụ án bát môn thảm họa (kỳ thực vụ án này và vụ án Tập gia trang là một, chi tiết xin xem lại bộ Toái Mộng Dao).

Hai vụ còn lại, một là chuyện tiêu ngân giá ba ngàn lượng của Tài Bá Vu Độc Hồ bị cướp sạch, người hộ tiêu tự nhiên cũng không còn ai sống sót, nhưng có người từng nhìn thấy trong khoảng thời gian vụ án diễn ra, đã có mười hai thanh y thanh niên, cưỡi ngựa mang theo vật nặng rời khỏi hiện trường.

Đọc tới hàng này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều không hẹn mà gặp, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng lúc nghĩ tới một nhóm sát thủ có ngoại hiệu “Thập Nhị Đơn Y Kiếm”.

Còn một vụ án thập phần cổ quái nữa: Vùng Lương Hà có một nơi gọi là Đại Văn Lý, người ở không nhiều, nhưng đã xảy ra một chuyện làm người nghe đều phải kinh hãi thất sắc. Muối ở đó có thể cắn chết người, nên những năm gần đây thôn dân ở đó đều đã lần lượt bỏ đi. Có một người ngoại địa đi qua Đại Văn Lý, không hiểu vì sao lúc trở về lại thần trí bất minh, cắn chết phụ thân mình, sau đó lại cắn chết cả thê tử. Nha môn sợ y làm hại đến người khác, liền vây bắt định giết y trừ họa, nào ngờ lại để y trốn thoát, đến giờ vẫn chưa biết đã trốn đi đâu.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đọc qua vụ án này đều cảm thấy vô cùng hứng thú. Muối ở Đại Văn Lý rốt cuộc là chuyện như thế nào? Thanh niên nhân rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì? Y đã trốn đi đâu?

Thế nhưng vụ án này, thoát nhìn thì cũng không liên quan gì đến việc Quách Thương Hùng bị giết cả.

Từ chuyện Quách Thương Hùng trước khi chết một mình tiếp nhận xử lý tới mười bốn vụ án, có thể thấy địa vị của y ở trong nha phủ thế nào, đồng thời cũng có thể hiểu y bận rộn đến nỗi ngày ngày phải ở lại đến tận khuya vẫn chưa thể về nhà... ngoài ra còn có thể nhận thấy nha phủ đang rất thiếu thốn nhân thủ.

Nếu như triều đình xa xỉ phung phí này chịu bỏ thêm một số ngân lượng để duy trì lễ nghĩa, luật pháp nhất định sẽ không để tình trạng này xảy ra. Từ tận sâu trong đáy lòng của Thiết Thủ và Lãnh Huyết không khỏi vang lên một tiếng thở dài não ruột.

“Những điểm khả nghi trong các vụ án này ta đều đã sai người hoặc đích thân tới tra xét rồi!”

Tạ Tự Cư cười khổ nói với hai người, rõ ràng là y đã tốn không ít công sức vì vụ án này.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết lại cẩn thận đọc lại toàn bộ hồ sơ một lượt nữa. Có một chuyện hết sức kỳ quái là trong đầu cả hai đều ngờ một điều gì đó, dường như đã phát hiện ra thứ gì, lại dường như là thiếu thiếu thứ gì, có điều hai người không thể nào phân biệt rõ đó là thứ gì.

“Tại hạ cũng đã điều tra chuyện Quách bộ đầu bị người ta hạ độc trong lúc ăn”. Tạ Tự Cư bổ sung: “Nhưng mà... con người Quách bộ đầu xưa nay cực kỳ cẩn thận, có thể nói là cẩn thận đến nỗi làm người ta phải giật mình...”.

Nói tới đây, y nhăn mặt cười khổ: “... cho dù là ăn cơm uống rượu với Du Trấn Lan đại nhân, y cũng dùng cây ngân châm giấu trong lòng bàn tay, thử qua không có độc rồi mới bắt đầu ăn uống”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghe tới đây, trong lòng không khỏi bội phục Tạ Tự Cư tra án tinh tế thấu đáo, điều tra về cái chết của một người vô thân vô cố, vậy mà cả những người đồng nhiệm, thậm chí cả Tri phủ Du Trấn Lan cũng bị y hoài nghi, chỉ nội điểm này cũng đủ thấy họ Tạ này cẩn trọng, tỉ mỉ thế nào rồi.

Thiết Thủ cũng cười khổ đáp: “Cũng có nghĩa là dùng độc hại Quách bộ đầu là một chuyện không có khả năng?”.

Tạ Tự Cư nặng nề gật đầu.

Lãnh Huyết nói: “Nhưng căn cứ theo kết quả nghiệm thi, Quách bộ đầu đích thực là bị độc chết có đúng không?”.

Tạ Tự Cư cười khỏ, rồi lại gật đầu.

Lãnh Huyết hỏi: “Tạ huynh đã kiểm tra rồi cuộc là thứ độc gì không?”.

Tạ Tự Cư thở dài: “Tại hạ thật sự chưa từng gặp phải thứ độc nào lợi hại như vậy. Độc vào đến dạ dày thì mới phát tác, khi phát tác lập tức làm dạ dày và phổi cháy khét lẹt, nhưng được vật thì không lưu lại một chút dấu vết nào... thế nên cũng không biết được là loại độc được gì”.

Thiết Thủ chợt hỏi: “Liệu có phải chúng ta đã đảo một vòng lớn hay không? Có khi Quách bộ đầu căn bản không bị hạ độc chết thì sao?”.

Tạ Tự Cư trở mặt ra: “Nếu không phải Quách bộ đầu trúng độc, vậy thì tại sao trên người y hoàn toàn không có vết thương nào?”.

Thiết Thủ nói: “Khó nói lắm, tỷ như đối phương dùng châm tẩm kịch độc đâm vào những nơi mà mắt thường khó phát hiện như là kẽ ngón móng tay hay khoeo mắt, hoặc khoang miệng thì cũng có thể đưa chất độc vào trong cơ thể được”.

Tạ Tự Cư lập tức nói: “Nếu như dùng độc châm đưa chất độc vào cơ thể, phần thực đạo của Quách bộ đầu sẽ không bị thiêu đốt như vậy, mà những bộ phận khác lại hoàn toàn không hề có hiện tượng gì đặc biệt”.

Thiết Thủ nói: “Nếu đối phương dùng độc châm đâm vào cổ họng... đầu châm lại cực kỳ nhỏ bé thì sao? Nếu không chú ý, thì rất khó phát hiện được”.

Tạ Tự Cư quả quyết nói: “Tại hạ đã đích thân nghiệm thi ba lần, nhưng một lỗ châm nhỏ cũng không có”.

Lãnh Huyết đột nhiên hỏi: “Quách bộ đầu trước đây đã từng bị thương chưa?”.

Tạ Tự Cư ngăn người: “Một bộ đầu nổi danh như vậy, không thể chưa từng bị thương được”.

Lãnh Huyết nói: “Vậy thì đúng rồi, tuy không có vết thương mới, nhưng chắc có vết thương cũ chứ?”.

Tạ Tự Cư gật đầu: “Có!”.

Lãnh Huyết nói: “Nếu như vết thương cũ đã thành sẹo, đối phương chỉ cần dùng châm đâm vào vết thương cũ đó thì sẽ rất khó bị phát hiện. Giả sử vết thương cũ này vừa hay lại ở thực đạo, dạ dày, cổ họng hoặc trong miệng thì sao...?”.

Tạ Tự Cư lập tức nhảy dựng lên: “Mau, mau gọi ngũ tác đến đây, chúng ta phải nghiệm thi...”.

4.

Người trên thế gian này, tuy rằng ít nhất có hơn một nửa đã từng nhìn thấy thi thể, nhưng tuyệt đại đa số là đều chưa từng nghiệm thi.

Nghiệm thi là gì?

Nếu người bắt một con ếch rồi rạch bụng nó từ đầu tới chân, móc hết ngũ tạng lục phủ của nó ra ngoài để quan sát một lượt, thì sẽ có thể tưởng tượng được mùi vị khi mổ thân thể của một con người ra như thế nào?

Tạ Tự Cư, Thiết Thủ, Lãnh Huyết đều chăm chú nhìn ngũ tác mổ thi thể, tuy rằng cả ba một người toàn thân ướt đẫm, một người nhứ chặt hai hàng lông mày, một người thì đang cố nhịn không nắm chặt quyền đầu lại.

Còn Tập Mai Hồng thì đã sớm được “mời” vào mật thất bên trên nghỉ ngơi từ trước, bằng không nếu để nàng nhìn thấy, chỉ sợ sẽ giống như đại đa số những người làm công việc ngũ tác này, đều không dám ăn ngũ tạng của động vật nữa.

Kết quả cuối cùng là: không có vết thương nào như vậy, cũng không có một lỗ kim châm nào.

Thiết Thủ chợt hạ lệnh: “Cạo hết tóc trên đầu người chết”.

Nếu như dùng kim châm đâm vào đầu, tỷ như vào huyết Bách Hội, cũng có thể ảnh hưởng đến dạ dày và ruột như tử trạng của người chết. Nếu đâm vào giữa lớp tóc dày thì không ai có thể tìm ra được, trừ phi là cạo sạch đầu người chết.

Tóc đã cạo sạch.

Nhưng không có lỗ kim châm.

Thiết Thủ cười khở, nhích người lại gần thi thể Quách Thương Hùng, nghiêm nghị nói: “Quách bộ đầu, chúng ta vì điều tra vụ án báo cừu cho huynh mà mấy lần kinh động đến quý thể, xin lượng thứ! Chúng ta nhất định sẽ tìm được hung thủ để huynh có thể an ủi vong linh huynh ở chốn cửu tuyền”.

5.

Lúc ăn cơm cùng với Tạ Tự Cư, cả Thiết Thủ, Lãnh Huyết và Tạ Tự Cư đều không có khẩu vị gì, duy chỉ có Tập Mai Hồng là ngoại lệ, nàg ăn rất vui vẻ.

Những nếp nhăn trên mặt Tạ Tự Cư dường như đã hằn sâu thêm rất nhiều.

“Xem ra, Quách bộ đầu thật sự đã trúng độc khi ăn rồi”.

Lãnh Huyết nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Ăn? Nhưng trong dạ dày Quách bộ đầu dường như không hề có dấu vết của thức ăn”.

Điểm này thì Thiết Thủ không đồng ý với chàng: “Độc dược đã có thể thiêu đốt làm cho dạ dày và ruột nát như như vậy, đương nhiên cũng có thể tiêu hóa hết vật thực trong đó”.

Mấy sợi tóc bạc bên mai Tạ Tự Cư trở nên hết sức rõ ràng.

“Vậy thì ai mới có thể dùng độc hại vị Quách bộ đầu nổi tiếng cẩn trọng này đây?”.

Lãnh Huyết chớp chớp mắt: “Liệu có phải Quách bộ đầu lúc đó đã mất đi sức đề kháng, bị người ta ép đổ thức ăn vào miệng không?”.

Thiết Thủ gạt đầu: “Cũng có khả năng này”.

Tạ Tự Cư nói: “Có điều ai có thể bắt được Quách bộ đầu chứ? Ngoại hiệu của y là Nhất Trần Phong, đánh không được thì có thể chạy”.

Thiết Thủ nói: “Điều này rất khó nói, tỷ như Thập Nhị Đơn Y Kiếm đã ám toán bọn ta vậy, nếu như mười hai người bọn chúng cùng xuất thủ, dù khinh công của Quách bộ đầu có cao hơn nữa cũng khó mà đào thoát được”.

Lãnh Huyết cũng bổ sung: “Dù khinh công của y cao, nhưng cũng có nhiều lúc rất khó nói. Giống như diệt nhi Bạch Vân Phi Quách Thu Phong của y vậy, khinh công người này tuyệt đối không dưới thúc thúc của mình, nhưng vì một số duyên cớ mà không chịu đào tẩu, nên đã bị địch nhân sát hại”.

Tạ Tự Cư nói: “Xem ra muốn phá vụ án của Quách bộ đầu, cần phải bắt được Thập Nhị Đơn Y Kiếm trước đã... mười hai kẻ này võ công đều rất cao cường, nếu chỉ dựa vào binh lực trong tay tại hạ, e rằng khó mà...”.

Thiết Thủ nói: “Tự Cư huynh từ khi làm quan đã luôn nổi tiếng liêm khiết, được người trong giang hồ vô cùng kính trọng, đừng nói là chúng ta có chức phận bên mình, cho dù không có, chỉ dựa vào một điểm này hai huynh đệ bọn ta cũng đã nguyện được cùng tiến cùng thoái với huynh rồi... chỉ là, Thập Nhị Đơn Y Kiếm vẫn chưa đáng sợ, người ở trong bóng tối xuất thủ ám toán kia mới đáng sợ...”.

Tạ Tự Cư trầm ngâm: “Kỳ quái thật, tại hạ chưa từng nghe ở vùng này có cao thủ nào như vậy...”.

Thiết Thủ chợt lên tiếng hỏi: “Mấy ngày nay Tạ huynh đều không ngủ được phải không?”.

Tạ Tự Cư mỉm cười nói: “Có phải mặt mũi tại hạ trông mệt mỏi lắm không?”.

Thiết Thủ an ủi: “Án có thể kéo dài, nhưng chỉ cần không bỏ cuộc, nhất định có một ngày sẽ điều tra ra chân tướng. Tạ huynh không nên quá hao tổn tinh thần như vậy”.

Tạ Tự Cư cười khổ: “Chỉ sợ tại hạ không còn mấy ngày hao tổn tinh thần nữa, sau này... sau này e là cả cơ hội để hao tổn tinh thần cũng không có nữa”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết đồng thanh nói: “Sao huynh lại nói vậy?”.

Tạ Tự Cư ảm đạm nói: “Ngô đại nhân rất quan tâm đến chuyện này, nên chỉ cho tại hạ có mười ngày kỳ hạn, nếu không phá án được thì sẽ... hiện giờ đã qua mất tám ngày rồi”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy trĩu nặng như đang đeo một tảng đá lớn.

Tạ Tự Cư lại cố miễn cưỡng gượng cười: “Vinh nhục của bản thân tại hạ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng phá án là chuyện lớn... nhị vị đến đây cũng phần nào làm hạ quan cảm thấy bớt phần lo lắng... vụ án này, sớm muộn gì cũng sẽ phá được, chỉ là không biết là sớm hay muộn mà thôi”.

Chợt nghe một người cười lên ha hả nói: “Quân Sở! Vậy ta đến sớm hay đến muộn đây?”.

“Quân Sở” là hiệu xưng của Tạ Tự Cư. Người vừa lên tiếng thân hình hơi gầy nhưng rất thanh nhã, mặt đầy chính khí, râu năm chòm dài đến ngực, có phong thái không giận mà oai. Đây chính là Tri châu sự Ngô Thiết Dực, thượng ty của Tạ Tự Cư.

6.

Ngô Thiết Dực cười lớn: “Quân Sở, ta xông vào thế này huynh không trách gì chứ? Gia đình vốn định chạy vào vào thông báo trước, nhưng ta vừa nghe có Thiết huynh và Lãnh huynh ở đây thì không kềm lòng được, nên bảo chúng miễn đi tục lễ, xông thẳng vào đây... ta không trở thành một kẻ không mời mà đến đây chứ?”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết, Tạ Tự Cư đều đứng dậy nghênh tiếp. Tập Mai Hồng đang vui vẻ cầm một miếng thịt đùi nhảy mồm lên định há miệng cắn thì Ngô Thiết Dực đến, nàng đành miễn cưỡng đặt nó xuống, rồi ngúng nguẩy đứng lên cùng với ba người bọn Thiết Thủ.

Tạ Tự Cư khom người thi lễ: “Ngô đại nhân quang lâm hàn xá, không nghênh tiếp từ xa thật là...”.

Ngô Thiết Dực chau mày cười hào sảng: “Chỉ cần ba vị không coi ta là người ngoài là được rồi... ở trên công đường, mỗi người chúng ta đều có chức phận của riêng mình, nhưng ở đây, mọi người đều là bằng hữu, không cần câu nệ những thứ tục lễ đó làm gì!”.

Lúc y nói chuyện năm chòm râu cứ rung rung dấp dấp vẻ rất tự hào, tiêu sái ung dung, đồng thời cũng rất uy nghi oai vệ.

Ba người gật đầu đáp lại, rồi Tạ Tự Cư nhường lại ghế thủ tịch cho Ngô Thiết Dực ngồi, sau đó sai người lấy thêm chén đĩa.

Nếu luận quan chức, Ngô Thiết Dực tự nhiên cao hơn Tạ Tự Cư và Du Trấn Lan rất nhiều, so với Thiết Thủ và Lãnh Huyết, tuy quyền hạn quản hạt không giống nhau, vì hai người Thiết, Lãnh có thể nói là đặc sứ của kinh thành phái tới, nhưng Ngô Thiết Dực cũng là quan phụ mẫu được triều đình chỉ phái xuống địa phương, so với hai người chỉ cao chứ không thấp. Có điều thân phận Thiết Thủ và Lãnh Huyết tương đối đặc biệt, trực thuộc sự chỉ huy của Gia Cát tiên sinh trong Tử Cấm thành, có Thượng Phương bảo kiểm trong tay, được quyền tiền trạm hậu tẩu, thế nên bất cứ đại quan nào cũng không dám coi thường hai người.

Ngô Thiết Dực vừa ngồi xuống, một trong hai người đi cùng y cũng ngồi xuống bên cạnh, người còn lại thì mau chóng lướt tới tấm màn bên cạnh cửa sổ, lẩn vào trong bóng tối, đứng dựa vào cột nhà, không nói tiếng nào.

Tạ Tự Cư ngăn người: “Vị này là ai, sao không cùng ngồi...”.

Ngô Thiết Dực cười ha hả ngắt lời: “Đó là một người bằng hữu của ta”.

Y vỗ nhẹ lên vai văn sĩ trung niên mặt trắng không râu ngồi bên cạnh: “Đây là sư gia của ta, được người ta xưng tụng là Hoàng Phong Châm Hoắc Chử Tuyền Hoắc đại tiên sinh”.

Thiết Thủ chấp tay nói: “Thì ra là Hoắc tiên sinh, nghe nói dưới trướng của Ngô đại nhân có một văn một võ, văn chính là Hoắc tiên sinh...”.

Hoắc Chử Tuyền cười cười, chào hỏi với mọi người xong rồi nói: “Tất cả đều nhờ Ngô đại nhân tài bồi, tại hạ cũng chỉ biết làm mấy bài thơ vớ vẩn, biết được mấy chữ, không có sở trường gì đặc biệt, chư vị chớ nên cười chê”.

Ánh mắt của Thiết Thủ vẫn nhìn về phía người trong bóng tối, nửa phần thân trên của người này đã lẫn khuất trong bóng tối của chiếc màn, song mắt Thiết Thủ vẫn như chạm phải một luồng lạnh điện, khiến chàng phải khẽ rung mình lên một cái.

Ngô Thiết Dực mỉm cười nói: “Ngô mỗ có một văn một võ giúp sức, vẫn là Hoắc tiên sinh, võ thì chính là vị bằng hữu kia. Có hai người bọn họ, ta coi như có thiên quân vạn mã, có thể ngạo thị công hầu được rồi! Ha ha...”.

Vừa nói, y vừa vỗ mạnh lên vai Hoắc Chử Tuyền.

Lãnh Huyết chợt hỏi: “Vị bằng hữu kia là võ tướng của Ngô đại nhân, không biết cao danh đại tính là gì, không biết có thể tới đây nói chuyện được không?”.

Người kia vẫn đứng yên bất động.

Ngô Thiết Dực khẽ cười nói: “Vị bằng hữu này của ta tính khí rất cổ quái, thích độc lai độc vãng, võ công lại rất cao, y sợ ta gặp nguy hiểm, nên mới miễn cưỡng hộ vệ cho ta, có điều xưa nay y không thích giao du với người, cũng không muốn tiết lộ danh tính, các vị không cần để ý làm gì”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết đều cười gượng gạo đáp lại. Thiết Thủ nói: “Kỳ thực đây cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp vị bằng hữu này...”.

Ngô Thiết Dực nhướn nhướn mày: “Ồ! Hai vị gặp y ở đâu vậy?”.

Lãnh Huyết đáp: “Trong phủ của Du đại nhân”.

Chỉ thấy người trong bóng tối kia lặng lẽ ngồi xuống dưới nách kẹp một cây dù bằng giấy dầu, hình như hoàn toàn không nghe thấy chúng nhân đang nói chuyện.

Lãnh Huyết chậm rãi nói: “Ngô đại nhân, bất kể vị bằng hữu này của ngài là ai, y cũng là một cao thủ, một cao thủ chân chính”.

Nói xong, chàng cũng không liếc mắt về phía y nữa.

Nhưng chàng chợt cảm thấy sau lưng mình như nóng bỏng, giống như có kim đâm vào lưng vậy. Lãnh Huyết xưa nay chưa từng nghĩ đến có ánh mắt của người nào lại đáng sợ đến thế. Thiết Thủ cũng có cùng một cảm giác giống như chàng.

5. Bộ Ii: Tâm Của Lãnh Huyết – Chương 3: Sai Lầm Trong Đêm Gió

Ngô Thiết Dực bắt đầu nói vào chủ đề chính: “Quân Sở, vụ án mà huynh phụ trách có đầu mối gì chưa?”.

Tạ Tự Cư ngượng ngập nói: “Bẩm báo đại nhân...”.

Vừa nói y vừa đứng dậy, nhưng Ngô Thiết Dực đã ngăn lại: “Đêm nay ta chỉ nói chuyện tư, không phải công sự, không cần đa lễ như thế”.

Tạ Tự Cư cười khổ: “Vẫn chưa có gì tiến triển”.

Ngô Thiết Dực trầm xuống, hồi lâu sau mới thở dài: “Quân Sở, vụ án này ở trên cũng thúc giục rất nhiều, chúng ta nói chuyện nghĩa khí, đương nhiên là không sao... nhưng kỳ hạn phá án chỉ còn lại hai ngày, đến lúc ấy chỉ sợ ta cũng không thể gánh vác nổi”.

Tạ Tự Cư thần thờ nói: “Ngô đại nhân, đến lúc đó xin ngài cứ theo phép công mà hành sự, Tạ mỗ quyết không có nửa lời oán thán, tuyệt đối sẽ không làm đại nhân khó xử”.

Ngô Thiết Dực vỗ mạnh bàn làm chén đĩa bên trên bị chấn động rung rinh: “Được lắm, nói như vậy thì để ta làm tiểu nhân rồi phải không?”.

Tạ Tự Cư kinh hãi nói: “Đại nhân quá lời rồi!”.

Ngô Thiết Dực cười ha hả, quay sang hỏi Lãnh Huyết, Thiết Thủ: “Hai vị đã đến đây, chắc hẳn sẽ không khoan tay đứng nhìn chứ?”.

Thiết Thủ từ nãy giờ vẫn để ý nhìn người kia, cơ hồ như không nghe thấy Ngô Thiết Dực nói gì. Lãnh Huyết đành lên tiếng đáp: “Bọn ta sẽ tận lực mà làm”.

“Vậy thì ta yên tâm rồi!”.

Ngô Thiết Dực lại hỏi: “Không biết bước tiếp theo ba vị định làm gì?”.

Lãnh Huyết trầm ngâm giây lát rồi nói: “Chúng ta định tới Đại Bá Công Mộ Trường xem thử”.

Tạ Tự Cư nói: “Chỗ đó tại hạ đã đến bảy tám lần rồi, nhưng đều không có thu hoạch”.

Lãnh Huyết hỏi: “Có ngôi mộ nào mới không?”.

Tạ Tự Cư đáp: “Phàm là những chỗ khả nghi, Du đại nhân và tại hạ đều đã cho quật lên kiểm tra rồi, nhưng vẫn không có chút kết quả”.

Lãnh Huyết lặng lẽ gật đầu.

Thiết Thủ giờ mới quay đầu lại: “Có lẽ nên kiểm tra các bia mộ... lúc chết Quách bộ đầu có ôm chặt một tấm bia mộ vô danh”.

Ngô Thiết Dực nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Tất cả đều nhờ vào các vị đây, nếu như cần dùng đến người, xin cứ phân phó một tiếng là được”.

Thiết Thủ cười cười nói: “Đại nhân có binh phù trong tay, không nhờ đại nhân thì chúng ta còn biết nhờ ai nữa”.

Ngô Thiết Dực cười lớn, nâng chén lên cao giọng nói: “Đêm nay rượu ngon thịt béo, nói những chuyện mất hứng này làm gì? Nào, chúng ta ăn rồi mới nói chuyện tiếp!”.

Chúng nhân đều lần lượt nâng chén lên cùng uống, chỉ có Tập Mai Hồng là trẻ môi ra nói: “Là ông nói chuyện đó trước đây chứ, có rượu có thịt, không ăn đi thì chớ lại đem chuyện công ra nói, bây giờ lại bảo người ta không nói nữa, ông đúng là lảm chuyện!”.

Lãnh Huyết khẽ mắng: “Tam tiểu thư, không được vô lễ”.

Tuy nói là mắng, song thần tình của chàng vẫn rất ôn hòa, không có vẻ gì là hung dữ.

Thiết Thủ chỉ mỉm cười, không nói gì.

Ngô Thiết Dực hơi ngậy người ra: “Đây là cô nương nhà ai vậy?”.

Thiết Thủ cười cười đỡ lời: “Tam tiểu thư của Tập gia trang”.

Ngô Thiết Dực dù sao cũng là người hảo sảng, liền lập tức bật cười khanh khách nói: “Đều là ta không đúng, đã làm mất hứng của tam cô nương, chung này ta xin kính cô nương, coi như là tạ lỗi vậy!”.

Tập Mai Hồng nheo nheo mắt, rồi lắc lắc đầu.

Ngô Thiết Dực ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Tập Mai Hồng đáp: “Ta không biết uống rượu”.

Ngô Thiết Dực lúc này mới ngó ra, đưa tay vỗ trán cười cười nói: “Ta đúng là lão hồ đồ rồi, làm sao có thể ép rượu một cô nương được chứ? Thật đúng là...”.

Hoắc Chủ Tuyền lúc này chợt lên tiếng nói: “Như vậy đi, vật dĩ loại tỵ, nhân dĩ quần phân, đêm nay hiểm khi anh hùng tỵ hội, chi bằng tức cảnh làm mấy câu thơ từ, ai thua thì bị phạt rượu, mọi người thấy thế nào?”.

Ngô Thiết Dực vỗ tay: “Hay lắm!”.

Y vổ vai Hoắc Chữ Tuyền nói: “Vị văn hữu này của ta tinh thông thi từ ca phú, không phải chỉ có hư danh đầu đấy nhé!”.

Hoắc Chữ Tuyền cố ý liếc Tập Mai Hồng một cái, rồi cười ha hả nói với mọi người: “Thế nào? Như vậy đi, nghe nói Thiết huynh bác học đa tài, văn võ kiêm toàn, tại hạ nếu có gì sơ thất, múa bút trước cửa Lỗ Ban, mong Thiết huynh sửa chữa cho”.

Rồi dường như chợt nhớ đến Lãnh Huyết, y lại vội vàng nói: “Đương nhiên Lãnh huynh cũng tuổi trẻ tài cao, văn chương như nước, hiếm thấy hiếm thấy...!”.

Lãnh Huyết điềm đạm đáp: “Xưa nay ta chưa từng làm thơ làm từ bao giờ”.

Hoắc Chữ Tuyền vội nói: “Lãnh huynh khách khí quá rồi, theo ta thấy... Tà đại nhân văn tài mức tiếng, chỉ bằng để ngài ngẫu hứng làm trước một bài đi?”.

Tạ Tự Cư vội khom mình nói: “Tại hạ làm gì có tài như Hoắc tiên sinh đây chứ? Lòng tin không có, chỉ sợ làm trò cười cho mọi người thôi. Phô cái xấu chi bằng giấu cái tốt, tốt nhất vẫn nên để Hoắc tiên sinh văn tài như hải dẫn đầu mọi người thì hơn”.

Hoắc Chữ Tuyền cười hào sảng, neho neho mắt nhìn sang phía Tập Mai Hồng rồi nói: “VẬY ĐỂ TẠI HẠ QUẢNG GẠCH NHỮNG NGỌC DẪN HỨNG CHO MỌI NGƯỜI VẬY...”.

Nói đoạn y liền lắc lư người, ngâm lên: “Đặng minh tửu như kính, lộng thiên quang tác ảnh, ảnh hạ phù dung liêm, hàm tần giải la quân...”.

Vừa ngâm thơ, y vừa nhìn qua phía Tập Mai Hồng, mặt hơi đỏ ửng, tựa như chưa uống rượu mà đã tự say rồi vậy.

Ngô Thiết Dực vỗ bàn khen: “Hay! Thơ hay! Thơ hay...!”.

Tập Mai Hồng chợt hỏi: “Hoắc tiên sinh”.

Hoắc Chữ Tuyền nghiêng đầu ra phía trước, vui vẻ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Giọng nói của y hết sức ôn hòa.

Tập Mai Hồng nói: “Vừa rồi ông xoa tay giậm chân, ngâm ngắt thở dài, rốt cuộc là làm cái gì thế?”.

Hoắc Chữ Tuyền ngó người: “Ta... ta làm thơ mà”.

Tập Mai Hồng cố ý tỏ vẻ không hiểu: “Thơ? Có phải là mấy câu rõ ràng là yêu là hận vậy mà cứ vòng vo tam quốc, nói toàn những chuyện phong hoa tuyết nguyệt vô vị không? Thứ đó có gì hay đâu chứ?”.

Hoắc Chữ Tuyền sững lại, nhất thời không biết nói gì.

Lãnh Huyết liền lên tiếng đáp thay: “Vừa rồi Hoắc tiên sinh không phải ngâm thơ tình dài dòng rầm rối, mà là một điệu diễm từ tuyệt diệu mê đắm hồn người”.

Hoắc Chữ Tuyền vội vàng phủ nhận, ngượng ngập phân trần: “Đâu dám nhận là diễm từ chứ...”.

Tập Mai Hồng mặc kệ hai người nói gì, lập tức ngắt lời: “Hoắc tiên sinh, ông làm vậy thật chẳng giữ lễ gì cả, còn dám lén lút nhìn ta nữa. Ta thấy ông không thuận mắt lắm rồi, có tin ta tát cho ông một cái ngay bây giờ không?”.

Vừa nói nàng vừa đưa tay lên, Hoắc Chữ Tuyền vội vàng nghiêng đầu ra tránh, Tập Mai Hồng thấy vậy liền bật cười khúc khích, chun chun mũi nói: “Thôi bỏ đi, bản cô nương cũng không tính toán với loại người như ông làm gì”. Vừa nói, nàng vừa đưa tay lên tự vuốt má mình, rồi bồi thêm một câu: “Ông đã thấy hổ thẹn chưa?”.

Mấy lời này của nàng nói ra, làm chúng nhân cũng không còn cơ hội ngâm thơ vịnh từ nữa. Hoắc Chữ Tuyền nửa đời thi tửu phong lưu, có nằm mộng cũng không thể nào ngờ được rằng lần này lại bị một tiểu nha đầu dùng miệng lưỡi làm cho mất mặt, tức giận đến nỗi không thể giữ vẻ tiêu sái ung dung như lúc đầu nữa.

Ngô Thiết Dực không ngờ chỉ cười lớn nói: “Hay, hay lắm! Tiểu cô nương lời oanh tiếng yến của tiểu cô nương không ngờ đã vị quân sư xưa nay luôn tự phụ của ta phải cúi gằm mặt... nào, để ta kính cô nương một chung... à, cô nương không cần uống, để ta cạn chung được rồi!”.

Chúng nhân thấy Ngô Thiết Dực khí độ phi phàm, quân sư thủ hạ bị người ta làm khó, vậy mà y không hề để trong lòng, bất giác đều thầm kính phục. Thiết Thủ cũng nâng ly rượu lên nói: “Tại hạ cùng cạn chung này với Ngô đại nhân”.

Tạ Tự Cư cũng nói: “Hạ quan cũng kính đại nhân!”.

Thiết Thủ dốc chén uống cạn rồi nói luôn: “Chúng ta vẫn còn chuyện phải làm, xin được cáo từ ở đây”.

Ngô Thiết Dực cũng không nín kéo gì, chỉ nói: “Được, hai vị hành sự chu đáo, không ham rượu thịt vô bổ, đúng là gương tốt cho thiên hạ noi theo. Xin mời!”.

Từ Tử Lăng, Lãnh Huyết, Tập Mai Hồng liền đứng dậy cáo từ với Ngô Thiết Dực và Tạ Tự Cư. Hoắc Chữ Tuyền đang định nói mấy câu khách khí để vãn hồi lại thể diện thì Tập Mai Hồng đã nhướng mày lên, làm bộ hung hăng nói: “Sau này đừng có làm những cái thứ thơ từ vô vị gì đó nữa nhé!”.

Hoắc Chữ Tuyền không dám đấu khẩu với nàng, đành quay sang chào Thiết Thủ.

Thiết Thủ vẫn tập trung chú ý vào hạ bàn của người ngồi sau tấm màn.

Người đó vẫn ngồi vững như Thái Sơn, không hề động đậy.

Lãnh Huyết đột nhiên có một cảm giác hết sức kỳ lạ, con người này, dường như vừa sinh ra đã là khắc tinh của chàng vậy, không biết họ đã kết oán kết cừu từ đời nào kiếp nào để đến kiếp này phải gặp nhau để liễu kết.

Vừa mới bước ra khỏi đô đốc phủ, Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều cảm thấy như gỡ được tảng đá nặng ngàn cân trên lưng xuống, nhưng đồng thời trong lòng cả hai cũng đều khẳng định, trong tương lai, việc đối đầu với người thần bí cấp ô dưới nách đó là chuyện khó thể tránh khỏi.

Tại sao lại có cảm giác như vậy?

Chính bản thân Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng không thể trả lời.

“Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”.

Tập Mai Hồng có vẻ như muốn tiếp tục đi theo hai người, nhìn Thiết Thủ với ánh mắt háo hức chờ đợi.

Thiết Thủ lắc đầu.

“Chúng ta đi, cô nương không đi”.

“Không, các huynh đi đâu, ta sẽ đi theo tới đó”.

“Nơi đó cô nương không đi được”.

Lãnh Huyết nghiêm mặt nói.

Tập Mai Hồng đương nhiên là không phục: “Thiên hạ có nơi nào các huynh đi được mà ta không đi được chứ?”.

Kỳ thực những “nơi” như vậy trong thiên hạ quả thực rất nhiều, có điều vấn đề nàng hỏi này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều không trả lời được.

“Cô nương có biết bây giờ chúng ta chuẩn bị đi đâu không?”.

Thiết Thủ hỏi: “Đi đâu chứ?”.

“Mộ trường!”.

Tập Mai Hồng len lén nhìn bầu trời tối đen, thanh âm đã bắt đầu run run: “Đến đó thì có gì phải sợ chứ?”.

“Được thôi, vậy chúng ta cùng đi, cô nương muốn đi thì cứ đi, ta cũng không cản nữa”.

Thiết Thủ tỏ vẻ hưng phấn nói: “Chúng ta đến đó, sẽ phải dùng mười đầu ngón tay, móc từng nắm đất ở những ngôi mộ lên (Tập Mai Hồng lúc này đang nhìn vào mười ngón tay nhỏ nhắn trắng hồng của nàng), sau đó nhấc thi thể đen xì đã bốc mùi lại còn bị lũ dã lang dã khuyển bới lên cắn xé sang một bên (Tập Mai Hồng đang cúi gằm mặt nhìn đóa hải đường thêu nơi đầu mũi hài), sau đó còn phải dùng hai tay để nhấc nắp của những chiếc quan tài còn nguyên vẹn lên nữa...”.

Tập Mai Hồng lúc này “a” lên một tiếng.

Thiết Thủ hỏi: “Tam tiểu thư sao vậy?”.

Tập Mai Hồng xoa xoa trán nói: “Ta ăn nhiều quá, bây giờ cảm thấy hơi không thoải mái, định đi theo hai huynh nhưng bây giờ đành để các huynh đi một mình vậy”.

Thiết Thủ hỏi: “Lúc sẽ đến sau chứ?”.

Tập Mai Hồng nói: “Chỉ cần ta đỡ một chút, sẽ nhất định đến... quá nửa là ta sẽ đến”.

Thiết Thủ nói: “Vì vậy chỉ có non nửa là cô nương không đi theo?”.

Tập Mai Hồng vẫn còn cảm thấy rợn người: “Ừm...”.

Thiết Thủ quay sang Lãnh Huyết: “Vậy chúng ta có thể yên tâm đi rồi”.

Lãnh Huyết lắc đầu hỏi Tập Mai Hồng: “Còn cô nương?”.

Tập Mai Hồng vội vàng xua xua tay nói: “Tạm thời ta không đi được, không đi đâu!”.

Lãnh Huyết nói: “Vậy chúng ta đưa cô nương hồi trang”.

Tập Mai Hồng nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: “Sau khi đi mộ trường... hai huynh có về trang không?”.

Lãnh Huyết đưa mắt nhìn Thiết Thủ, Thiết Thủ liền nói: “Không, hạn kỳ mà Ngô tri châu cho Tà đại nhân không còn bao lâu nữa, ta nghĩ chúng ta không nên làm ảnh hưởng nhị ca của cô nương dưỡng thương thì hơn... hiện giờ tâm trạng của y rất không an định - (Trang chủ đương nhiệm của Tập gia trang Tập Thu Nhai vì bị bức nên phải giết chết ca ca của mình, dẫn đến tinh thần hoảng loạn, chi tiết xin xem lại bộ Toái Mộng Dao) - chúng ta không nên làm phiền y...”.

Tập Mai Hồng chớp chớp mắt: “Vậy các huynh đi đâu?”.

Thiết Thủ nói: “Nhà của Quách Trúc Sáu, ta muốn kiểm tra một số di vật của Quách bộ đầu”.

Tập Mai Hồng nói: “Vậy ta đến đó đợi các huynh”.

Lãnh Huyết đang định lên tiếng, thì Tập Mai Hồng đã vịn vào làn tóc mây, kiên quyết nói: “Bây giờ ta đến đó đợi hai người”.

Lãnh Huyết đành nuốt lại những lời đã ra tới miệng, biến nó thành một tiếng thở dài.

“Vậy chúng ta đưa cô nương về đó trước”.

Chàng liếc nhìn Thiết Thủ, như đợi nhị sư huynh gật đầu đồng ý. Thiết Thủ mỉm cười: “Ta đi trước, đệ đưa tam tiểu thư về đi”.

Đêm tối, gió lạnh chính là lúc ý ngẩn tình dài.

Thiết Thủ không chỉ là một người thông minh, mà còn là một người hảo tâm nữa.

6. Bộ Iii: Đại Đạo Hái Hoa – Chương 1: Thiên Hoa Hồ Điệp Hoắc Ngọc Thi

Lãnh Huyết đi qua bờ sông mỹ lệ mà thê lương, vắng lặng, gió thổi lồng lộng. Chàng tiễn Tập Mai Hồng về đến nhà Quách Trúc Sáu, đánh thức y dậy, nhìn thấy y vừa ngáp vừa dụi dụi mắt đóng cửa lại, chàng mới yên tâm rời khỏi đó.

Đối với chàng, trong đời này, lần này “khinh công” có thể nói là nhẹ nhất, cũng là đặc ý nhất.

Bởi vì chàng cơ hồ như đang “cười gió mà tới, đập gió mà đi”, cả người như bập bênh phiêu hốt trong gió. Trong gió có mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc của Tập Mai Hồng, trong gió có đôi mắt sáng lấp lánh như sao buổi sớm của Tập Mai Hồng, trong gió có nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của nàng...

Trong gió, bên cạnh nàng, còn có chàng.

Tuy rằng chàng hoàn toàn không thi triển kinh công.

Sau khi đưa Tập Mai Hồng đến nhà Quách Trúc Sấu, chàng tự nhiên rất yên tâm, điều duy nhất không yên tâm chính là Quách Trúc Sấu ngây ngất ngốc ngốc, chỉ sợ không thể chiếu cố cho vị tam tiểu thư này.

Nhưng chàng không dám lưu lại quá lâu.

Chàng vẫn còn trách nhiệm nặng nề bên mình.

Thiết Thủ còn đang đợi chàng.

Chàng đương nhiên biết Thiết Thủ sẽ đợi, nhưng Lân Huyết xưa nay chưa từng để huynh đệ bằng hữu phải đợi mình, lần này đã có thể xem như là một ngoại lệ.

Vì vậy chàng không thể để Thiết Thủ đợi lâu.

Khi rời khỏi Quách gia, trong lòng Lân Huyết chợt có cảm giác rất lạ. Chàng thở dài, cho rằng đó là cảm giác lưu luyến không nở rời xa, bèn ngẩng cao đầu, sải chân bước đi thật nhanh.

Chuyện lớn chưa xong, không thể bị tình cảm níu kéo.

Vì thế chàng không chần chừ, đi một mạch rời khỏi đó trong ánh mắt ngây dại của Tập Mai Hồng.

Nhưng lần này chàng đã sai lầm, lúc chàng quay đầu rời khỏi nơi ở của Quách Trúc Sấu, chàng đã phạm phải một sai lầm không thể nào bổ cứu.

Thiết Thủ và Lân Huyết đã sục sạo tìm kiếm trong khu mộ cả hai canh giờ, ngoại trừ tử thi, còn có một số quan tài không, nhưng cũng chẳng có phát hiện gì đặc biệt.

Trời đã gần sáng.

Nghi vấn trong lòng hai người thì vẫn không thấy ánh sáng.

Quách Thương Hùng rốt cuộc đã phát hiện được điều gì ở đây?

Lẽ nào chính là phát hiện những quan tài không này? Quan tài vốn để cho người chết nằm, nhưng chỉ có quan tài, không thấy người chết, liệu có phải hơi bất bình thường không?

Người chết đi đâu rồi?

Khắp nơi trong mộ trường đều có người chết. Có một số vì bị mưa đập gió vùi, nên quan tài nứt toác ra, khiến thi thể lộ ra, có một số bị nước và bùn đất đùn lên, đến nỗi phơi cả chân tay người chết ra ngoài. Có một số còn bị dã lang dã khuyển đào bới, thi cốt bị kéo hẳn ra, thậm chí còn bị lũ đào trộm mộ bới lên, vứt thi thể ra đất... những quan tài không này, liệu có phải là của những thi thể đó?

Lân Huyết và Thiết Thủ đều không biết.

Có lẽ đêm mà Quách Thương Hùng phát hiện bí mật đó, những quan tài trống không này không phải là quan tài rỗng, mà chứa những vật rất đặc biệt.

Trong quan tài không lưu lại bất kỳ dấu vết gì, ngoại trừ hoàng thổ, xú khí, bạch cốt và mấy mảnh y phục cũ với một chút nước chảy ra từ thi thể người chết.

Rốt cuộc trong đó đã chứa những gì?

Thiết Thủ và Lân Huyết cũng không thể trả lời câu hỏi này.

Lẽ nào bí mật không ở những cỗ quan tài bị quật lên đó, mà ở trong những cỗ quan tài đang chôn sâu dưới đất kia?

Nghĩ tới đây, Thiết Thủ và Lãnh Huyết chỉ biết cười khổ, mộ trường này ít nhất cũng phải có một vạn quan tài thi thể từ trước đến nay, có một số đã bị bùn đất đùn lên, làm quan tài vỡ tung, thi thể chìm sâu vào lòng đất và sớm bị phân hủy từ lâu, nếu bảo hai người bọn họ đào từng cỗ quan tài lên, chỉ sợ không mất một hai năm thời gian mới là chuyện lạ. Cho dù khai quan quật mồ có thể điều tra được chân tướng, nhưng hương dân làm sao có thể để cho người khác tùy tiện đào mộ tổ tiên của mình lên như thế?

Thiết Thủ và Lãnh Huyết tự nhiên không thể giải quyết được chuyện này.

Nhưng hai người có thể khẳng định một chuyện.

Nếu có người chôn ở đây những thứ quan trọng hoặc không muốn bị người khác phá hiện, vậy thì trong đồng mồ mả loạn xạ này, dù người người chôn thứ đó xuống cũng khó mà nhận ra được mình đã chôn ở đâu, trừ phi đó là một nơi cực kỳ dễ nhận hoặc giả có dấu hiệu gì đó.

Những người cao minh không bao giờ đem giấu những vật quan trọng vào những nơi ẩn mật hoặc có điểm gì đặc biệt, cũng giống như một người thông minh tuyệt đối không giấu châu báu kim ngân của mình dưới gầm giường vậy.

Mà ký hiệu dễ nhận ra nhất, lại không sợ bị lẫn lộn, càng không dễ bị người khác phát giác trong mộ trường này chỉ có một thứ.

Bia mộ.

Người chết đều có bia mộ, cũng giống như người sống đều có tên vậy.

Đương nhiên cũng có người sống mà cả tên cũng không có, những người này khi chết đương nhiên cũng không có bia mộ.

Có một số người chết đi, mộ phần được xây dựng thập phần hoa lệ, chiếm cả khoảng đất rộng, hùng cứ trên cao, mộ trí khắc chỉ chút những chữ lớn chữ nhỏ thuật lại công đức của người chết lúc sinh tiền (đương nhiên vì giấu ác khoe thiện, nên những sai lầm tất nhiên là không được khắc lên), chết rồi vẫn còn muốn làm quý bá vương. Kỳ thực, trải qua ngàn năm sau, thi thể của người đó sẽ trôi dưới lòng đất đến một mộ phần vô danh vô tính nào đó cũng không thể liệu trước được.

Rất hiếm có người nào nhàn rỗi để đi đọc tên trên từng bia mộ một, vậy mà Lãnh Huyết và Thiết Thủ đến cả mộ chí cũng không bỏ qua.

Bởi vì bọn họ từng nghe Quách Thu Phong nói, vào đêm trước khi Quách Thương Hùng ngộ nạn có kể cho y nghe về bí mật mình đã phát hiện được, ngoại trừ bí mật trong quan tài, hình như còn có một bí mật khác.

Bí mật của bia mộ.

2.

Bia mộ có bí mật.

Nhưng Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều không phát hiện ra được gì.

Lúc này trời đã sáng bạch.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết không chỉ chú ý đến bia văn, mộ huyết mà thậm chí cả chất đá của tấm bia họ cũng rất lưu ý. Quách Thương Hùng ôm một tấm bia vô danh mà chết, trên tấm bia đó có khảm một thứ ngọc thạch gọi là “Thiểm Sơn Vân”.

Cả hai càng chú ý xem có hồ chôn bia nào mới bị đào lên hay không, đồng thời cũng kiểm chứng xem có phải tấm bia mà Quách Thương Hùng ôm lúc chết có phải ở đây hay không?

Kết quả là, không có loại ngọc thạch đó. Và do trộm mộ, nước xói mòn, bùn đất đùn lên nên những hồ chôn bia ở đây rất nhiều, không biết là mới hay là cũ, mà cũng không thể phân biệt được hồ nào là mới, hồ nào là cũ.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết giờ mới biết được trong câu nói “Phàm là những chỗ khả nghi, Du đại nhân và tị hạ đều đã cho quật lên kiểm tra rồi, nhưng vẫn không có chút kết quả” của Tạ Tự Cư có bao nhiêu là chán nản và bao nhiêu thất vọng.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ bận rộn nửa ngày trời, kết quả là không thu hoạch được gì. Cả hai chỉ muốn ngứa mắt mà kêu lớn, đánh thức những người chết nằm dưới lòng đất dậy giải đáp những nghi vấn trong lòng.

Có điều hai người đương nhiên không làm như vậy.

Nhưng có người đang cao giọng gọi tên họ.

“Thiết nhị gia!”.

“Lãnh tứ gia!”.

3.

Người gọi tên Thiết Thủ và Lãnh Huyết thở hổn hển, rõ ràng là đã chạy cả một quãng đường dài tới đây để tìm hai người.

Người này là Tập Hoạch.

Tập Hoạch là một trạch đinh ở Tập gia trang, ngày ấy khi Thiết Thủ và Lãnh Huyết lần đầu đến Tập gia trang, chính là Tập Hoạch đã dẫn đám gia đinh cản hai người lại không cho vào.

Tập Hoạch xưa nay luôn là một thủ hạ vừa tinh minh vừa trung thành của Tập gia trang.

Tập gia trang cách Đại Bá Công Nghĩa Trường không xa lắm, với võ công của Tập Hoạch đương nhiên không đến nỗi phải thở phì phò như trâu thế này, trừ phi là gặp phải chuyện cực kỳ khẩn cấp khiến y phải toàn lực chạy đến.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghĩ tới đây, lập tức chạy tới.

Tập Hoạch thở gấp, lắp bắp nói: “Không... không không không... không xong rồi... có đại đạo hái hoa... lên vào... lên vào Tập gia trang... bắt Tiểu Chân cô nương...”.

Chữ “nương” vừa mới thoát ra khỏi miệng Tập Hoạch, Thiết Thủ đã chớp lấy hai cánh tay y lắc mạnh: “Tiểu Chân cô nương làm sao rồi?”.

Tập Hoạch rống lên thảm thiết như heo bị chọc tiết: “Đau quá!”.

Hai chữ này vừa hay lại nói rất liền mạch chứ không hề lắp bắp.

Thiết Thủ giờ mới giật mình buông tay, nôn nóng hỏi: “Mau nói đi!”.

Tập Hoạch lắp ba lắp bắp: “Đại đại... đạo hái hoa... vào... vào phủ, bắt Tiểu... Tiểu Chân cô... cô nương, nhưng bị... bị... bị...”.

“Bị cái gì?”.

Lòng Thiết Thủ nóng như bị lửa đốt.

Tập Hoạch càng quỳnh lên, gãi đầu gãi tai một lúc mới nói được tiếp: “Bị... bị... bị... Trang chủ phát giác... bắt... bắt... gặp... sau... sau... sau đó đánh nhau... đánh... ở Quốc An Các...”.

“Hiện giờ sao rồi?”.

Thiết Thủ gất lên.

Tập Hoạch bị chàng hét lên một tiếng, không ngờ lại nói được một câu hoàn chỉnh.

“Còn đang giăng co trong trang”.

Từ sau sự kiện “Toái Mộng Dao” tứ đại cao thủ của Tập gia trang bao gồm Trang chủ Tập Tiểu Phong, đại tổng quản Đường Thất Kinh, nhị quản gia Tập Anh Minh, tam quản sự Tập Lương Ngộ toàn bộ đều đã mất mạng. Tập gia trang nhân tài điêu linh, Tập Mai Hồng lại không có mặt trong trang, giờ chỉ có một mình Tập Thu Nhai thân trí vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn chủ trì đại cục, nếu như có cao thủ thừa cơ xâm nhập, đích thực Tập gia trang khó mà ngăn cản nổi.

Tập Hoạch lại nói tiếp: “Hai vị... mau mau đi, nếu còn chần chừ... sẽ hỏng hết đó”.

Nhưng từ lúc y mở miệng nói ra câu này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã không còn thấy đâu nữa rồi.

4.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết xông thẳng vào Tập gia trang.

Đám hộ vệ bên ngoài chỉ kịp nhìn thấy hai bóng nhân ảnh lao vào như lốc xoáy, chưa kịp quát hỏi thì người đã lao vào trong trang.

Cũng vì điểm này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều thầm tiếc cho Tập gia trang không có nhân tài, cả lực lượng phòng thủ cũng không đủ ứng phó.

Tiểu Chân giờ ra sao?

Hai người nghĩ tới đây, thì chợt nghe một người hét lớn: “Dâm tặc, cút xuống đây cho ta! Người thả Tiểu Chân ra, ta sẽ không làm khó ngươi. Người muốn gì ta cũng cho người hết!”.

Thanh âm của người này thê thiết bi thương, phẳng phất như có người dùng dao rạch lồng ngực móc tim y ra ngoài mà bóp mạnh vậy.

Chỉ nghe một giọng nói âm dương quái khí cất lên đáp lại: “Nhà ngươi có tiền, ta cũng có tiền, không biết ai nhiều hơn ai đâu? Cô nương đẹp đến độ khiến ta thèm nhỏ dãi thế này, đây mới là lần đầu tiên ta gặp được, làm sao lại buông tha chứ? Người mau bảo đám vô dụng kia lùi lại, ta chỉ hưởng dụng một lát rồi sẽ trả lại, đảm bảo không chết nổi đâu!”.

Người vừa kêu lên lúc nãy lại gầm lên: “Hoắc Ngọc Thi, tên dâm tặc vạn ác kia, ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi!”.

Thanh âm kinh bạc kia cười gằn quái dị: “Người người đều mắng chửi ta như vậy, người không nghĩ ra được thứ gì mới hơn à? Ta bảo này, Tập thiếu trang chủ nhà ngươi trong nhà có một mỹ nhân xinh đẹp nhường này, lẽ nào lại không có ý muốn chiếm đoạt chứ? Nếu đã vậy, sao còn giả bộ chính nhân quân tử, diễn kịch làm gì?”.

Chỉ nghe một tiếng gầm bi phẫn vang lên.

“Người còn bước thêm một bước, mỹ nhân này sẽ thành mỹ nhân chết đó!”.

Tập Thu Nhai có mạo hiểm bước lên phía trước, chính bản thân y cũng không thể biết được, bởi vì đã có một cánh tay đầy sức mạnh đặt lên vai y.

“Nhi công tử, để cho chúng ta”.

Đó là tay của Lãnh Huyết.

Tập Thu Nhai cơ hồ như bật khóc thành tiếng, y đã cố gắng chống đỡ đến tận bây giờ, sự lo lắng và nôn nóng, hầu như đã khiến tinh thần y sụp đổ.

5.

Tập nhị trang chủ Tập Thu Nhai và một đám tử đệ Tập gia trang tập trung cả trên hành lang, cửa sổ, mái hiên, vây lấy một người đang thò đầu qua cửa sổ trên căn lầu đối diện.

Người này mặt trắng như được phết một lớp phấn, mũi lệch sang một bên, khóe miệng đang nở một nụ cười ngạo nghễ.

Nhìn tình thế này, người của Tập gia trang đang bao vây tên đại đạo hái hoa này trên lầu và Tiểu Chân thì vẫn đang nằm trong tay hắn.

Thiết Thủ thấp giọng hỏi nhanh một câu: “Tên cầu tặc này tên là gì?”.

Tập Thu Nhai nói như rên rỉ: “Thiên Hoa Hồ Điệp Hoắc Ngọc Thi”.

Thiết Thủ ngửa mặt gọi lớn: “Hoắc Ngọc Thi!”.

Bạch diện nhân cười hì hì: “Ta thấy hình như các ngươi lại có thêm hai người nữa tới tiếp viện thì phải, ồ... còn là bộ đầu lão đại nữa cơ à?”.

Thiết Thủ cao giọng nói: “Lần này Tập gia trang không làm gì nổi người, người đi đi, chúng ta không ngăn cản”.

Hoắc Ngọc Thi thoáng ngẩn người, nhưng lập tức cười khùng khục nói: “Các người cũng biết điều đấy, nhưng mỹ nhân này thì ta phải mang theo, sau khi dùng rồi sẽ trả lại. Người bảo Trang chủ của người hãy nhìn điểm này thoáng một chút nhé!”.

Tập Thu Nhai tức giận gầm lên: “Cẩu tặc!”.

Thiết Thủ vội ngắt lời: “Được! Nữ nhân người cứ mang đi, chúng ta không truy cứu!”.

Chàng vừa mở miệng, Tập Thu Nhai liền cảm thấy một làn sóng âm bức tới, làm những lời đã ra đến miệng bị đẩy ngược trở lại, không thể phát ra thành tiếng.

Hoắc Ngọc Thi ngây ra, rồi đột nhiên bật cười: “Có giao dịch dễ dàng như vậy hay sao? À, ta biết rồi, các người từ nha môn tới đây...”.

Y cười khẩy hai tiếng rồi nói tiếp: “Ta đi cũng được thôi, nhưng các người phải lùi lại trước. Ta ở trên cao nhìn xuống, chuyện gì cũng thấy rất rõ, không gạt được ta đâu”.

Thiết Thủ trầm giọng: “Lùi lại cũng được, nhưng ta có hai điều kiện”.

Hoắc Ngọc Thi cười nhạt: “Quả nhiên là có điều kiện, thiếu gia ta khi tới đây đã đoán trước được rồi. Có điều kiện gì thì mau nói ra đi, tránh để thiếu gia đây ngứa ngáy tay chân mà động thủ tại chỗ đó!”.

Tập Thu Nhai quát lên: “Tên chó lợn không bằng...”. Lời phía sau lại bị Thiết Thủ ngăn lại không cho nói ra.

“Thứ nhất, để bảo toàn danh dự cho Tập gia trang, sau khi người ra khỏi đây, chuyện này không được truyền ra ngoài”.

Hoắc Ngọc Thi thoáng ngây người, rồi cười cười đáp: “Nếu Tập trang chủ thành toàn chuyện tốt này cho ta, bảo ta làm nô làm bộc ba năm cũng được nữa là. Vị cô nương này quả thực đẹp quá đi, ta biết rõ Tập gia trang là long đàm hổ huyệt mà vẫn liều mạng mò đến, vốn đã không nghĩ đến sẽ còn mạng mà ra khỏi đây rồi. Muốn ta không đem chuyện này nói ra ngoài, thật dễ vô cùng. Người yên tâm, ta tuyệt đối không làm tổn hại đến thanh danh của Tập gia trang đâu”.

Rồi y lại bổ sung thêm một câu: “Đại trưởng phu đã nói là làm, quyết không nuốt lời”.

Họ Hoắc này trong tình cảnh như vậy mà vẫn còn khoe khoang khoác lác, tự xưng đại trưởng phu, quả thật cũng là chuyện hiếm thấy trên đời.

Hoắc Ngọc Thi lại hỏi: “Điều kiện thứ hai là gì?”.

Rõ ràng là y thấy Tập gia trang có ý thả người, thái độ cũng cuồng ngạo hơn mấy phần.

Thiết Thủ chột quát lên: “Hoắc Ngọc Thi, người không hiểu thật hay giả vờ không hiểu vậy?”.

Hoắc Ngọc Thi bị chàng mắng cho ngẩn ra: “Cái gì mà hiểu mới không hiểu?”.

Thiết Thủ cười lạnh: “Người đâu phải là ngày đầu tiên lặn lội giang hồ đúng không. Người muốn ta đều cho cả rồi, vậy ta thì sao? Đại gia đây không cần nhiều, còn nếu để đêm dài lắm mộng thì người đứng có hối hận đấy!”.

Hoắc Ngọc Thi lập tức hiểu ra: “Người muốn tiền?”.

Thiết Thủ ngửa mặt lên đáp: “Có tiền thì quỷ thần cũng có thể kéo xe cho người!”.

Hoắc Ngọc Thi vội nói: “Ta cho, ta cho... ta còn tưởng rằng là gì nữa chứ. Muốn tiền, Hoắc thiếu gia cho người là được chứ gì?”.

Thiết Thủ lạnh lùng: “Nói nhiều vô ích, lấy ra đây!”.

Hoắc Ngọc Thi hỏi: “Bao nhiêu?”.

Thiết Thủ nói: “Thủ túc của ta cũng phải tiêu phải dùng, muốn đổ đầy rượu vào miệng chúng, ít nhất cũng phải tốn hai trăm lượng bạc”.

Hoắc Ngọc Thi nói: “Cũng không phải quá nhiều”.

Nhưng y lập tức lộ vẻ khó xử: “Trong người ta lúc này không mang theo bạc. Bây giờ nợ người trước, khi trở về lấy đủ cho người, đảm bảo không thiếu một phân, còn cho người thêm năm mươi lượng nữa”.

Thiết Thủ trợn mắt nói: “Họ Hoắc kia, đại gia ta đây đâu phải đưa trẻ lên ba cho người lường gạt chứ?”.

Hoắc Ngọc Thi tức giận quát: “Hoắc đại thiếu gia ta đây là vương tôn quý tộc, làm sao lại nuốt lời với tên nha sai như người, làm mất uy danh của mình được chứ?”.

Thiết Thủ hừ nhẹ một tiếng nói: “Tên tiểu tử như người mà cũng nói uy với danh ư. Được rồi! Không đưa thì thôi! Người đâu! Phóng hỏa...!”.

Hoắc Ngọc Thi vội vàng cuống lên: “Được, được... ta đưa, ta đưa. Ta sẽ đưa ngay... ngân phiếu của Đại Đồng Phủ người có lấy không? Ta có mấy tấm đây... cộng lại cũng đến một trăm năm mươi lượng bạc đó... nếu trên người ta mang theo nhiều ngân lượng như vậy để phi thiềm tẩu bích, thì ta đâu phải là kẻ hái hoa, mà là hiệp đạo cướp giàu cứu nghèo rồi!”.

Thiết Thủ trầm ngâm giây lát rồi đáp: “Cũng được, ít một chút cũng tạm được. Ngân tiêu người không ném tới đây, để ta lên đó lấy vậy”.

Hoắc Ngọc Thi mừng rỡ nói: “Lão ca người nhường nhịn như vậy thật tốt, sau này ta sẽ không quên ân tình này của người... chỉ cần người bảo đám huynh đệ kia lùi lại xa xa một chút, thiếu gia có tiểu mỹ nhân bên cạnh, thật sự là ngứa ngáy lắm rồi, một khắc cũng không thể kéo dài...”.

Thiết Thủ cười lạnh một tiếng, đang định bước lên.

Hoắc Ngọc Thi đột nhiên quát lớn: “Chậm đã!”.

7. Bộ Iii: Đại Đạo Hái Hoa – Chương 2: Nụ Cười Của Hoắc Chủ Tuyền

Thiết Thủ đột nhiên sững lại, trong lòng không khỏi thầm thở dài: “Có chuyện gì nữa?”.

Hoắc Ngọc Thi nói: “Nếu người qua đây rồi đột nhiên xuất thủ tấn công ta thì sao?”.

Thiết Thủ thoáng ngẩn người, sau đó cười lạnh nói: “Đại đạo hái hoa đúng là đại đạo hái hoa, không có chút can đảm nào cả! Thế mà lúc này còn xưng là quân tử với đại trượng phu nổi gì!”.

Hoắc Ngọc Thi cũng không lấy đó làm tức giận: “Tốt nhất là người đừng qua đây, ta sẽ ném qua đó cho người”.

Thiết Thủ lắc đầu: “Nếu là ngân lượng thì còn làm vậy được, nhưng ngân phiếu rất nhẹ, người không thể ném tới được”.

Hoắc Ngọc Thi cười hì hì: “Ta có một cách”.

Chỉ thấy y rút đầu vào trong, sột soạt một lúc, thời gian đưa đầy nửa khắc nhưng Thiết Thủ đã có bảy tám lần muốn bắt chấp tất cả để xông vào cứu người, có điều cuối cùng chàng cũng không làm như vậy.

Đó là bởi vì nếu như chàng xông vào trong đó khi mà sinh tử của Tiểu Chân vẫn còn đang nằm trong tay đối phương, đối với Tiểu Chân là một chuyện trăm hại mà không có lợi.

Thiết Thủ cố nhẫn nhịn, nhưng vì sự nôn nóng trong lòng chàng cơ hồ đã lên tới đỉnh điểm, thế nên chàng phải nắm chặt quyền đầu, không ngừng đánh nhẹ vào đùi mình, thì mới kềm chế nổi.

Tình huống càng nguy cấp, thì càng cần phải bình tĩnh, nếu không sẽ càng hỏng bét.

Không lâu sau thì Hoắc Ngọc Thi lại cười hì hì thò đầu ra, vung tay lên nói: “Bắt lấy!”.

Một vật trắng trắng bay vù về phía vai trái của Thiết Thủ.

Thiết Thủ cũng không né tránh, đưa tay lên đón lấy vật kia. Đó là một miếng phi hoàng thạch, bên ngoài dùng mấy tờ ngân phiếu gói lại. Thiết Thủ lật từng tờ, từng tờ ra xem xét thật kỹ một lúc lâu.

Ngân phiếu làm bằng giấy mỏng không chịu lực, đương nhiên không thể ném xa, Hoắc Ngọc Thi là đại đạo hái hoa. Đạo hoa tặc như y đa phần đều giỏi dùng độc dược, ám khí và khinh công, nhưng nội lực, định lực và quyền cước thì đều không cao. Đây cũng là cá tính của bọn chúng, giỏi ám toán nhưng lại không chịu khổ luyện võ công. Dù Hoắc Ngọc Thi công lực kém cỏi, nhưng gói mấy tấm ngân phiếu vào phi hoàng thạch ném ra, tự nhiên là có thể ném tới chỗ Thiết Thủ rồi.

Hoắc Ngọc Thi cười hì hì nói: “Thế nào? Tổng cộng một trăm sáu mấy lượng đó... tiện nghi cho các người rồi!”.

Thiết Thủ chợt ngừng đầu lên, tức giận quát: “Con bà nó, người lừa lão tử hả?”.

Hoắc Ngọc Thi ngớ người: “Cái gì?”.

Thiết Thủ đưa sáu tờ ngân phiếu trong tay lên quát: “Tên tiểu tử lão toét, với đạo hành của người mà muốn gạt lão tử đây thì còn kém xa lắm! Năm tờ là thật, có một tờ cả chữ cũng không rõ, ẩn phù lại mờ mờ không đúng!”.

Hoắc Ngọc Thi ngẩn ra: “Làm sao thế được? Không thể được, không thể được...”.

Thiết Thủ hừ lạnh một tiếng: “Lại đúng là tờ ngân phiếu tám chục lượng nữa... người không tin, thì lấy lại mà xem!”.

Hoắc Ngọc Thi chờ người nói: “Được!”.

Thiết Thủ hít sâu vào một hơi, lấy tờ ngân phiếu gói vào miếng phi hoàng thạch, ném trở về phía Hoắc Ngọc Thi.

Tốc độ bay đi của miếng phi hoàng thạch không phải quá nhanh, vì vậy Hoắc Ngọc Thi còn kịp vừa đưa tay bắt lấy, vừa nói: “Không thể nào! Ngân phiếu của Hoắc đại thiếu gia làm sao giả được...”. Sau đó dường như y còn muốn nói gì nữa, nhưng đã không thể nói được tiếp.

Bởi vì y đã bắt lấy miếng phi hoàng thạch bên ngoài gói bằng tờ ngân phiếu.

Miếng phi hoàng thạch mà Thiết Thủ ném tới.

2.

Miếng phi hoàng thạch đó, không hề mang theo tiếng kinh phong, thậm chí cả tiếng rít gió cũng không có, hơn nữa lại bay đến rất từ từ, chậm rãi.

Nhưng khi Hoắc Ngọc Thi bắt lấy, y có cảm giác cơ hồ như cả một trăm người đang cầm một cây côn lớn đập mạnh vào lòng bàn tay mình vậy. Chỉ nghe y kêu lên thảm thiết, rồi ngã bổ người ra phía sau.

Đúng trong sát na đó, cánh tay đặt trên vai Tiểu Chân của y cũng bóp mạnh vào.

Nhưng biết cổ diễn ra quá nhanh, Hoắc Ngọc Thi lại hoàn toàn không có chuẩn bị, nên thân hình đã bị một sức mạnh vô hình khổng lồ hất văng ra, năm ngón tay chỉ kịp kéo theo một mảng y phục của Tiểu Chân, phát ra một tiếng “soạt” dài.

Lúc Hoắc Ngọc Thi chạm đất, y liền lập tức nghe thấy tiếng xương cốt của cánh tay bắt miếng phi hoàng thạch gãy kêu răng rắc.

Y vừa hét lên đau đớn, lăn lộn mấy vòng.

Dù sao thì họ Hoắc này cũng là một kẻ tuyệt đỉnh thông minh, tuy y chưa hiểu là đã xảy ra chuyện gì, nhưng y biết rõ mình cần phải lập tức bắt lấy Tiểu Chân làm con tin.

Y lăn người về phía Tiểu Chân.

Y lăn rất nhanh, phải nói là cực nhanh, nếu không phải người kia sớm đã lao tới cầu thang, tung người nhảy lên chặn giữa y và Tiểu Chân, e là bất cứ người nào cũng không kịp ngăn y cầm giữ Tiểu Chân lần nữa.

Có điều người kia đã chặn ngay trước mặt Tiểu Chân.

Hoắc Ngọc Thi rít lên một tiếng cảm hận, tung người nhảy vút lên, định phá mái ngói thoát ra ngoài.

“Đình!”

Lúc đầu y sắp phá vỡ mái ngói ra ngoài, thì một mũi kiếm đã chỉ vào sát mi tâm.

Hoắc Ngọc Thi thậm chí có thể cảm nhận được hàn khí toát ra từ đầu mũi kiếm.

Lòng y trầm xuống, cả người cũng trầm xuống.

Chỉ là người rơi xuống, kiếm cũng đi theo, lúc bàn chân Hoắc Ngọc Thi chạm sàn lầu, thì đầu mũi kiếm lại chỉ vào mi tâm huyết của y.

Hoắc Ngọc Thi có cảm giác như tất cả những lỗ chân lông ở vùng mi tâm của mình bị hàn ý từ lưỡi kiếm xâm nhập, lạnh buốt đến tận óc.

Nhưng y vẫn không chịu thúc thủ, miệng kêu lên một tiếng quái dị, người lập tức bật ngược ra phía sau.

Kinh công của họ Hoắc này có thể nói thuộc hàng cao thủ trong võ lâm, mũi chân chỉ chạm phốt trên sàn nhà, gót chân còn chưa hạ xuống đã lùi được bảy tám thước. Chỉ là y lùi đã nhanh, nhưng kiếm quang lại còn nhanh hơn gấp bội.

Lùi liền một mạch bảy thước, Hoắc Ngọc Thi đang định đổi hơi chân khí khác, thì đã thấy đầu kiếm chỉ vào sát mi tâm của mình lần nữa.

Giờ thì Hoắc Ngọc Thi thật sự không dám động đậy, y đứng chờ người, trong lòng vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên. Quả thật y chưa từng nghĩ đến mình sẽ rơi vào tình cảnh này, có điều võ công của đối phương còn nằm ngoài sức tưởng tượng của y hơn nữa.

Kiếm ảnh nhanh khủng khiếp!

Nội lực đáng sợ ẩn chứa bên trong miếng phi hoàng thạch!

Rốt cuộc hai người này là ai?

3.

“Ta là Lãnh Huyết!”

Người trẻ tuổi cầm kiếm chỉ vào mi tâm của y lạnh lùng nói: “Người vừa nói điều kiện với người, là nhị sư huynh Thiết Thủ của ta. Người đã bị bắt!”

Hoắc Ngọc Thi như một quả bóng da bị xì hơi, há miệng thở dài chán nản. Thiết Thủ và Lãnh Huyết, không ngờ lại là hai sát tinh này!

Không ngờ y lại đụng đến hai Đại danh bộ mà những kẻ trong hắc đạo không ai là không muốn tránh cho thật xa.

Thiết Thủ lúc này đã giải huyết đạo cho Tiểu Chân.

Chàng đã dùng nội lực hùng hậu truyền vào phi hoàng thạch, chắn ngã Hoắc Ngọc Thi. Còn Lãnh Huyết thì nhân lúc Hoắc Ngọc Thi đang nói chuyện với Thiết Thủ, đã lên lên trên nóc lầu, chỉ có điều Hoắc Ngọc Thi luôn đứng sát bên cạnh Tiểu Chân, khiến chàng không có cơ hội xuất thủ mà thôi.

Thiết Thủ rất yên tâm.

Bởi vì khoái kiếm của Lãnh Huyết xưa nay chưa từng làm bằng hữu phải thất vọng.

Thiết Thủ thấy gương mặt thanh tú của Tiểu Chân lò xo mấy lọn tóc rủ xuống, đầu tóc có hơi rũ rượi, sắc mặt trắng xanh, từ từ đứng dậy, mà không khỏi nộ khí xung thiên, hận không thể tóm lấy Hoắc Ngọc Thi mà đánh cho gã mấy chục quyền.

Thiết Thủ làm bỏ khoái đã mười mấy năm, đối phó vô số hạng đại gian đại ác, thế nhưng chàng chưa bao giờ có ý sử dụng tư hình như hôm nay.

Thiết Thủ cố nén nộ khí trong lòng, dịu dàng nói với Tiểu Chân: “Cô nương không bị kinh hãi chứ?”.

Tiểu Chân vội vàng liếc nhìn chàng, trong sát na ngẩn ngui đó, Thiết Thủ đã thấy nước mắt ngân ngấn trong khóe mắt nàng.

Thiết Thủ cảm thấy lòng mình thất lại, cơ hồ như đang có một sợi dây thừng, không ngừng, không ngừng thít chặt lấy trái tim chàng.

Tiểu Chân chỉ liếc nhìn chàng một cái, rồi nhìn sang phía Hoắc Ngọc Thi, thỗn thức nói: “Tên tặc tử... tên tặc tử này...”. Vừa nói nàng vừa nhích lại gần, có vẻ như muốn đến trước mặt Hoắc Ngọc Thi để mắng chửi.

Nhưng như vậy vô cùng nguy hiểm.

Thiết Thủ vốn có thể ngăn cản nàng lại, nhưng khi bàn tay chàng gần chạm bờ vai Tiểu Chân, trong lòng chàng chợt nghĩ rằng như vậy là rất không hay, rồi chàng lại nghĩ tới lần đầu tiên khi chàng và Tiểu Chân gặp nhau, lúc ấy nàng bị Tập Tiểu Phong ép phải lả thể nhảy xuống sông, chàng đã thấy hết thân hình của nàng...

Nghĩ tới đây, bàn tay đưa ra gần tới nơi của chàng lại rút lại.

Lãnh Huyết sợ Tiểu Chân lại gần, Hoắc Ngọc Thi sẽ thừa cơ lợi dụng, đồng thời cũng nghĩ rằng Thiết Thủ sẽ không ngăn Tiểu Chân lại, thế nên chàng đã kịp thời đưa kiếm cản lại.

Chàng làm vậy, lập tức ngăn được Tiểu Chân, nhưng Thiết Thủ thoáng nhìn thấy Tiểu Chân bị thân kiếm cản lại, trong lòng chợt cảm thấy xung động, thầm nhủ: “Không thể để binh khí làm Tiểu Chân sợ”. nên chàng lập tức vung tay ra, nắm chặt thân kiếm.

Thiết Thủ có thể nói là nhân vật đã từng trải qua tất cả những sóng to gió lớn trên giang hồ, vốn không thể có cảm giác này, thế nhưng trong sát na đó, chàng đã không kiềm chế nổi, sợ rằng Tiểu Chân không hiểu võ công sẽ bị kiếm làm tổn thương, vì thế chàng mới lao lên trước nắm lấy thân kiếm.

Chàng được xưng là “Thiết Thủ”, nắm chặt một thanh kiếm, dù là khoái kiếm của Lãnh Huyết, tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Như vậy, cả ba người Thiết Thủ, Tiểu Chân, Lãnh Huyết đều bị khóa chặt vào một sợi dây vô hình.

Hoắc Ngọc Thi là người cực kỳ cơ trí, thấy vậy, liền lập tức tung người nhảy lên, tả thủ ném ra năm đạo tinh quang, hữu thủ rút ra một cây trủy thủ, đâm về phía Lãnh Huyết, mở một con đường thoát thân.

Lãnh Huyết dùng tay còn lại bắt được năm đạo ám khí, nhưng đã không kịp cản Hoắc Ngọc Thi lại.

Hoắc Ngọc Thi vừa nhảy lên, chợt thấy trước mắt mình hiện ra một luồng sáng rực rỡ, hóa thành vô số đóa hoa nhiều màu sắc.

Mặc dù kinh hãi, nhưng y cũng không phải tầm thường, vội vàng vung đao lên ngăn lại.

“Đang!”.

Lưỡi trủy thủ lập tức gãy ra làm đôi.

Luồng ánh sáng rực rỡ ấy lại hóa thành một thanh đao lấp lánh sắc màu, chính là Toái Mộng đao, bảo vật trấn trang của Tập gia trang.

Người cầm đao đương nhiên chính là Trang chủ đương nhiệm Tập Thu Nhai.

4.

Tập Thu Nhai có thể nói là đã nộ hỏa xung thiên, một đao không trúng, lại chém ra một đao nữa.

Hoắc Ngọc Thi lặn trên mặt đất, lặn liền một mạch mười thước mới tránh khỏi một đao này của họ Tập.

Tập Thu Nhai có thể nói là đã hận Hoắc Ngọc Thi đến thấu xương thấu cốt, lại chém thêm một đao nữa, Hoắc Ngọc Thi kêu lên be be như heo bị chọc tiết, sườn trái đã trúng phải một đao.

Tập Thu Nhai vung mạnh đao lên chửi mắng: “Tên dâm tặc kia, ngươi có chết trăm lần cũng không đền hết tội! Ta phải băm vằm ngươi thành chín mươi chín mảnh...”.

Vừa nói, đao lại tiếp tục chém xuống.

Toái Mộng đao của Tập Thu Nhai sắc bén vô song, Lãnh Huyết cũng không dám lấy kiếm để đỡ lấy, Thiết Thủ thấy vậy bèn lướt tới, giữ chặt cổ tay Tập Thu Nhai, miệng quát lớn: “Nhị công tử, hạng dâm tặc này tội không đáng chết, phải đem về nha môn để Tri phủ đại nhân phát lặc”.

Tập Thu Nhai phần nộ nói: “Hạng người này đã hại không biết bao nhiêu con gái nhà lành, đã giết oan biết bao nhiêu người? Phải đem hắn đi cho ngũ lôi oanh đỉnh, vạn tiễn xuyên tâm, rồi đem xác cho chó ăn, khiến hắn mãi mãi không thể phục sinh được mới đúng!”.

Tập Thu Nhai vốn là người ôn nhu nho nhã, không ngờ lại mắng ra những lời ác độc như vậy, có thể thấy được y đã căm hận đối phương thế nào.

Tập Thu Nhai từ từ thu đao lại, vẫn không cam tâm, gần giọng mắng tiếp: “Huynh bắt tên tiểu tử giáo hoạt này vào trong lao, không đầy mấy ngày là tự nhiên hắn sẽ lại ra ngoài tác quái! Hừ!”.

Lãnh Huyết, Thiết Thủ nghe y nói vậy, bất giác đều cảm thấy ngạc nhiên.

Tập Thu Nhai lại gần Tiểu Chân, song thủ đặt lên vai nàng. Lúc này ngữ khí của y mới ôn hòa trở lại: “Tiểu Chân, nàng chịu khổ rồi. Tên tiểu tử đó có ức hiếp gì nàng không, có làm...”.

Tiểu Chân chỉ biết lắc đầu, không lên tiếng trả lời.

Lãnh Huyết thấy vậy, vội vàng nói với Thiết Thủ: “Chúng ta giải tên dâm tặc này về nha phủ”.

Thiết Thủ ậm ừ: “Ừm!”.

Chợt nghe một người nói: “Không cần nữa!”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết nhìn qua, chỉ thấy một trung niên văn sĩ mặt trắng không râu đang tươi cười bước tới. Người này không phải ai khác, chính là Hoắc Chữ Tuyền bên cạnh Tri châu đại nhân Ngô Thiết Dực.

Thiết Thủ ngăn người: “Thì ra là Hoắc tiên sinh giá đáo”.

Hoắc Chữ Tuyền nói: “Ta sẽ dùng danh nghĩa của đô bộ đầu Thiên Hùng Phủ giải hắn về quy án”.

Thiết Thủ thoáng ngạc nhiên: “Ủa?”.

Hoắc Chữ Tuyền mỉm cười: “Bởi vì tên dâm tặc này đã gây ra không biết bao nhiêu vụ án ở vùng phụ cận, quan phủ đã truy nã hắn từ rất lâu rồi. Lần này toàn bộ đều nhờ Thiết huynh và Tập trang chủ mới bắt được tên tiểu tử này về kết án”.

Thiết Thủ trầm ngâm giây lát rồi nói: “Nếu đã là vậy, thì giao cho Hoắc tiên sinh huynh cũng được... có điều không biết tại sao Hoắc tiên sinh biết được tên dâm tặc này ở đây vậy?”.

Hoắc Chữ Tuyền đáp: “Tập Hoạch tiên sinh đến tìm Tà đại nhân mới biết hai vị đã tới Đại Bá Công Mộ Trường nghiên cứu án tình, sau đó mới chạy đến báo cho hai vị”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Vì vậy Tà đại nhân cũng báo cho tiên sinh?”.

Hoắc Chữ Tuyền nói: “Thiết nhị gia muốn hỏi tại sao chỉ vì một tên đại đạo hái hoa nhỏ nhoi mà Tà đại nhân không phải thủ hạ tới trước, mà phải chuyện bé xé ra to, thông báo cho ta đúng không?”.

Thiết Thủ nói: “Đích thực là tại hạ không hiểu điểm này”.

Hoắc Chữ Tuyền cười lớn: “Nguyên nhân rất đơn giản”.

Y vừa nói vừa chỉ tay vào Hoắc Ngọc Thi đang nằm dưới đất: “Hắn chính là nhi tử của ta”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều lấy làm ngạc nhiên.

Hoắc Chữ Tuyền nói: “Bởi vì ta là lão tử của hắn, thế nên xảy ra chuyện xấu mặt này, ta phải lập tức đến ngay để đích thân bắt tên súc sinh đã bị đuổi khỏi gia môn này về quy án”.

Tới đây, y lại cười lên ha hả: “Các vị thấy ta tươi cười hơn hử, nhưng có biết trong lòng ta xấu hổ thế nào, đau buồn thế nào không?”.

Thiết Thủ vội nói: “Trên đời này ai mà không có chuyện không như ý, lệnh lang như vậy... hiểu con không ai bằng cha, ngoại trừ dùng đúng phép công xử trí, hi vọng Hoắc tiên sinh có thể dùng tình phụ tử, để dẫn đạo cho y vào con đường sáng”.

Hoắc Chữ Tuyền thở dài: “Đều là ta không biết dạy con, tên súc sinh này ngoan cố u mê, có dạy cũng tốn công, ta phải bắt hắn nhốt vào lao, cho hắn ném mùi thể nào mười năm, tám năm sống sau song sắt, sau có dạy lại cũng chưa muộn!”.

Tập Thu Nhai đứng bên hừ lạnh một tiếng.

Hoắc Chữ Tuyền lại nói tiếp: “Cũng may là lần này Tiểu Chân cô nương không sao, còn chưa tạo thành đại nghiệt... ta sẽ bắt tên nghiệt tử này phải chịu hết những tội lỗi mà hắn đã gây ra từ trước tới nay. Giờ xin được cáo từ ở đây!”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết biết y phụ tử tình thâm, trong lòng đau khổ nên cũng không giữ lại.

Lúc này, Tiểu Chân chậm rãi quay người lại, gạt nhẹ cánh tay Tập Thu Nhai đặt trên vai ra, hỏi Lãnh Huyết: “Mai Hồng tỷ tỷ đâu?”.

Lãnh Huyết nói: “Nàng đang ở chỗ của Quách bộ đầu”.

Tiểu Chân ngẩn người: “Tỷ ấy ở đó làm gì?”.

Lãnh Huyết cười khổ: “Nàng vốn định đợi chúng ta làm xong chuyện ở mộ trường trở về đó... nhưng chúng ta lại chạy tới đây”.

Tiểu Chân “a” lên một tiếng nói: “Chẳng trách mà không thấy tỷ ấy đâu”.

Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi lại nói: “Nếu tỷ ấy ở đây, nhất định phải cho... tên dâm tặc đó mấy bạt tai”.

Lãnh Huyết cười thềm trong bụng: “Nếu tam tiểu thư ở đây, đâu chỉ đánh hắn mấy bạt tai chứ?”

Chợt nghe Tập Thu Nhai phẫn nộ nói: “Loại dâm tặc hạ lưu này... cũng ai ai cũng kêu gào phải bắt, phải giết, cả bằng văn cũng dán rồi, nghe nói hắn cũng đã bị bắt vào ngục... bây giờ không phải vẫn tác oai tác quái đó hay sao?”.

Lãnh Huyết nghe vậy, liền giật mình hỏi lại: “Hắn đã từng ngồi tù?”.

Tập Thu Nhai ngây người: “Thiên Hoa Hồ Điệp là dâm tặc nổi tiếng vùng này, nghe nói từng bị các cao thủ trong Lục Phiến môn bắt giữ, loại người này không nhốt hắn vào lao ngục lẽ nào lại thưởng hậu rồi thả cho đi hay sao?”.

Lãnh Huyết quay sang nhìn Thiết Thủ: “Nhìn Hoắc Ngọc Thi không giống như đã ngồi tù bao giờ”.

Thiết Thủ đương nhiên hiểu ý Lãnh Huyết.

Hoắc Ngọc Thi tuổi còn trẻ như vậy mà tội ác đã ngập đầu, nếu như bị bắt, không phải tám năm hay mười năm thì cũng khó mà ra khỏi lao tù được. Lao tù lại là nơi quanh năm không thấy ánh mặt trời, thêm vào đám ngục tốt lại thường xuyên đánh đập tra khảo, nói thể nào thì Hoắc Ngọc Thi cũng không thể có tướng mạo cử chỉ như thế được.

Khi Lãnh Huyết quay sang nhìn Thiết Thủ, thần thái của Thiết Thủ khiến chàng không khỏi giật mình kinh hãi.

Thiết Thủ trầm mặc xuống, thần tình hoàn toàn chìm vào trầm tư suy tưởng.

Một lúc lâu sau, chàng mới hỏi một câu: “Hắn tên Hoắc Ngọc Thi đúng không?”.

Lãnh Huyết nghe câu này, lập tức hiểu ra.

8. Bộ Iii: Đại Đạo Hái Hoa – Chương 3: Tên Trên Mộ Bia

Lãnh Huyết cơ hồ như nhảy dựng lên: “Hoắc Ngọc Thi?”.

Thiết Thủ trầm giọng: “Phải. Chúng ta đã từng nhìn thấy cái tên này”.

Lãnh Huyết lớn giọng hỏi: “Ồ Đại Bá Công Mộ Trường?”.

Thiết Thủ gật đầu: “Tên trên bia mộ”.

2.

Đại Bá Công Mộ Trường.

Khi Lãnh Huyết và Thiết Thủ cứu Tiểu Chân ra khỏi ma chưởng, đều không để ý đến cái tên Hoắc Ngọc Thi.

Chỉ đến khi Tiểu Chân đã được cứu, hai người mới phát hiện ra sơ hở qua lời nói của Tập Thu Nhai, Thiết Thủ và Lãnh Huyết mới lưu ý đến ba chữ Hoắc Ngọc Thi này.

Họ đã nhìn thấy cái tên này ở mộ trường. Trong vòng một đêm, sổ bia mộ mà Thiết Thủ và Lãnh Huyết đọc qua, không đến tám trăm cũng phải một ngàn, nhưng hai vị Đại danh bộ này vẫn có thể nhớ ra được, quả thật là trí nhớ phi phàm.

Đó là một tấm bia rất đơn giản, chỉ có mấy chữ: “Ái tử Hoắc Ngọc Thi chi mộ”.

Ngôi mộ hoàn toàn không có gì khả nghi.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết lập tức động thủ quật mộ.

Quan tài rất lớn, thập phần hào hoa, là loại gỗ Liễu Châu thượng hảo hạng, nặng nề vô cùng.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết quyết định khai quan.

Quan tài đã được bật nắp.

Bên trong không có đồ vật gì quý giá, cũng không có bất cứ thứ thần bí nào, chỉ có một cỗ tử thi.

Chỉ có một cỗ tử thi đã mục rữa.

3.

Dưới ánh mặt trời oi ả của buổi chiều, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đổ mồ hôi như tắm, những giọt mồ hôi như những dòng suối nhỏ chảy trên mặt, trên cổ, chui vào cổ áo.

Thiết Thủ nói: “Đây không phải là thi thể của Hoắc Ngọc Thi”.

Lãnh Huyết nói: “Nhưng trên bia mộ khắc tên Hoắc Ngọc Thi”.

Thiết Thủ nói: “Người này là một tên béo, hơn nữa răng đã gãy hết, tóc đã điểm bạc. Thân hình và tuổi tác đều không phù hợp với Hoắc Ngọc Thi”.

Lãnh Huyết nói: “Vì vậy ngôi mộ này chỉ để nói với mọi người một điều: Hoắc Ngọc Thi đã chết”.

Thiết Thủ nói: “Nhưng Hoắc Ngọc Thi lại vừa mới xuất hiện”.

Lãnh Huyết gật đầu: “Vì vậy chuyện mà người dựng nên ngôi mộ này muốn che giấu đã không thể che giấu được nữa rồi”.

Thiết Thủ lại nói: “Vấn đề là ai che giấu cho hắn? Tại sao phải che giấu cho hắn, nói hắn đã chết?”.

Lãnh Huyết nói: “Nghe Tập trang chủ nói, tên dân tặc này từng bị hạ ngục, nếu đúng là vậy, tên của hắn nhất định sẽ có trong hồ sơ của đại lao”.

Thiết Thủ quả quyết: “Vì thế chúng ta đến đại lao kiểm tra, nhất định có được đầu mối”.

4.

Với thân phận của Thiết Thủ và Lãnh Huyết, muốn bảo ngục quan trong đại lao cung cung kính kính lấy sổ sách ra kiểm tra là một chuyện rất dễ dàng. Thử hỏi có ngục quan nào dám cự tuyệt hai đại hồng nhân dưới trước Gia Cát tiên sinh chứ?

Sau khi kiểm tra và hỏi han cẩn thận, Thiết Thủ và Lãnh Huyết có thể khẳng định chắc chắn rằng Hoắc Ngọc Thi đích thực đã từng bị bắt vào đại lao.

Vụ án của Hoắc Ngọc Thi cũng thật kinh người, từ năm mười tuổi y đã bắt đầu phạm tội tròng ghẹo, đến năm mười ba tuổi đã cưỡng gian nữ tì trong nhà, đến mười sáu tuổi thì đã có kỷ lục về việc cưỡng gian không thành mà sát nhân.

Sau đó trong vòng năm năm, y ít nhất cũng phải gây án tới bảy mươi lần, trong đó có mười một vụ là liên quan tới mạng người, đương nhiên là chưa tính những vụ án không có người kiện cáo hoặc giả đã bị sát nhân diệt khẩu, không còn lưu lại chứng tích.

Vậy mà đến tận ba năm trước, quan phủ mới họa hình truy nã Hoắc Ngọc Thi.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết xem tới đây, không khỏi thẫn thờ dài. Người này phạm tội mười ba năm mới bắt đầu truy nã, thực không biết đã hại bao nhiêu mạng người, hủy đi bao nhiêu thiếu nữ trinh bạch rồi.

Hai năm sau đó Hoắc Ngọc Thi mới bị bắt, đương nhiên phán quyết dành cho y là: trảm lập quyết.

Cũng có nghĩa là, một năm trước, tên ác quán mẫn doanh Hoắc Ngọc Thi này đã chết rồi.

Vậy mà hôm nay Thiết Thủ và Lãnh Huyết lại chính mắt nhìn thấy y phạm tội, còn đích thân bắt giữ nữa. Hoắc Ngọc Thi không hết chết.

Là ai đã cứu y?

Người cứu Hoắc Ngọc Thi không những khôi phục lại tự do cho y, mà còn thay y che đậy nữa.

Còn thi thể trong mộ trường kia, rốt cuộc là ai?

Khi Lãnh Huyết và Thiết Thủ thăm dò mọi người trong nha phủ, những người biết chuyện này đều nói Hoắc Ngọc Thi đích thực đã bị xử trảm, thi thể cũng được thu liệm rồi.

Người giải Hoắc Ngọc Thi đi xử trảm thì nửa năm chết đã bạo tử, những người khác thì không nhận ra được y nữa.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ điều tra tới đây, mọi chuyện hầu như đã rõ ràng.

Hai người lại lật lại tồn án, phát hiện người phụ trách vụ án này chính là Tạ Tự Cư.

5.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đầu tiên đi kiểm tra hết một lượt các nhà lao lớn nhỏ trong vùng, sau đó đi thẳng đến Đô đốc phủ.

Ngô Thiết Dục đang ngủ trưa.

Tính tình của vị Tri châu sự đại nhân này ai ai cũng biết, con người hào phóng thoải mái, nhưng lúc y ngủ trưa thì không ai có thể làm phiền được, một khi làm y thức giấc giữa chừng, vị Ngô đại nhân này sẽ nộ hỏa xung thiên, mắng người như mắng chó vậy, cho dù là lúc ấy y có lỡ tay giết ai, chúng nhân cũng không lấy làm kỳ lạ.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đến đúng vào lúc y đang ngủ trưa, vì thế không ai dám vào thông báo.

Thiết Thủ năm lần bảy lượt nói: “Chúng ta có chuyện quan trọng, bất luận thể nào cũng phải nói với Ngô đại nhân”.

Nhưng không ai dám nhận trách nhiệm này, thậm chí cũng không dám mời hai người vào Đô đốc phủ.

Đúng lúc này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có cảm giác như bị gai chích.

Lãnh Huyết lập tức quay đầu.

Thiết Thủ thì không.

Hai người đã cùng nhau chiến đấu nhiều năm, tâm ý tương thông, phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu có kinh địch phía sau, không quay người lại sẽ rất nguy hiểm, nhưng nếu trong sát na quay người đó mà đối phương xuất thủ tập kích, thì lại càng nguy hiểm hơn.

Vì thế trong hai người, một quay ngoắt lại thật nhanh, còn một vẫn trầm ổn như Thái Sơn, cả đầu cũng không buồn ngoảnh lại. Sau ứng quả nhiên có một người đứng dưới gốc cây táo. Người này vận trường bào, không nhìn rõ mặt mũi, chỉ thấy tay y cầm một chiếc ô giơ lên che trên đầu.

Người này cao, gầy, trầm mặc, bước đi vô thanh vô tức, không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hai người.

Thiết Thủ không quay đầu lại, nhưng chàng cảm thấy như có một con dã lang đang nhìn mình chằm chằm với ánh mắt thêm thường. Còn Lãnh Huyết, chàng lại có cảm giác như mình đang phải đối mặt với một con mãnh hổ hung dữ.

Đây không phải là lần đầu tiên Thiết Thủ và Lãnh Huyết gặp người này.

Đó chính là vị “bằng hữu” của Ngô Thiết Dực.

6.

Thiết Thủ vẫn giữ nguyên tư thế cũ, hít sâu vào một hơi, chậm rãi nói: “Bằng hữu!”.

Người cầm ô vẫn hoàn toàn không động đậy.

Thiết Thủ lại nói: “Chúng ta muốn cầu kiến Ngô đại nhân”.

Người cầm ô cơ hồ như đang cúi đầu ngắm nhìn cái bóng của chính mình.

Thiết Thủ chau mày.

Người kia vẫn không lên tiếng đáp lại.

Lãnh Huyết gằn giọng nói từng chữ một: “Chúng ta nhất định phải gặp”.

Người kia hơi ngẩng mặt lên nhìn, Thiết Thủ và Lãnh Huyết cảm thấy như có một luồng hàn quang bức tới.

Đúng lúc này, Thiết Thủ đột nhiên quay người lại.

Người cầm ô cũng động thân.

Y đi về phía đại môn của Đô đốc phủ.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều dâng lên một cảm giác lạ lùng.

Bọn họ và người cầm ô kia phẳng phất như những kẻ đi ngược chiều nhau trên một chiếc cầu hẹp, trừ phi một bên chịu lùi lại nhường bước, bằng không, nhất định sẽ có người bị bức rơi xuống dòng nước xiết bên dưới.

Ai sẽ lùi?

Không lâu sau thì có người ra mời Thiết Thủ và Lãnh Huyết vào phủ. Hai người vừa mới ngồi xuống, Ngô Thiết Dực đã sầm mặt bước ra, sau lưng y chừng mười thước là người cầm ô thần bí kia.

Cho dù ở trong nhà, nhưng người này vẫn không thu ô lại, vì vậy Thiết Thủ và Lãnh Huyết vẫn không thể nhìn rõ được mặt y.

Ngô Thiết Dực trầm giọng nói: “Hai vị đến tìm ta gấp như vậy không biết có chuyện gì?”.

Ai cũng có thể nhìn ra y đang cố gắng nén cơn giận của mình xuống.

Thiết Thủ chỉ nói một câu: “Chuyện này liên quan đến một trong hai đại hồng nhân dưới trướng Ngô đại nhân, nên chúng ta mới đến thỉnh thị ý kiến của ngài, bằng không thì đã bắt người trước rồi mới bàn tiếp rồi”.

Ngô Thiết Dực nghe vậy liền biết ngay sự tình nghiêm trọng, chăm chú lắng nghe chàng nói lại một lượt những điều vừa phát hiện, gương mặt lúc vàng lúc xanh. Cuối cùng Thiết Thủ bổ sung thêm: “Chúng ta đã giao Hoắc Ngọc Thi cho Hoắc tiên sinh, nhưng đã kiểm khắp các nhà lao lớn nhỏ trong vùng vẫn không thấy đâu. Hoắc tiên sinh không kê bắt giam Hoắc Ngọc Thi. Loại dân tộc hạ lưu bỉ ổi như hắn, làm sao có

thể không xét xử gì đã lập tức phóng thích được? Bất luận thể nào, Hoắc tiên sinh cũng phải cho chúng ta một câu trả lời xác đáng”.

Gương mặt Ngô Thiết Dực lúc xanh lúc trắng, cuối cùng cũng không dằn nén nổi, vỗ tay đập mạnh xuống bàn quát lên: “Ngô mỗ này trọng kẻ hiền tài, đối xử nhất mực tôn trọng, vậy mà Hoắc nhị lại dám làm những chuyện công tư bất phân đó sau lưng ta, thật là đáng ghét! Nếu không phải hai vị điều tra cẩn mật, không để sót chân tơ kẽ tóc thì ta đã bị hấn qua mặt mất rồi!”.

Chỉ nghe y gầm lên: “Người đâu! Mau gọi Hoắc nhị ra đây cho ta!”.

Kế đó lại quay sang nói với Thiết Thủ, Lãnh Huyết: “Hai vị khổ tâm suy nghĩ cũng là vì muốn giữ thể diện cho Ngô mỗ, nhưng con người Ngô Thiết Dực này xưa nay một là một, hai là hai, quyết không vị tình riêng mà nường nhẹ bất cứ ai!”.

Một lúc sau thì thấy Hoắc Chử Tuyền vội vàng vàng chạy tới, vừa liếc thấy Lãnh Huyết và Thiết Thủ cũng có mặt, y không khỏi ngáy người.

Câu đầu tiên của Ngô Thiết Dực là: “Nhị tử của ngươi đâu?”.

Hoắc Chử Tuyền lộ ra vẻ hoảng hốt: “Đại nhân... đã biết chuyện của tên nghiệt chủng đó rồi?”.

Ngô Thiết Dực tức giận mắng: “Bây giờ là ta hỏi ngươi hay ngươi hỏi ta?”.

Hoắc Chử Tuyền sợ hãi đáp: “Thuộc hạ đã giam hấn vào trong ngục rồi”.

Ngô Thiết Dực cười gằn hỏi tiếp: “Ngục nào?”.

Hoắc Chử Tuyền dường như không ngờ Ngô Thiết Dực sẽ hỏi câu này, ngẩn ra một chút mới đáp: “Đại lao của nha phủ”.

Ngô Thiết Dực nhìn sang Thiết Thủ, Thiết Thủ thở dài một tiếng rồi nói: “Hoắc tiên sinh, những lao ngục lớn nhỏ ở đây chúng ta đều đã kiểm tra cả rồi, nhưng không có người nào là Hoắc Ngọc Thi cả”.

Sắc mặt Hoắc Chử Tuyền trở nên xám xịt, lẩm bẩm nói: “Kỳ quái? Lẽ nào hấn lại vượt ngục rồi?”.

Ngô Thiết Dực quát lớn: “Chử Tuyền, ngươi đừng giả ngáy nữa!”.

Hoắc Chử Tuyền giật bắn mình: “Đại nhân...”.

Thiết Thủ chợt lên tiếng: “Hoắc tiên sinh, một năm trước lệnh lang đã bị bắt, giam vào đại lao rồi bị xử trảm, tại sao bây giờ vẫn còn sống, có phải là ngài đã lạm dụng quyền thế trong tay, dùng một người vô tội chết thế cho lệnh lang không?”.

Hoắc Chử Tuyền ngạc nhiên biến sắc, nhất thời không nói được tiếng nào.

Ngô Thiết Dực thở dài một tiếng: “Chử Tuyền, ta đối đãi với ngươi không bạc, sao ngươi lại lừa dối ta như vậy? Có phải là coi thường ta ngu dốt hay không?”.

Hoắc Chử Tuyền lẩm bẩm nói: “Hấn... hấn... là nhị tử của thuộc hạ!”.

Ngô Thiết Dực râu tóc đều dựng ngược cả lên, gầm lên như sấm động: “Nhị tử của ngươi thì sao chứ? Chuyện lớn chuyện nhỏ lẫn lộn vào với nhau, ngươi muốn mọi người cùng chịu họa phải không?”.

Hoắc Chử Tuyền nghe y nói vậy lại run lên một chặp, lúc này nhìn ánh mắt của Ngô Thiết Dực, thật vô cùng đáng sợ.

Ngô Thiết Dực lạnh lùng nói thêm một câu: “Hoắc Chử Tuyền, ngươi tự mình làm thì tự mình chịu, không trách ta được!”.

Hoắc Chử Tuyền nghe y nói dứt câu này, đột nhiên toàn thân run rẩy bầy, đưa mắt liếc về phía Thiết Thủ và Lãnh Huyết, da mặt căng ra, môi mấp má như muốn nói điều gì đó.

Đúng lúc này, một vật thể xé gió lao thẳng vào y.

Võ công Hoắc Chử Tuyền cũng không phải tầm thường, lập tức quát lên một tiếng, tung người bay ngược về phía sa bầy thước. Lúc định thần nhìn lại, hai mắt y liền trợn to lên như muốn nổ tung.

Thứ bay về phía y không ngờ lại là một người.

Người đó lao không trúng Hoắc Chữ Tuyền, thì liền ngã nhào xuống đất.

Hoắc Chữ Tuyền kêu lên thảm thiết, tung người lao tới, lật người đó lên xem, thì ra chính là nhi tử Hoắc Ngọc Thi của y.

Xương đầu Hoắc Ngọc Thi đã hoàn toàn vỡ nát, dường như đã bị trọng vật đánh phải.

Hoắc Chữ Tuyền giấu Hoắc Ngọc Thi trong Đồ đốc phủ, vốn tưởng rằng đây là nơi an toàn nhất, không ai dám lục soát, nhưng không biết từ lúc nào, có lẽ là lúc Thiết Thủ và Ngô Thiết Dực chất vấn Hoắc Chữ Tuyền, người cầm ô thần bí kia đã biến mất.

Lúc y xuất hiện trở lại trong đại sảnh là ngay sau khi Hoắc Ngọc Thi bị ném ra.

Người này đi hay đến đều như loài quỷ mị u linh, vô thanh vô tức.

7.

Hoắc Chữ Tuyền đau đớn bị thương gào lên thảm thiết.

Thiết Thủ ngậm ngừng lên tiếng: “Việc này...”. Chàng vốn định nói là dù Hoắc Ngọc Thi có đáng tội chết, nhưng hình như cũng không nên tru sát tại chỗ, nhưng lời ra đến miệng rồi thì chàng lại nghĩ giang hồ động thủ, làm sao có thể lo đến chuyện bắt được hay không bắt được. Bản thân chàng tra án, có lúc cũng không thể bắt sống đối phương, đành phải giết rồi nói sau. Huống hồ, Hoắc Ngọc Thi cũng đích thực là hạng tội ác ngập đầu, chết trăm lần cũng không đáng tiếc.

Cho dù chàng có muốn nói, thì cũng không thể nói được nữa.

Bởi vì lúc này Hoắc Chữ Tuyền đã hú lên một tiếng chói tai.

Cùng lúc đó, mười ngón tay của y cùng lúc xòe ra, bắt ngờ phóng vút tới, đâm thẳng vào cổ họng và mặt Ngô Thiết Dực.

Nhìn cơ thịt trên mặt y giật giật không ngừng, cơ hồ như không bấm vào Ngô Thiết Dực ra thì không cam tâm vậy.

Nhưng Ngô Thiết Dực không tránh né.

Ánh mắt nhìn Hoắc Chữ Tuyền của y đầy vẻ tiếc thương, giống như một người đang dâng hương trước linh cữu của lão bằng hữu vậy.

Đúng vào sát na trước khi song đao của Hoắc Chữ Tuyền cắm vào cổ họng Ngô Thiết Dực, Lãnh Huyết và Thiết Thủ chợt nghe thấy một tiếng vù.

Trong cái nháy mắt đó, một bóng người đã lướt qua bên cạnh, một chiếc ô che mưa, chụp xuống đầu Hoắc Chữ Tuyền như một đám mây đen.

Chỉ nghe Hoắc Chữ Tuyền rống lên thảm thiết.

Bóng ô đã biến mất.

Hoắc Chữ Tuyền ôm chặt tâm khẩu, lắc lư, lắc lư, lắc lư, hai mắt lòi ra, ngã gục xuống, lập tức táng mạng đương trường.

Trong khoảnh khắc bóng ô chụp xuống Hoắc Chữ Tuyền, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã nhìn thấy người kia.

Nhưng trên đầu y vẫn đội nón tre, nón tre lại kéo thấp xuống thế nên hai người chỉ kịp liếc nhìn thấy chiếc cầm nhọn của y, chứ không thấy rõ diện mạo.

8.

Ngô Thiết Dực thở dài: “Chết rồi?”.

Chiếc nón tre của người kia khể trầm xuống một chút, coi như gật đầu.

“Soạt”

Chiếc ô lại mở ra, người thì đã lướt vào đứng trong bóng tối.

Ngô Thiết Dực thở hắt ra một hơi nặng nề, cười khổ nói với Thiết Thủ, Lãnh Huyết: “Ta xưa nay luôn tin tưởng Hoắc tiên sinh, không ngờ y lại làm chuyện bất nghĩa, khiến ta không thể không... tâm trạng ta hôm nay không tốt, vụ án này cũng coi như đã liễu kết... hai vị thứ cho Ngô mỡ không tiền!”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều có cảm giác không thỏa đáng, nhưng rốt cuộc là không thỏa đáng ở đâu, tại sao không thỏa đáng thì đều không thể nói ra được.

Hai người đành phải cáo từ.

Lúc rời khỏi đại sảnh, Lãnh Huyết nhìn chằm chằm vào người đứng trong góc khuất kia, thanh kiếm bên hông chàng, chợt rung lên nhẹ nhẹ.

Mỗi lần giao thủ với địch nhân, Lãnh Huyết đều dùng kiếm, kiếm đã trở thành tinh thần khí phách của chàng, vì vậy mỗi lần gặp phải đại địch, kiếm đều khê rung lên như muốn báo cho chàng biết: sớm muộn gì chàng cũng phải người cầm ô đó quyết chiến.

Nhưng người đó dường như là được làm bằng gỗ đá vậy, vẫn chẳng hề động dấy.

Lãnh Huyết hít sâu một hơi, thu liễm tinh thần, đang định lên tiếng cáo từ thì chợt liếc thấy Thiết Thủ cũng đang nhìn chằm chằm vào người kia, hơn nữa ánh mắt còn như dính chặt vào chân y.

Chân thì có gì đáng nhìn?

9. Bộ Iii: Đại Đạo Hái Hoa – Chương 4: Ai Hạ Độc Thủ

Sau khi Lãnh Huyết và Thiết Thủ ra khỏi Đô đốc phủ, cả một đoạn đường dài, hai người đều im lặng không nói gì.

Sau hồi lâu im lặng, đột nhiên Lãnh Huyết lên tiếng trước: “Đại đạo hái hoa Hoắc Ngọc Thi chết rồi”.

Thiết Thủ hình như cũng hiểu được ý chàng muốn nói gì: “Kẻ dung túng cho hần phạm tội là Hoắc Chử Tuyền cũng chết rồi”.

Lãnh Huyết nói: “Vụ án này xem ra đã có thể kết thúc”.

Thiết Thủ lắc đầu: “Nhưng vụ án của Quách bộ đầu vẫn chưa có manh mối”.

Hai mắt Lãnh Huyết sáng bừng lên: “Có!”.

Thiết Thủ nói ngay: “Đệ nói đi!”.

Lãnh Huyết gật đầu: “Quách Thu Phong từng nói với chúng ta, trước khi tử nạn, Quách bộ đầu đã có hai phát hiện, một là bí mật trong quan tài...”.

Thiết Thủ tiếp lời: “Một là bí mật trên bia mộ”.

Lãnh Huyết mỉm cười: “Chúng ta thử giả thiết thế này”.

Thiết Thủ nói: “Có phải đệ muốn giả thiết “bí mật” thứ hai mà Quách bộ đầu phát hiện chính là bí mật tấm bia mộ của Hoắc Ngọc Thi, vậy thì ít nhiều gì Quách bộ đầu cũng phải có liên quan tới vụ án của hần”.

Lãnh Huyết khẽ gật đầu: “Nhưng chúng ta đã kiểm tra kỹ mười bốn vụ án trong tay Quách bộ đầu, không có vụ nào liên quan tới Hoắc Ngọc Thi hết”.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, bất chợt Thiết Thủ cơ hồ như nhảy dựng người lên hỏi: “Tứ sư đệ, đệ có nhớ Trương Đại Thụ từng nói gì không?”.

Lãnh Huyết ngây người chưa kịp đáp thì Thiết Thủ đã cao giọng nhắc: “Trương Đại Thụ từng nói, trong các vụ án Quách bộ đầu tiếp nhận, có nghịch tử sát phụ, dụ dỗ thiếu nữ, liên hoàn đâm sát, cướp của giết người!”.

Song mục Lãnh Huyết sáng rực như sao: “Nhưng trong sổ hồ sơ để ở chỗ Tạ Tự Cư, không hề có liên hoàn đâm sát án!”.

Thiết Thủ gật đầu: “Trừ phi là Trương Đại Thụ nhớ lầm, bằng không...”.

Ánh mắt Lãnh Huyết càng sáng hơn: “Không thể như vậy, tuyệt đối không thể, bởi vì Trương Đại Thụ là kẻ sớm say chiều tỉnh, hơn nữa lại làm bộ khoái lâu năm, sớm đã quen với các vụ án, nếu như không phải những vụ đặc biệt kinh người thì y sẽ không thể nhớ được”.

Thiết Thủ gật đầu: “Con người Trương Đại Thụ cũng rất cương trực, y không có lý do gì để nói dối, lại càng không thể bịa ra thêm một vụ án”.

Lãnh Huyết hưng phấn nói: “Vì vậy có thể khẳng định hồ sơ rất tỉ mỉ mà Tạ Tự Cư đưa cho chúng ta đã được rút bớt đi, đối với án tình hoàn toàn không có tác dụng”.

Thiết Thủ nói: “Đối phương có thể rút đi hồ sơ một vụ án, đương nhiên cũng có thể rút đi vụ thứ hai, chúng ta ngay từ đầu đã bắt tay điều tra những vụ án mà Quách bộ đầu đang tiếp nhận, phương hướng là chính xác, nhưng đã uống công đi đường vòng mất một đoạn”.

Lãnh Huyết không nhịn được buột miệng nói: “Mà Tạ Tự Cư còn là người xử vụ án Hoắc Ngọc Thi nữa”.

Thiết Thủ nói: “Không có hồ sơ, chúng ta có thể đến kiểm tra trong danh sách phạm nhân ở nha phủ, thế nào cũng có kết quả”.

Kết quả đã có.

Hoắc Ngọc Thi đích thực đã từng bị bắt về quy án.

Người bắt y chính là Nhất Trần Phong Quách Thương Hùng.

2.

Quách Thương Hùng từng bắt tên đâm tặc cực kỳ khó đối phó mà cũng không ai dám đối phó Thiên Hoa Hồ Điệp Hoắc Ngọc Thi về giam trong đại lao, sau đó Tạ Tự Cư đã ra lệnh xử quyết.

Chỉ là Hoắc Chữ Tuyền phụ thân y quyền cao thế trọng, nên đã lợi dụng thế lực của mình, đem kẻ khác đi xử trảm, còn Hoắc Ngọc Thi thì lại tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.

Sau khi Hoắc Ngọc Thi được phóng thích, y chỉ ẩn lánh một thời gian ngắn, rồi lại ra ngoài gây án. Quách Thương Hùng từng đích thân bắt kẻ này về, tự nhiên đối với thủ pháp gây án của y rõ như lòng bàn tay, trong lòng sớm đã có hoài nghi về cái chết của y, đến khi đi qua mộ trường thoát nhìn thấy bia mộ của họ Hoắc, liền liên tưởng ngay tới phụ thân Hoắc Chữ Tuyền của Hoắc Ngọc Thi đã che đậy dung túng cho y, thế nên đã quyết định tố cáo Hoắc Chữ Tuyền.

Đáng tiếc là Quách Thương Hùng đã bắt hạnh ngộ nạn.

Nếu Hoắc Ngọc Thi không ra ngoài gây án, lại không đến Tập gia trang bắt Tiểu Chân, thì cũng không đến nỗi bị Thiết Thủ, Lãnh Huyết và Tập Thu Nhai bắt giữ, vụ án này cũng không bị vạch trần.

Bí mật của bia mộ là vậy, còn bí mật trong quan tài thì sao?

Thiết Thủ và Lãnh Huyết lập tức quyết định đi hỏi Tạ Tự Cư... những hồ sơ có sai sót đó đều là do y đưa cho hai người.

3.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đến nơi thì Tạ Tự Cư đã đi đâu mất.

Thiết Thủ liền tóm lấy một người để hỏi chuyện, người này là một dịch tổng, họ Phụ, người người đều gọi y là lão Phụ, thống lĩnh bảy tám mươi nha dịch, bình thường thì uy phong lẫm lẫm, nhưng vừa mới thấy Thiết Thủ và Lãnh Huyết, y đã cười giả lả xun xoe... với uy danh của Tứ Đại Danh Bộ, bất luận là ai thì cũng phải cố kỵ và nể sợ ba phần.

Lão Phụ nói: “Tạ đại nhân đã nộ khí bừng bừng cười ngửa đi mất rồi”.

Thiết Thủ hỏi: “Đi đâu?”.

Lão Phụ liền đáp: “Đại khái có lẽ là đi đến nha phủ”.

Rồi y bổ sung thêm: “Đại nhân rất giận dữ, đây là mới là lần đầu tiên tiểu nhân thấy người tức giận như vậy”.

Thiết Thủ ngạc nhiên hỏi: “Có biết nguyên nhân vì sao Tà đại nhân lại tức giận vậy không?”.

Lão Phụ gãi gãi đầu nói: “Tiểu nhân cũng không rõ, chỉ là... chỉ là sau khi tiểu nhân từ Lục Thủy phường ở Bạch Sa trấn về bẩm báo tin tức, đại nhân liền sầm mặt lại, hỏi tiểu nhân có biết Du đại nhân giờ này đang ở đâu không. Tiểu nhân nói trưa nay phải thẳng đường xử án, nên mười phần chắc chín là Du đại nhân ở nha phủ. Tà đại nhân nghe tới đây thì xua tay ngắt lời tiểu nhân, sai đi chuẩn bị ngựa, rồi lập...”.

Thiết Thủ ngắt lời y hỏi: “Người bẩm báo chuyện gì với Tà đại nhân?”.

Lão Phụ ngạc nhiên ngăn người ra giây lát rồi nói: “Là tin tức về huyết án của phú quý chi gia”.

Thiết Thủ ngập ngừng: “Phú quý chi gia?”.

“Phú quý chi gia” là chỉ một gia đình thế tộc, người ta nói nhà này giàu ngang một nước, nhưng cả nhà người nào cũng luyện võ công, trong đó có mười mấy người còn rất nổi danh trong võ lâm, đột nhiên bị thảm họa diệt môn như vậy, không khỏi khiến cho Thiết Thủ và Lãnh Huyết phải ngạc nhiên, trong lòng chợt có cảm giác “như đã từng gặp ở đâu rồi” vậy.

Lão Phụ thấy hai người có vẻ ngạc nhiên thì liền hỏi: “Hai vị đại gia không biết huyết án phú quý chi gia hay sao? Huyết án này xảy ra vào nửa tháng trước, cả nhà đó không ai sống sót, tất cả kim ngân châu báu đều bị cường đạo vơ vét sạch, thậm chí là phú quý chi gia nằm ở giữa hai châu, thế nên án không đến tay chúng tôi xử lý, mà cả Linh Châu cũng không nhúng tay vào, dằng dai kéo dài mười mấy ngày trời. Vì không rõ sự tình thế nào, nên Tà đại nhân đã phái tiểu nhân đi đến tận nơi điều tra xem thật có chuyện này hay không... thật thảm quá! Giết người cướp của thì thôi, lại còn cho một mẻ lửa đốt sạch nhà cửa đường hoàng hoa lệ, người đều chết hết cả!”.

Y lại nói tiếp: “Sau khi tiểu nhân hồi báo, đại nhân nghe xong liền lập tức đi ngay...”.

Đến đây thì lão Phụ không giấu nổi vẻ tự hào: “Thực không dám giấu, tiểu nhân đây được cái tay chân nhanh nhẹn, rất giỏi nghe ngóng, thế nên Tri châu sự Ngô đại nhân cũng thường gọi đến sai sử, Tà đại nhân và Du đại nhân thì càng coi trọng...”.

Nói tới đây, y mới phát hiện không còn ai nghe mình nói nữa.

Trước mắt không thấy bóng người, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã đi từ lâu.

Lão Phụ lắc đầu, lẩm bẩm nói một mình: “Kỳ quái! Hôm nay sao ai ai cũng khấn trương, vội vội vàng vàng như thế nhỉ?”.

Đương nhiên, cho dù y có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

4.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết tiến vào nha phủ, không phải bằng cửa chính, mà theo lối nóc nhà.

Đương nhiên là hai người không làm kinh động bất cứ ai.

Hai người tới vừa đúng lúc.

Du Trấn Lan và Tà Tự Cư đều ở trong nội đường.

Bọn họ đang tranh cãi rất kịch liệt.

Chỉ nghe Tà Tự Cư đang nói: “... ngài giấu không cho ta biết chuyện này, lại rút bớt hồ sơ án kiện, như vậy là có ý gì?”.

Thanh âm của y vừa khàn khàn vừa hơi run run, rõ ràng là đang cố gắng áp chế sự phẫn nộ của mình.

Du Trần Lan cười lạnh: “Chẳng có ý gì cả, mọi người đều đang rất vui vẻ, Tạ đại nhân hà tất phải khấn trương”.

Tạ Tự Cư dẫn tới một bước, mặt đành lại quát lên: “Ông thì đương nhiên là rất tốt, nhưng kỳ hạn Ngô đại nhân cho ta phá án chỉ còn lại có một ngày, vậy mà ông lại hủy đi những văn kiện quan trọng, hại ta phí mất chín ngày thời gian... ông...!”.

Du Trần Lan cười khẩy: “Quách bộ đầu tróc nã một tên đại đạo hái hoa thì có gì là kỳ?”.

Tạ Tự Cư bưng bưng phần nộ: “Có phải Hoắc Chữ Tuyền bảo ông hủy đi án kiện đó không? Hừ! Hôm nay đột nhiên lại đưa tới thi thể của Hoắc Ngọc Thi, bảo là hắn đã dền tội. Ta kiểm tra lại mới biết tên dân tộc này không lâu trước đó đã bị Quách bộ đầu bắt giữ, nhưng lật tung đồng án kiện lên mà cũng không thấy dấu, thế nên mới nghĩ đến chuyện hồ sơ ông đã đưa thiếu một, thì nhất định cũng có thể thiếu hai, sau đó sai người đến phủ quý chi gia dò xét, quả nhiên đúng là có chuyện này”.

Du Trần Lan lại cười cười khẩy: “Thế thì sao chứ?”.

Tạ Tự Cư nói: “Ông giấu được người khác, nhưng không giấu nổi ta. Thượng cấp sớm đã giao vụ án này cho Quách bộ đầu điều tra, chắc hẳn là y đã phát hiện được điều gì đó, nên mới bị sát hại. Nhất định ông đã hủy đi hồ sơ án kiện đó rồi đúng không?”.

Sắc mặt Du Trần Lan lúc xanh lúc trắng: “Như vậy đối với ta có lợi gì chứ?”.

Tạ Tự Cư cười lạnh: “Chuyện hại mình lợi người xưa nay ta chưa từng thấy ai làm. Huyết án phủ quý chi gia nhất định liên quan tới ông, chắc hẳn số tài vật bị cướp đó đang ở trong túi ông phải không?”.

Du Trần Lan cười hăng hắc: “Ông cũng coi trọng ta quá đấy, ta dựa vào cái gì để huyết tủy phủ quý chi gia chứ? Ông nghĩ ta dịch nổi Tập Thùy Kim Bát của đại đương gia Tịch Thu Dã hay sao?”.

Tạ Tự Cư thoáng ngần ngại: “Ông còn có đồng mưu?”.

Du Trần Lan chợt thở dài một tiếng, ngữ khí trở nên hòa hoãn bớt phần nào: “Nào chỉ là đồng mưu, ta cũng chỉ là người bị người khác sai khiến, không thể không làm”.

Tạ Tự Cư đột nhiên “a” lên một tiếng, hồi lâu sau mới nói được nên lời: “Chẳng trách... chẳng trách...”.

Đúng lúc này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết phục trên mái nhà chợt nghe một tiếng “bình!”.

Tiếng động này cực kỳ bất ngờ, hơn nữa không phải vang lên ở trong nội đường, mà là ở vách tường.

Đúng vào sát na mà tiếng động ấy vang lên, Thiết Thủ cũng đập mạnh xong thủ xuống dưới, phá tan mái ngói, Lãnh Huyết cũng tung mình nhảy xuống.

Khi Lãnh Huyết tiếp đất, chỉ thấy một vật rớt lại qua lỗ hồng trên tường, còn Tạ Tự Cư thì lắc lư mấy cái, miệng đầy máu tươi, há lớn ra cơ hồ như muốn kêu lên điều gì đó...

Du Trần Lan mừng rỡ reo lên: “Người đến rồi...”.

Đúng lúc này, một người lướt nhanh vào. Cũng trong sát na đó, Lãnh Huyết đã lao tới đỡ lấy Tạ Tự Cư.

Du Trần Lan kêu lên: “Đường huynh!”.

Đột nhiên, người kia bất ngờ lao tới phía y, nhanh như một mũi tên bật khỏi dây cung.

Du Trần Lan ngây người, thời gian y ngây người ra đó chỉ bất quá chưa đầy một cái nháy mắt, nhưng chỉ nghe “bụp” một tiếng, ngũ quan họ Du đã nát bét thành một đồng thịt bầy nhầy.

Lãnh Huyết không ngờ người này lại hạ sát thủ cả với Du Trần Lan, không kịp xuất thủ ngăn cản. Nhưng lúc này Thiết Thủ đã gầm lên một tiếng, từ trên cao nhảy xuống.

Người kia hừ lạnh, chiếc ô lập tức dương lên, song chưởng Thiết Thủ đánh vào mặt ô xoay tít, bao nhiêu lực đạo tích tụ trong chưởng lực đều bị đẩy bật ra.

Người kia vừa dùng ô đỡ lấy song chưởng của Thiết Thủ, vừa nhanh chóng lùi lại, dường như muốn thoát ra bằng lối cửa chính.

Lãnh Huyết xuất kiếm.

Khi Lãnh Huyết bạt kiếm, người kia đã bắt đầu nhảy lui.

Khi mũi kiếm của chàng đâm ra, người kia đã lướt tới bên cạnh.

Kiếm của Lãnh Huyết vẽ thành một đường thẳng tắp đâm tới.

“Xoạt!”.

Người kia đã lướt ra ngoài cửa, trên mặt đất rơi lại một vật.

Nón tre.

Kiếm của Lãnh Huyết đã bạt bay chiếc mũ luôn đội trên đầu của người cầm ô thần bí.

Người kia vẫn không dừng lại, xông qua trung môn, đột phá đại môn, lướt thẳng ra ngoài. Đám sai dịch trong nha môn chỉ cảm thấy như có một trận gió lướt qua bên mình, cả nhân ảnh cũng chẳng thấy đâu, nói gì đến chuyện bắt người.

Nhưng khi người này chạy tới thạch cấp, thì chợt thấy một cái bóng lớn từ trên ập xuống.

Thiết Thủ!

Thiết Thủ giao thủ một chiêu với người cầm ô rồi lại tung người bay ngược trở lại mái nhà, từ trên cao toàn lực truy đuổi đối phương.

Cùng lúc ấy, Lãnh Huyết cũng phóng ra.

Thời gian chàng bị chậm chỉ không đầy một cái búng tay, bởi vì chàng nhận ra Tạ Tự Cư nằm trong lòng mình đã tuyệt khí.

Chàng đặt thi thể y xuống rồi lập tức phóng ra. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Thiết Thủ và người cầm ô đã giao thủ bảy chiêu, một trước một sau cùng phóng ra ngoài. Lãnh Huyết thủy chung vẫn cách hai người bọn họ một khoảng bảy trượng, còn Thiết Thủ và người kia thì luôn giữ cự ly bảy thước.

Ba người lao đi như bay, cảnh vật hai bên chạy qua vù vù, không ai có thể đề khí nói chuyện được.

Ba người chạy liền một mạch bảy tám dặm thì người kia bất ngờ dừng lại.

Người kia bất ngờ đình bộ, liền lập tức quay người lại. Cơ hồ như lúc y ở trên không trung đã quay người lại rồi, chân vừa chạm đất thì liền đối mặt với Thiết Thủ.

Y đứng yên lặng, chiếc ô vẫn che sát mặt.

Y dừng lại bất ngờ, nhưng Thiết Thủ cũng nói dừng là dừng, đứng vào sát na mà y nghĩ người lại đó, Thiết Thủ cũng giống như một chiếc đinh đã đóng sẵn trên mặt đất, không hề động đậy.

Khoảng cách giữa hai người vừa hay đúng bảy thước.

Người kia đột nhiên lên tiếng: “Hảo công phu”.

Đây là lần đầu tiên Thiết Thủ nghe thấy người này nói chuyện.

Cách một lớp giấy dầu của chiếc ô nhưng Thiết Thủ vẫn cảm nhận được ánh mắt của người kia, nóng bỏng như lửa dưới địa ngục nhưng lại làm người ta lạnh tới thấu xương thấu cốt.

Người kia nói hết ba chữ, Lãnh Huyết cũng vừa tới nơi.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ đứng song song với nhau.

Lúc này hai người mới nhìn rõ, nơi bọn họ đứng, trước mặt là một vườn quả, quýt vẫn còn xanh, nhưng đã vừa lớn vừa tròn, xa xa là rừng cây rậm rạp, có tiếng nước chảy róc rách, mà một cây cầu tre vừa dài vừa hẹp bắc qua khe núi.

5.

Người kia đứng trước rừng quýt, cước bộ bình ổn như sơn, ô vẫn che thấp sát mặt. Lãnh Huyết và Thiết Thủ đã trải qua không biết bao nhiêu trận trượng, xưa nay chưa từng sợ hãi bao giờ, nhưng lần này cũng không khỏi cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

Sau lưng người này, còn có mười hai người nữa.

Mười hai thanh y nhân, đều vận kinh trang bó sát người, mười hai ánh mắt như hai mươi bốn đốm lửa, bảy người cầm kiếm tay phải, năm người cầm kiếm tay trái.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ nhận ra mười hai người này.

Thậm chí đã từng giao thủ.

Thập Nhị Đơn Y Kiểm.

Sau lưng Thập Nhị Đơn Y Kiểm, bên trong rừng quýt, còn có vô số bóng người ẩn hiện, ở trên tán lá, ở sau gốc cây, có người cầm binh khí chực xông ra ngoài.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhận ra một số trong đám này.

Có một số là sai dịch, có một số là quân sĩ, có một số là hộ vệ, cũng có cả một số bộ khoái, ngực tốt... cho dù quá nửa là người Thiết Thủ và Lãnh Huyết không biết, nhưng từ y phục trên người bọn họ có thể khẳng định một điểm :

Những người này đều là người trong công môn.

Sau lưng Thập Nhị Đơn Y Kiểm, phía trước đám công sai là một người, đang ung dung bước ra.

Người này râu năm chòm phát phơ tới ngực, tướng mạo đường đường, nghiêm nghị mà hào sảng, uy phong凛凛, chính là Tri châu sự Ngô Thiết Dực.

6.

Ngô Thiết Dực cười cười nói: “Hai người, cuối cùng đã đến rồi”.

Thiết Thủ cũng chậm rãi đáp: “Để ngài phải đợi lâu rồi”.

Lãnh Huyết chợt hỏi: “Quách Thương Hùng đã phát hiện điều gì?”.

Ngô Thiết Dực nói: “Kim ngân châu báu, ta đã lệnh cho Thập Nhị Đơn Y Kiểm chôn ở đây số kim ngân tài bảo đủ để xây dựng ba tòa thành”.

Lãnh Huyết nói: “Số kim ngân châu báu đó, vốn là của phú quý chi gia phải không?”.

Ngô Thiết Dực nói: “Của cả Lương Hà bát môn nữa, Tập Tiểu Phong của Tập gia trang tưởng rằng giết chết đại tổng quản Đường Thất Kinh sẽ có thể lấy được số tài sản này, nhưng thực ra châu báu không giấu trong Tập gia trang, mà chỉ có ta và y biết được địa điểm chôn giấu mà thôi”.

“Y” đương nhiên là chỉ người cầm ô.

Ngô Thiết Dực cười khan một tiếng: “Tập Thu Nhai vĩnh viễn cũng không thể tìm thấy kho báu đó”.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: “Nhưng khi các người chôn số tài bảo đó, Quách bộ đầu đã bắt gặp”.

Ngô Thiết Dực cười lớn: “Vì vậy chúng ta mới đổi sang một nơi khác, các người đừng hòng tìm nổi”.

Thiết Thủ tiếp lời: “Người phái Tạ Tự Cư đi điều tra vụ án này, hạn chỉ mười ngày phải phá án, mặt khác lại sai Du Trần Lan hủy đi tất cả hồ sơ án kiện có liên quan. Mười ngày sau, Tạ Tự Cư không phá nổi án, người có thể danh chính ngôn thuận trừ đi y rồi”.

Ngô Thiết Dực gật đầu: “Vốn là như vậy...”.

Thiết Thủ lại nói tiếp: “Nhưng khi người giao nhiệm vụ này cho Hoắc Chữ Tuyên, y đã lợi dụng chuyện này, tiện thể cứu luôn nhì tử của mình, hủy thêm một hồ sơ nữa”.

Ngô Thiết Dực thở dài: “Đều do tên tiểu tử Hoắc Ngọc Thi đó không biết điều lại ra ngoài gây chuyện, mà gây chuyện ở đâu không gây, lại mò đến Tập gia trang đụng tới hai người, nên mới làm ra đại họa như vậy”.

Thiết Thủ cười lạnh lẽo: “Cái này gọi là lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt”.

Ngô Thiết Dực cười: “Tình cảnh trước mắt, rốt cuộc ai chết ai sống còn chưa biết, phải xem lão thiên gia từ bi với ai thôi”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Người giết Tạ Tự Cư là sớm đã có dự mưu, nhưng tại sao cả Du Trấn Lan cũng không bỏ qua?”.

Ngô Thiết Dực hỏi ngược lại: “Hắn đã không còn giá trị lợi dụng, để lại một người hoàn toàn không có giá trị lợi dụng, để đợi hắn đến cáo giác với các người à?”.

Y lại cười cười nói tiếp: “Khi các người phát hiện Hoắc Ngọc Thi chưa chết, nhất định sẽ truy ra chuyện hồ sơ án kiện bị rút mất, sớm muộn gì cũng tìm đến Du Trấn Lan, cuối cùng tự nhiên cũng khó tránh khỏi tìm ra được ta. Lão Phụ nói cho các người, nhưng đồng thời cũng nói cho cả ta nữa, thế nên, ta đã sớm chuẩn bị từ trước rồi...”.

Y thở dài một tiếng: “Ta không ngờ chuyện này lại kinh động đến cả các người, nếu mà biết trước, ta thà đợi các người đi rồi mới làm”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Vậy Quách bộ đầu là do người hạ độc?”.

Ngô Thiết Dực cười lớn: “Y đến báo cho Du Chấn Lan biết mình phát hiện số tài bảo bị mất ở phú quý chi gia và Lương Hà bát gia, Du Trấn lan liền lập tức báo cho ta biết, nên ta đành phải tìm người hạ độc y mà thôi”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Ai hạ độc thủ?”.

Ngô Thiết Dực mỉm cười bí hiểm: “Quách Thương Hùng không phải tầm thường, rất tinh minh, xưa nay không hề tín nhiệm ai. Đáng tiếc là một người y tín nhiệm nhất, lại vì ba trăm năm mươi lượng bạc mà lúc thân bất nhậm... hạ độc hại y. Để cho y ôm bia mộ là ý của ta, dù sao địa điểm chôn bảo vật cũng đã chuyển đi, để cá người đồn nghi ngờ vào mộ trường cũng là một điều thú vị. Thật không ngờ Hoắc Chữ Tuyền lại sơ ý như vậy, gây nên đại họa!”.

Thiết Thủ không nén nổi, buột miệng hỏi: “Rốt cuộc là ai đã hạ độc Quách bộ đầu?”.

Ngô Thiết Dực chỉ cười không đáp, Thiết Thủ và Lãnh Huyết chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy thẳng từ dưới chân lên đỉnh đầu.

10. Bộ Iv: Trận Trận – Chương 1: Cao Thủ Mặt Vàng Dưới Ô

Tập Mai Hồng đến căn nhà lộn xộn của Quách Trúc Sấu, chỉ được một lát là đã buồn ngủ díp mắt, nằm gục xuống bàn ngủ liền mấy canh giờ, lúc tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về Tây. Nàng chỉ thấy một ngày qua đi quá nhanh mà chẳng làm được chuyện gì, chỉ thấy cuộc đời vô vị, nhân sinh chẳng có chút lạc thú.

Nhưng khứu giác của nàng thì ngửi được mùi vị, hơn nữa còn rất nhạy bén nữa... thơm quá!

Nàng nghiêng đầu nhìn qua, tên béo lười nhác Quách Trúc Sấu vẫn còn nằm đó gật gù. Đã gần hoàng hôn, bếp lò trong nhà bếp đang cháy hừng hực, đến cả mùi dầu mỡ, mùi chảo cháy khét cũng thơm đến lạ lùng.

Bụng Tập Mai Hồng bắt đầu sôi lên òng ọc. Vừa cảm thấy đói bụng, nàng lại lập tức cảm thấy nhân sinh lạc thú.

Nàng nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn in trên tường, nhưng không biết là ai.

Tập Mai Hồng vui vẻ chạy tới nhà bếp, “òà” lên một tiếng.

Tiểu Chân cũng không quay đầu lại, hai má đỏ hồng lên vì ánh lửa, tay đang không ngừng đảo rau trong chảo, mỉm cười liếc nhìn nàng nói: “Thế nào? Tam tiểu thư đã tỉnh rồi à?”.

Tập Mai Hồng nhón tay bốc một miếng thịt thỏ, nhai nhồm nhoàm, rồi mút mút tay nói: “Ồi chà, tiểu tẩu tử của tôi ơi, làm cơm cho em chồng mà phải đến tận đây cơ hả? Nếu không phải mùi thơm đánh thức, thì tôi vẫn còn đang ngủ đây”.

Tiểu Chân xí một tiếng, bốc rau bỏ thêm vào chảo, phát ra những tiếng xèo xèo: “Thật chẳng nghiêm chỉnh gì cả, cô nói ít mấy câu, tôi sẽ nấu ngon hơn đây”.

Nàng cho tay vào vại mức mức, nhưng chỉ mức được mấy hạt gạo vỡ, liền mỉm cười nói: “Tam tiểu thư, đi tìm giúp tôi ít muối nào”.

Tập Mai Hồng cười cười chạy đi, còn nói với lại: “Có ăn là ta sẽ tuân mạng!”.

Thế nhưng nàng lục tung cả nhà bếp lên mà cũng chẳng tìm được hạt muối nào.

Tiểu Chân giẫm chân nói: “Mau lên, không là cháy đó”.

Tập Mai Hồng thâm nhủ: “Cháy thì không ngon nữa rồi”.

Nghĩ vậy nàng liền nôn nóng dùng lực mạnh hơn, kéo giật cánh cửa tủ đựng bát ra, phát hiện được một bao đồ nhỏ, màu trắng, hạt mịn, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi chạy ra chỗ Tiểu Chân nói: “Này, tìm thấy rồi!”.

Nàng không để ý đến một bóng nhân ảnh đã lặng lẽ xuất hiện bên ngoài cửa nhà bếp.

Dưới ánh lửa bập bùng, gương mặt béo tròn trở như gỗ đá của người này cơ hồ như phủ một lớp phấn vàng, nhưng nếu nhìn kỹ hơn, sẽ thấy mỗi một cơ thịt trên mặt y đều đang rung động, cổ họng cũng không ngừng nhấp nhô lên xuống, hai mắt nhìn chăm chăm vào gói “muối” trên tay Tập Mai Hồng.

Tập Mai Hồng cười cười, nhúm một nhúm, hỏi: “Muốn bao nhiêu?”.

Tiểu Chân đáp: “Chỉ một ít là đủ rồi”.

Tập Mai Hồng vừa cho muối vào vừa hỏi: “Sao tỷ lại đến đây?”.

Tiểu Chân cúi đầu: “Sau khi tỷ ra ngoài, trong trang có xảy ra chút chuyện. Một tên đại đạo hái hoa lên vào bắt tôi đi, nhưng cuối cùng Lãnh tứ gia, Thiết nhị gia và Tập trang chủ cũng kèm chế được hắn...”

Tập Mai Hồng “ai da” một tiếng nói: “Thiết Thủ, Lãnh Huyết có về Tập gia trang sao? Tôi thì cứ chờ người ra ở đây đợi họ đây này!”.

Tiểu Chân gật đầu nói: “Có điều họ lại đi tra án rồi... tôi nghe Lãnh tứ gia nói tỷ đang ở đây đợi họ, thế nên... thế nên cũng tới đây”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết nói sẽ về đây, thì nhất định sẽ về đây, vì vậy Tiểu Chân cũng tới đây để đợi hai người.

Đúng lúc này, chợt nghe “phù” một tiếng, lửa đột nhiên bốc cao cả ba thước, rồi trong chảo không ngừng phát ra tiếng xèo xèo kỳ lạ, một mùi cay xè xộc lên tận mũi.

Làm sao lại như vậy?

Tập Mai Hồng chỉ bỏ vào trong chảo một nhúm muối mà thôi!

Tập Mai Hồng kéo Tiểu Chân lùi ra, chỉ thấy lửa trong chảo bốc cao năm thước, biến thành màu xanh lam. Cả hai người đều thâm thắc mắc: “Làm sao lại như vậy?”.

Có điều cả hai đều không chú ý phía sau.

Người phía sau.

Gương mặt béo tròn của người đó.

Mồ hôi chảy dài trên đó như trăm ngàn con rắn nhỏ.

Quách Trúc Sầu tại sao lại mang vẻ mặt này?

2.

Đúng vào sát na mà ánh lửa bùng lên đó, ở một nơi khác Lãnh Huyết cũng rút thanh kiếm dắt ở eo ra, dưới ánh tịch dương, thân kiếm phát ra những tia sáng lấp lánh chói mắt.

Ngô Thiết Dực cười cười nói: “Ta nhờ người dẫn dụ các người tới đây, chính là vì trận quyết chiến không thể tránh khỏi này”.

Lãnh Huyết nói: “Dựa vào người, người dưới ô, Thập Nhị Đơn Y Kiếm và ba mươi tám tên phía sau kia nữa?”.

Lãnh Huyết vừa nói dứt câu này, Ngô Thiết Dực cũng không khỏi giật mình chấn động: “Ba mươi tám đặc vệ cận thân của ta vẫn chưa hiện thân mà người chỉ liếc nhìn một cái đã nói ra được đúng số, xem ra gánh vác được trận chiến này đó”.

Lãnh Huyết tuy bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh như không, nhưng lòng chàng đã trầm xuống.

Trận chiến của chàng và Thiết Thủ với Thập Nhị Đơn Y Kiếm bên bờ sông, người dưới ô vẫn chưa thực sự xuất thủ, nhưng đã khiến hai người đều thọ thương không nhẹ. Sau đó, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã phán đoán, nếu người này và Thập Nhị Đơn Y Kiếm cùng liên thủ hợp kích, hai người dù xuất toàn lực cũng chỉ có bốn phần thắng.

Huống hồ còn có ba mươi tám tên đặc vệ của Ngô Thiết Dực?

Còn cả bản thân Ngô Thiết Dực nữa?

Hơn nữa, lúc này Lãnh Huyết đang lo cho Tập Mai Hồng, từ lời của Ngô Thiết Dực chàng đã đoán được kẻ hạ độc là ai, mà Tập Mai Hồng thì đang ở trong hổ huyệt mà hoàn toàn không hay biết.

Lòng Lãnh Huyết nóng như lửa đốt.

Một khi nôn nóng, định lực của chàng sẽ không đủ.

Mà đây lại là một trận chiến cực kỳ hung hiểm, tuyệt đối không thể có bất cứ sai sót nào, dù là nhỏ nhất.

3.

Thiết Thủ bất ngờ tiến lên một bước.

Chàng ghé miệng sát tai Lãnh Huyết nói một câu: “Muốn cứu tam tiểu thư trước tiên phải trừ đi đám người này, muốn trừ hại thì phải toàn thần quán chú!”.

Chàng nói rất nhanh, mục đích là muốn để Lãnh Huyết trấn định tâm thần, toàn lực đối phó cục diện trước mắt.

Cũng may là chàng không biết cả Tiểu Chân cũng đã đi tới đó tìm Tập Mai Hồng để cùng đợi hai người trở lại, bằng không, chàng còn có thể trấn định được như vậy không?

Ngô Thiết Dực vuốt râu nói: “Chuyện của chúng ta phải giải quyết cho rõ ràng ở đây, bằng không, các người sẽ báo cáo lên trên. Có báo lên thì ta cũng có người che chở, vị tất đã làm gì được ta, nhưng ta sẽ không để cho các người cơ hội làm chuyện đó”.

Thiết Thủ cười lạnh: “Bởi vì chúng ta đã vạch trần âm mưu của người, cho dù không làm gì được, thì hình tích của người cũng đã bại lộ, tạm thời cũng không thể hành động gì được nữa”.

Ngô Thiết Dực mỉm cười: “Vì vậy hôm nay ta không thể không trừ các người”.

Thiết Thủ nói: “Chúng ta cũng không muốn tố cáo người, tố cáo người, tự nhiên sẽ có tham quan che chắn cho người. Hôm nay chúng ta phải lấy thủ cấp của người”.

Nói dứt lời, chàng từ từ cởi bỏ mũ lông công, yêu bài. Lãnh Huyết cũng làm y như vậy.

Họ làm vậy, không ngoài ý muốn biểu thị đây là một trường quyết đấu trên giang hồ, sinh tử do mạng, chứ không phải hành vi của quan phủ.

Khi luật pháp không thể được chấp hành một cách công bằng, hai người sẽ bất chấp tất cả, vận dụng trí tuệ và võ công của mình để tìm ra giải pháp hợp lý nhất.

Vì duy trì chính nghĩa, sinh tử đâu có nề hà.

Ngô Thiết Dực đương nhiên hiểu ý Thiết Thủ và Lãnh Huyết. Những người tham chiến lần này đều là bộ hạ tâm phúc của y, chỉ cần giết được hai người, chuyện này sẽ liễu kết, y cũng không cần phải lo lắng nữa.

Lãnh Huyết gần giọng nói từng chữ một: “Người ám toán ta bên bờ sông đêm trước có phải là người?”

Chàng hỏi người đứng dưới ô.

Người dưới ô lạnh, trầm, tĩnh như sắc chiều, hồi lâu sau mới chậm chậm gật gật đầu.

Lãnh Huyết tổng cộng đã thấy người này xuất thủ ba lần, lần đầu tiên là bên bờ sông, một kích đắc thủ, làm lưng chàng thọ thương. Lần thứ hai là trong Đô đốc phủ, giết Hoắc Ngọc Thi, Hoắc Chữ Tuyền, cũng là nhất kích đắc thủ. Lần thứ ba là trong nha phủ, liên tục giết Tạ Tự Cư và Du Trấn Lan, cũng là nhất kích sát nhân. Người này tổng cộng xuất thủ năm lượt trong ba lần, giết bốn người, đả thương một người, toàn bộ đều là nhất kích tất sát, không cần xuất thủ đến lần thứ hai.

Vũ khí của y, dường như là một sợi xích, trên xích có trọng vật, giống ám khí mà không phải ám khí, xuất thủ năm lần, nhưng không nhìn rõ, cũng không thể nắm bắt được.

Lãnh Huyết hỏi: “Chúng ta sắp quyết chiến sinh tử, có phải không?”

Người kia không đáp.

Lãnh Huyết nói: “Trước khi quyết chiến, ta muốn biết người là ai”.

Người kia im lặng giây lát, rồi từ từ nghiêng ô, ánh tịch dương chiếu lên gương mặt y, từng chút một, từng chút một, cuối cùng cũng lộ ra bản lai diện mục.

Sắc mặt người này giống như hoàng thổ vậy, gương mặt như phủ một lớp sáp, không chút biểu tình, giống như một người đã mất đi tất cả biểu tình vậy.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ, chưa từng thấy người này bao giờ.

Họ thấy người cầm ô không muốn lộ diện, nên cứ nghĩ rằng đó là một người quen, nhưng người này lại hoàn toàn lạ mặt, không khỏi khiến họ hít sâu vào một hơi.

Người đứng trước mặt họ, đứng ở đây, giống như một nhục thể không có sinh mạng vậy.

Không có sinh mệnh, không có cảm tình, không có lo lắng, cũng không có lưu luyến... một sát thủ như vậy, lúc nào cũng có thể giết được đối thủ võ công cao hơn mình, huống hồ võ công của y đã cao đến độ xuất thần nhập hóa.

Chỉ nghe Ngô Thiết Dực cười cười nói: “Kỳ thực, ta cũng không phải là chủ mưu, chủ mưu là y. Các người có biết y là ai không?”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết đều im lặng không đáp.

Ngô Thiết Dực nói: “Các người nhất định đã từng nghe qua tên y rồi, y tên là Đường Thiết Tiêu”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết vừa nghe thấy cái tên này, sắc mặt lập tức biến đổi.

4.

Đường Thiết Tiêu!

Đường môn mấy lần có ý đồ xưng bá giang hồ, độc bộ thiên hạ, nhưng lần nào cũng thất bại, lần gần đây nhất vốn đã nắm được vận khí của cả võ lâm, nhưng cuối cùng cũng bị đại hiệp Tiêu Thu Thủy đánh bại, làm dâm tâm của chúng tạm thời bị dồn ép xuống.

Huyết án Tập gia trang và thảm họa của Lương Hà bát gia, chính là do một tay Đường Thất Kinh gây nên.

Đáng tiếc kế hoạch và mộng tưởng của Đường Thất Kinh cuối cùng cũng bị Thiết Thủ và Lãnh Huyết đập tan, còn Đường Thất Kinh cũng bị Tập Tiểu Phong giết chết, trừ đi một đại họa!

Thực Trung Đường môn muốn quân lâm thiên hạ, số người phái ra để chiêu binh mãi mã, xây dựng thực lực, trừ diệt đối đầu tự nhiên không chỉ một người, Đường Thất Kinh chỉ là một trong số đó.

Tổ chức mà Thực Trung Đường môn phái ra để làm dậy lên cơn mưa máu gió tanh, thay triều đổi đại gọi là Tiểu Đường môn. Đường Thất Kinh chỉ bất quá là một trong cửu đại đường chủ của Tiểu Đường môn, còn chưa được liệt vào hàng thất đại cao thủ.

Thất đại cao thủ này là người sáng lập ra Tiểu Đường môn, được gọi là Thất Đại Hận. Đường Thiết Tiêu là một trong số đó.

Thất Đại Hận Nhân của Tiểu Đường môn, mỗi người đều có một chuyện hận.

Chuyện mà Đường Thiết Tiêu hận là: y hận không thể sinh sớm mấy chục năm, dùng thân phận của con cháu Đường gia, giết chết Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt (xin xem lại cổ sự về Thần Châu Kỳ Hiệp)!

Vì vậy, y lấy họ Đường áp chế họ Thiết, họ Tiêu, để thể hiện sự coi thường của mình với những kẻ mình căm hận mà chưa từng gặp mặt.

Người dám lấy tên để biểu thị nổi thống hận với Tiêu Thu Thủy có thể nói rất ít, thực ra cũng chỉ có một mình y.

Những người như vậy, chỉ cần võ công hơi kém cỏi thì sớm đã bị những người tôn kính Tiêu Thu Thủy trên giang hồ tiêu diệt cả rồi, nhưng Đường Thiết Tiêu không hề sợ hãi.

Người trong giang hồ rất ít người biết về võ công của Đường Thiết Tiêu, bởi vì những người giao thủ với y, không ai còn sống.

Trong võ lâm cũng có cực ít người nhìn thấy gương mặt y.

Giờ đây Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã nhìn thấy được bản lai diện mục của hoàng diện cao thủ này, hơn nữa còn sắp phải quyết một trận tử chiến với y.

5.

Ngô Thiết Dực nói: “Thực lực của Đường môn lúc này đã không thể chế ngự được nữa, kỳ thực những đại quan còn cao hơn cả ta cũng đã bị người của Đường môn kìm kẹp hoặc mua chuộc rồi, cục thế đã định như nước chảy về biển lớn, các người chỉ là châu chấu đá xe, không ngăn cản được đâu!”

Thiết Thủ Lãnh Huyết nghe mà không khỏi động dung: người của Đường môn có mặt ở khắp mọi nơi, thu thập tài bảo quyền thế, lẽ nào chỉ muốn dừng lại ở võ lâm bá nghiệp?”

Thiết Thủ nói tiếp: “Vậy người là bị kìm kẹp hay mua chuộc?”

Ngô Thiết Dực mỉm cười: “Chỉ riêng số tài bảo còn sót lại của phú quý chi gia và Lương Hà bát gia cũng đủ để bảo ta làm chuyện gì cũng không oán không than nữa rồi”.

Lãnh Huyết nói: “Thì ra có cao thủ Đường môn ở đây, chẳng trách mà các người có thể đầu độc chết Quách bộ đầu”.

Độc dược và ám khí của Đường môn đều xưng tuyệt võ lâm.

Đường Thiết Tiêu đột nhiên lên tiếng: “Còn phải nhờ người hạ độc nữa”.

Câu nói này của y, cũng giống như chiêu thức y xuất thủ vậy, chưa từng trật đích.

Y nói vậy là muốn làm Lãnh Huyết hoảng hốt bất an.

Còn Lãnh Huyết thì không thể không nôn nóng.

Tập Mai Hồng rốt cuộc làm sao rồi?

6.

Tập Mai Hồng kéo Tiểu Chân lại, sợ lửa bắt lên người, không ngờ lại đụng phải một người khác sau lưng.

Nàng giật mình kêu lên một tiếng, làm Tiểu Chân cũng kinh hãi kêu lên theo.

Tập Mai Hồng quay đầu lại nhìn, thấy đối phương là Quách Trúc Sáu mới trấn định lại, giẫm chân mắng: “Người đứng sau lưng chúng ta làm gì vậy? Chút nữa là làm người ta sợ chết rồi!”

Quách Trúc Sấu không lên tiếng.

Tập Mai Hồng lại chỉ vào chảo thức ăn nói: “Kỳ quái? Tại sao vô duyên vô cớ lại bốc cháy bùng lên như vậy?”.

Lúc này lửa xanh đã từ từ nhạt dần rồi tắt ngúm.

Tiểu Chân nhướn mày nói: “Đó là muối sao?”

Nàng cầm gói “muối” mà Tập Mai Hồng tìm ra lên, cẩn thận quan sát thật kỹ.

Quách Trúc Sấu chợt nói: “Đưa cho ta!”.

Tập Mai Hồng ngạc nhiên: “Đưa cái gì?”.

Quách Trúc Sấu bất ngờ đưa tay dần “gói muối” trong tay Tiểu Chân, rồi cẩn thận nhét vào người.

Tập Mai Hồng cảm thấy vừa bực bội vừa buồn cười: “Người làm cái gì vậy? Đó là thứ gì?”.

Quách Trúc Sấu khó khăn lắm mới đáp được thành lời: “Muối...”.

Tập Mai Hồng cười hì hì: “Đương nhiên là muối rồi, kỳ quái thật, sao lửa lại xanh lét thế nhỉ? Cũng thật kỳ lạ! Đợi lát nữa Thiết Thủ Lãnh Huyết đến đây, ta phải hỏi họ mới được”.

Mồ hôi ướt đầm mặt Quách Trúc Sấu.

Tiểu Chân mỉm cười: “Bỏ đi, tôi đã xào được hai món rồi, cơm cũng đã chín. Tam tiểu thư ăn bớt đi một món cũng được!”.

Tập Mai Hồng vội vàng nói: “Được, được... ta thêm lắm rồi, nếu mà còn không ăn, tam tiểu thư của tỷ sẽ chảy đầy nước dãi ra đây mất!”.

Hai nữ tử cùng bật cười khúc khích, dọn cơm bày ra bàn. Tập Mai Hồng sớm đã không nhin nổi cơm thêm, vừa ngồi xuống đã ăn uống nhồm nhoàm.

Tiểu Chân ngược mắt nhìn Quách Trúc Sấu gọi: “Quách bộ đầu, huynh cũng đến cùng ăn đi!”.

Quách Trúc Sấu hàm hồ ậm ự một tiếng.

Tập Mai Hồng mắng: “Tiểu Quách, người đừng có ngây ra đấy nữa. Muốn ăn thì đến mà ăn đi. Không ăn cơm thì không có sức làm gì đâu!”.

Quách Trúc Sấu lại ậm ừ một tiếng nữa, với tay lấy một bình rượu và ba cái ly nhỏ, rót đầy rồi đưa tới trước mặt Tập Mai Hồng và Tiểu Chân, sau đó nói: “Ta... ta... kính hai vị cô nương một chung!”.

Lúc này trời đã về chiều, những áng mây cuộn cuộn trong ánh hoàng hôn, điểm lệ và thê lương dị thường.

11. Bộ Iv: Trận Trận – Chương 2: Đối Trận

Góc trời thoáng hiện lên một áng mây màu đỏ như máu, vầng tịch dương phủ lên đó thêm một lớp vàng rực rỡ, giống như có một đạo thiết kỵ thần thánh khôi giáp rực rỡ sáng ngời đang lao đi vùn vụt đến chiến trường vậy.

Lãnh Huyết trầm giọng nói với Đường Thiết Tiêu: “Lấy binh khí của người ra”.

Đường Thiết Tiêu lạnh lùng nhìn chăm chăm như đóng đinh vào thanh kiếm của Lãnh Huyết: “Người và ta?”.

Lãnh Huyết gạt đầu, giương kiếm lên.

Đường Thiết Tiêu nói: “Được, có điều không phải ở đây”.

Nói đoạn liền quay người bước đi.

Lãnh Huyết đang định nhấc chân bước theo thì Thiết Thủ đột nhiên tranh lên phía trước, ghé miệng sát tai chàng nói nhanh một câu. Trên gương mặt Lãnh Huyết xuất hiện vẻ không đồng tình, nhưng đợi sau khi Thiết Thủ nói hết câu nói đó, chàng lại dừng bước. Cả hai đều nói thầm trong lòng: “Trân trọng!”.

Bất luận là chiến trận bên nào, cơ hội chiến thắng cũng rất nhỏ nhoi, lại không thể tiếp viện cho nhau, từ biệt lần này, ngoại trừ trân trọng ra, thật sự họ không còn biết nói gì hơn.

Thiết Thủ rốt cuộc đã nói gì mà có thể khiến Lãnh Huyết từ bỏ ý định chọn Đường Thiết Tiêu làm đối thủ?

2.

Đường Thiết Tiêu lặng lẽ đi phía trước, tiến vào khu rừng quýt.

Thiết Thủ theo sát phía sau chín thước, khoảng cách này thủy chung vẫn không thay đổi.

Khi Đường Thiết Tiêu bước vào rừng, bước chân đạp trên lá khô kêu lạo xạo của y đột nhiên ngưng lại.

Thiết Thủ cũng dừng bước theo.

Đường Thiết Tiêu hỏi: “Là người?”.

Thanh âm của y vang lên trong rừng trúc như tiếng vọng từ một sơn động âm u nào đó, nhưng cũng không quay đầu lại.

Thiết Thủ hỏi ngược lại: “Ở đâu?”.

Đường Thiết Tiêu không dám, lại tiếp tục đi về phía trước.

Thiết Thủ chậm rãi bước theo.

Hai người một trước một sau, đi qua rừng quýt, thì nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Đường Thiết Tiêu tiếp tục bước đi, nước chảy rất gấp, va vào những tảng đá bắn lên tung tóe, một cây cầu treo dài năm mươi trượng, rộng hai thước, trông như một con rồng lớn, lẩn khuất sau màn sương mờ mờ của buổi chiều tối hiện ra trước mắt hai người.

Dòng nước bên dưới chảy xiết, bắn tung tóe như những bông hoa, dưới ánh mặt trời hoàng hôn, hóa thành những dải cầu vồng huyền ảo đẹp mắt.

Dưới dòng thác là những tảng quái thạch lởm chởm, khe sâu trăm trượng, trong cốc truyền ra tiếng nước chảy âm âm.

Đường Thiết Tiêu đi lên cầu, rồi đột nhiên dừng lại.

Trên trụ cầu có khắc ba chữ lớn như rồng bay phượng múa: “Phi Lai Kiều”.

3.

Do nước bắn sang nên cầu lúc nào cũng ẩm ướt, rêu xanh mọc đầy, dây treo cũng cũ kỹ tưởng chừng như sắp đứt. Cầu ẩn hiện trong sương mù, ở giữa lại vòng lên, giống như một cầu thang bắc lên trời cao, vừa hẹp vừa hiểm yếu.

Đường Thiết Tiêu lạnh lùng nói: “Chúng ta quyết chiến ở đây”.

Dứt lời, y liền lướt lên cầu.

Cây cầu đã cũ kỹ đến độ tưởng chừng như không thể chịu được trọng lượng của một con chó nhỏ, nhưng Đường Thiết Tiêu lướt lên chỉ nhẹ nhàng giống như một chiếc lá khô cuốn bay lên trong ánh chiều tà mà thôi.

Một trận gió thổi tới, làm cây cầu rung rinh kêu cọt két, tựa hồ như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài rừng quýt vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Thiết Thủ biết Lãnh Huyết đã động thủ rồi.

Chàng hít sâu một hơi chân khí, chậm rãi bước lên.

Cây cầu này đã trải qua nhiều năm mưa gió, bị hủy hoại khá nhiều, hơn nữa lại bị nước từ thác nước bắn lên nên vô cùng ẩm ướt, mọc một lớp rêu dày, dây thừng đã rệu rã, hơn nữa lại chỉ rộng đủ một người đi, hai người quyết chiến ở đây, thật không khác gì lấy tính mạng mình ra đặt cược, chỉ sơ sẩy một chút, lập tức sẽ biến thành thiên cổ chi hân.

Thiết Thủ bước lên cầu, thì liền nghe giọng nói ken kén như sắt đá chạm nhau của Đường Thiết Tiêu cất lên: “Quyết chiến ở đây, sinh tử đều cảm thấy thống khoái!”.

Thiết Thủ im lặng, chân trái lùi về sau một bước, trụ ổn thân mình, sau đó cởi bỏ trường bào quần vào lưng, rồi cung tay với đối thủ.

Chỉ một cái cung tay, nhưng trong mắt Đường Thiết Tiêu, thì khí thế của chàng đã bao trùm cả cây cầu lơ lửng như một con rồng lớn chực bay lên này.

Thiết Thủ cung tay, điệu bộ thập phần cung kính, chàng không chỉ kính trọng đối thủ, đồng thời cũng kính thiên, kính địa, kính chính bản thân chàng, một sự tôn kính với vô công.

Đường Thiết Tiêu cũng trở nên nghiêm nghị.

Y cởi sợi dây đeo trên lưng xuống, đầu dây có buộc một hình cong hai đầu hình bán nguyệt, đầu cong sắc tới độ có thể thối đứt sợi lông, cầm bên tay phải, tay trái cầm chiếc ô, khẽ lắc nhẹ, đầu ô lập tức phát ra tiếng “đình”, bắn ra một mũi đao sắc.

Y nói: “Ta dùng phi tha, lấy tảo đao bổ trợ, binh khí của ngươi đâu?”

Trong các loại ám khí của Đường môn, Đường Thiết Tiêu chỉ chọn mình phi tha để luyện. phi tha là một loại binh khí kiểu ám khí cực kỳ khó luyện, hơn nữa cũng chưa từng có cao thủ nhất lưu nào sử dụng, nhưng y đã lựa chọn nó, hơn nữa còn bỏ tâm lực ra khổ luyện. Phi tha của y, xưa nay chưa từng xuất thủ hai lần với cùng một người bao giờ.

Bởi vì chưa bao giờ y cần phải làm như vậy.

Y hỏi Thiết Thủ, là do y tôn trọng Thiết Thủ.

Thiết Thủ lắc đầu, chỉ đưa tay lên.

Binh khí của chàng chính là đôi tay.

Đúng lúc này, trong rừng quýt lại vang lên hai tiếng kêu thảm nữa.

Thiết Thủ có thể cảm nhận được trận kịch đấu bên ngoài kia ghê gớm kịch liệt thế nào, với lối đánh liều mạng, hạ sát không thương tiếc của Lãnh Huyết, vậy mà trong thời gian dài như vậy mới có ba tiếng kêu thảm, hơn nữa lần đầu tiên ở ngoài rừng, lần thứ hai, thứ ba đã ở trong rừng, từ đây có thể thấy chàng đã di chuyển khá nhiều. Thậm chí cả tiếng binh khí chạm nhau và tiếng hò hét cũng không có, chỉ có tiếng kêu thảm thiết của kẻ sắp về cõi chết, hơn nữa, tiếng thứ hai và thứ ba hầu như cùng phát ra một lúc, có thể thấy một kiếm của Lãnh Huyết đã lấy liền hai mạng.

May là không có thanh âm của Lãnh Huyết.

Có điều là Thiết Thủ hiểu rất rõ Lãnh Huyết, cho dù là có chết, chàng cũng không rên rỉ hay kêu la dù chỉ một tiếng, ngoại trừ tiếng hú sắc lạnh cất lên khi đầu chí của chàng lên tới đỉnh điểm.

4.

Trong rừng quýt, Lãnh Huyết khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Chàng giết một tên trong Thập Nhị Đơn Y Kiếm, rồi lao vào trong rừng, trúng phải mai phục, phản kích giết được hai thân vệ của Ngô Thiết Dục.

Nhưng chàng cũng đã trúng một đao ở hông.

Cảm giác thọ thương nóng rất rồi đau nhức đó, cơ hồ như mỗi lần xuất chiến là Lãnh Huyết đều phải nhận lấy, vì vậy sau mỗi lần đánh bại địch nhân, chàng có cảm giác mình giống như con sâu vừa giãy giữa chịu đựng đau đớn phá kén ra ngoài để biến thành con bướm rực rỡ sắc màu vậy.

Thế nhưng lần này không phải vậy, tâm trạng chàng lúc này đang trầm xuống.

Đạo quang lấp lánh, khắp nơi đều là những ánh đao sáng ngời trong ánh tịch dương.

Địch nhân trong rừng quá nhiều, Đơn Y thập nhị kiếm tấn công chính diện, đám thân vệ của Ngô Thiết Dực lên tập kích sau lưng, chàng giờ đã mất đi thời cơ để có thể hóa thân thành bướm bướm.

Lãnh Huyết xông vào rừng, giữa những tán lá dày đều ẩn hiện bóng địch nhân.

Chàng trầm eo xuống, kiếm chỉ nghiêng nghiêng phía trước, người trượt về phía sau.

Những bóng đen cũng từ bốn phía bức tới.

Lãnh Huyết đột nhiên dừng lại.

Chàng vừa dừng lại, một người đã bổ tới, hai vòi máu bắn vọt ra, những quả quýt còn xanh liền nhuộm máu hồng.

Người thứ nhất vừa đổ xuống, người phía sau đã thấy một đạo bạch quang lóe lên, rồi tận mắt nhìn thấy một vòi bắn ra từ cổ họng mình.

Vòi máu!

Y rống lên một tiếng như heo bị chọc tiết, rồi ngã bổ nhào.

Trên trán Lãnh Huyết cũng lấm tẩm mồ hôi, chàng cầm kiếm bằng cả hai tay, chân trái hơi khụy xuống, chân phải dần lên, chín phần tọng lượng toàn thân dồn xuống chân trái.

Toàn thân chàng đã bị ngọn lửa đấu chí hừng hực thiêu đốt.

Mọi cơ thịt trên người chàng đã được kéo căng hết cỡ, chỉ chờ phát động.

Bất ngờ, dưới đất chỗ chàng đang đứng đột nhiên có một cây cương xoa thọc lên.

Bên dưới có mai phục.

Chàng gầm lên một tiếng, nhún chân lao vọt lên cao, trên đùi đã có thêm một vết máu.

Người nấp dưới lòng đất phá vỡ lớp ngụy trang bằng bùn và lá cây phòng vọt lên, nhưng lên đến nơi thì đầu và thân đã ở hai chỗ khác nhau.

Lãnh Huyết tung người nhảy lên, giết được kẻ ám toán, song cũng có bảy tám thứ ám khí cùng lúc công về phía chàng.

Chàng lướt người hạ thân xuống một cây quýt thấp để tránh né, đột nhiên lại cảm thấy sau lưng có đao phong chém xả tới.

Trước khi đao chém tới nơi, thì kiếm của chàng đã xuyên qua người lấy mạng đối phương.

Cả cây quýt đột nhiên đổ xuống, thì ra những người bên dưới đã mau chóng chặt gãy gốc cây.

Lãnh Huyết cũng xuống theo.

Có mười bảy mười tám thứ binh khí đang chờ chàng bên dưới.

Chân chàng còn chưa chạm đất, thì đã bắn ra mười bảy, mười tám quả quýt xanh vào đám người này.

Địch nhân vội vàng lùi lại, miệng quát lớn: “Có ám khí...”.

Vừa lùi chúng vừa dùng binh khí gạt đỡ, đến khi phát hiện “ám khí” chỉ là mấy quả quýt, Lãnh Huyết đã giết được thêm ba người.

Tư thế chàng vẫn như lúc nãy, dùng chân trái làm trụ, có điều vì vết thương ở chân nên khí thế cũng giảm sút phần nào.

Những kẻ vây công chàng chạy qua lại lại, binh khí lấp loáng trong ánh tà dương, nhưng không ai dám xông lên phát động tấn công trước.

Bởi vì thanh kiếm kia không dính chút máu nào, nhưng lại lạnh lẽo tới độ người ta phải khiếp đảm kinh tâm.

Đám thân vệ tản ra, Thập Nhất Đơn Y Kiếm xông lên.

Thân ảnh mười một người cuốn lên một đạo cuồng phong làm lá bay rơi tủa, quét rụng lớp bộp, mười một cây kiếm trong màn lá rơi ấy giống như mười một con phi xà, bổ nhào về phía Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết gầm lên một tiếng, y phục trùm lên đầu một tên, tấm thân trần lao vút ra khỏi chỗ hở của Thập Nhất Kiếm như một con báo đốm.

Thập Kiếm còn lại vội lao tới đỡ lấy huynh đệ bị y phục của Lãnh Huyết chum lên đầu, phát hiện y phục đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Máu bắt đầu lan rộng ra như một đóa hoa đỏ thắm đang nở rộ vậy.

Tịch dương đỏ như máu.

5.

Tà dương như máu.

Những giọt nước bắt tung tóe tạo thành một cầu vòng rực rỡ vắt ngang cầu treo.

Thiết Thủ giơ hai tay ra nhìn Đường Thiết Tiêu đứng cách chàng chừng mười một thước.

Đường Thiết Tiêu giơ sợi dây thừng lên cao quá đầu, bắt đầu xoay tròn, phát ra những tiếng rít chói tai.

Phi tha xoay tròn trên cầu.

Càng lúc càng nhanh. Bầu trời càng lúc càng sẫm lại.

Phi tha xoay nhanh đến mức cơ hồ như không còn thấy bóng, chỉ nghe được tiếng rít vù vù như cuồng phong bạo vũ.

Trong ánh sáng nhạt nhem của buổi chiều tà, phi tha trong tay Đường Thiết Tiêu trông tựa như bóng quỷ, không thấy tăm tích.

Liệu chàng có tránh được không?

Màn đêm sắp buông xuống, trong bóng tối, e rằng muốn tránh muốn né chiếc phi tha vô hình này lại càng khó hơn.

Trong khoảnh khắc, Thiết Thủ quyết định mạo hiểm tấn công.

Thế nhưng cánh tay còn lại của Đường Thiết Tiêu đã từ từ mở ô ra, che khuất thân mình, đầu ô như một con mãnh thú đang nhe nanh nhe vuốt, đợi chờ được uống máu kẻ thù trong buổi chiều hôm.

Phi tha vẫn xoay tròn trên không.

Người trên cầu treo.

Cầu treo lơ lửng giữa khe núi.

Thiết Thủ cảm thấy tính mạng mình cũng giống như cây cầu treo này, bị những sợi dây thừng tàn tạ treo giữa không trung, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống tan xương nát thịt.

Cầu rộng có hai thước, càng không thể né tránh...

Chỉ có lùi lại.

Nhưng lùi lại trong một trận quyết chiến sinh tử với một cao thủ thực lực tương đương là một hành động vô cùng thất sách, đầu chí sẽ tiêu tán, huống hồ trên mặt cầu trơn trượt này bất thành linh thoái lui, làm sao có thể nhanh bằng phi tha đã tích tụ đầy đủ công lực của đối phương.

Đã không thể né, cũng không thể tránh, lại không thể tiến, càng không thể thoái, giờ thì Thiết Thủ đã hiểu tại sao Đường Thiết Tiêu lại dẫn dụ mình lên Phi Lai Kiều quyết chiến sinh tử.

Giữa sống và chết, cần phải có một người chọn lựa cái chết, cũng có khả năng kết quả là cả hai cùng chết, giống như thác nước đổ xuống vực sâu trăm trượng, bắn ra những hạt nước long lanh, hóa thành những dải cầu vồng rực rỡ vậy.

Sơn phong thổi tới, thổi qua bình nguyên, qua rừng quýt, làm cho cây cầu treo lắc lư lắc lư như một con diều nhỏ.

Khi cơn gió thổi qua rừng quýt, Thiết Thủ nghe thấy trong rừng vang lên bốn tiếng kêu thảm liên tiếp, kể đó là tiếng gào thứ ba của Lãnh Huyết, sau đó lại là một tiếng rống thảm thiết nữa.

Thiết Thủ thầm tính toán, Lãnh Huyết ít nhất đã có ba vết trọng thương, còn địch nhân chắc cũng đã có mười ba tên nằm xuống.

Vậy thì địch nhân vẫn còn lại ba mươi sáu người. Ba mươi sáu người, liệu Lãnh Huyết thân thọ trọng thương có cầm cự nổi hay không?

Chàng đột nhiên giật mình chấn động, bởi vì lúc này ánh mắt của chàng tiếp xúc với ánh mắt như hai đốm lửa ma nơi hỏa ngục của Đường Thiết Tiêu.

Ánh mắt đó vốn vô tình, đầy sát khí, lãnh độc nhưng giờ đây đã có thêm mấy phần đặc ý và đồng tính.

Bởi vì đối phương đã nhìn ra chàng đang phân thần.

Trong trận quyết chiến mà sinh tử chỉ phân định trong khoảnh khắc mà vẫn phân thần vì chuyện khác, kết cục chỉ có một, đó là cái chết.

Thiết Thủ giật mình tỉnh ngộ, lập tức trấn định lại tâm thần.

Ánh mắt kia lập tức trở lại lãnh độc, vô tình và đầy sát khí.

Trận sơn phong thổi đến vòng xoáy của chiếc phi tha, lập tức bị xoắn lại, phát ra những tiếng rít quái dị như loài mãnh thú thọ thương.

Lãnh Huyết lúc này đang liều mạng tử chiến trong rừng quýt tựa như một con mãnh hổ đang tả xung hữu đột, dẹp sạch lũ chó ngao đang nhe nanh múa vuốt xung quanh mình.

Bên phía Thiết Thủ vẫn bất động.

Không động thì thôi, hễ động là phán định sinh tử.

Hai trận chiến, một tĩnh một động hoàn toàn không giống nhau, nhưng về mức độ hung hiểm thì tuyệt đối không hơn kém.

12. Bộ Iv: Trận Trượng – Chương 3: Trận Chiến

Sau tiếng hú dài là ba tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên.

Tên thứ mười tám rồi!

Lãnh Huyết thầm nhắm đếm, ánh mắt rực lửa quét qua một lượt trên những gương mặt đầy nét sợ hãi và binh khí sáng loáng, thân hình chàng cũng rung lên nhẹ nhẹ.

Đơn Y Thập Kiếm lại xông tới.

Lãnh Huyết không chính diện giao phong với địch nhân, mà quay đầu bỏ chạy.

Vừa chạy chàng vừa vung kiếm giết chết hai tên địch, trong tiếng hò hét tức giận của địch nhân, chàng đã xuyên qua rừng quýt, rồi đột nhiên biến mất sau những tán lá rậm rạp.

“Ồ đó!”.

“Đuổi theo!”.

“Không, ở đây!”.

Một bóng nhân ảnh xẹt ra từ một hướng khác.

“Sát!”.

“Rốt cuộc là ở đâu?”.

“Không được để hãn chạy mất!”.

“A!”.

Một tiếng kêu thảm thiết, một tên Đơn Y Kiếm đi lại gần chỗ mai phục dưới đất khi nãy, đột nhiên bị một đạo kiếm quan rạch tung lồng ngực.

Hai tên thân vệ khác định xông tới ứng cứu, thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có kinh phong, chưa kịp quay đầu thì máu đã bắn ra như suối.

Đợi cho bọn chúng xúm lại thì Lãnh Huyết đã biến mất như chưa từng tồn tại.

“Ai!”.

Lại một tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên. Một tên Đơn Y Kiếm khác phụ trách cảnh giới bên ngoài bia rừng trúng kiếm ngã xuống.

Khi tất cả lao tới nơi thì ba tên thân vệ khác đã ngã xuống, một bóng người màu xám thấp thoáng ẩn hiện rồi biến mất. Trong khu rừng quýt đầy rẫy sát khí và máu tanh này, con người giống như những quả quýt xanh bị vắt sạch nước, không có chút giá trị nào cả.

Một tên Đơn Y Kiếm lớn tiếng gọi: “Không được để hãn chạy ra khỏi rừng!”.

Nói đoạn y liền ôm kiếm lao ra, chỉ thấy bình nguyên rộng mênh mông, mặt trời đã lặn sau núi Tây, cảnh vật bắt đầu chìm vào một màn xám xịt, nhưng không thấy bóng hình địch nhân đâu hết.

“Soạt!”.

Từ trên cây một thanh kiếm bất ngờ xuyên ngập qua đầu y.

Hai tên thân vệ của Ngô Thiết Dực vội nhào tới, nhưng đều rơi bịch xuống như hai trái mít rụng, trên cổ họng đã có thêm hai lỗ lớn, máu chảy ồ ồ.

Nhân ảnh lướt đi như một con chim khổng lồ, nhưng trên thanh kiếm của một tên Đơn Y Kiếm Thủ đã nhuốm máu.

Nhân ảnh kia thoáng nhấp nhô hai cái rồi lại biến mất trong rừng.

Chúng nhân lại chạy về phía đó tìm kiếm, tên kiếm thủ cầm thanh kiếm rướm máu địch nhân, bàn tay đầm đìa mồ hôi, miệng hét lớn: “Tất cả dựa vào nhau, không được phân tán!”.

Tất cả người ở đây đều là hảo thủ đã thân kinh bách chiến, lập tức sắp xếp thành trận thế, vai kề vai lùi dần về giữa rừng quýt, một tên thân vệ lui lại hơi chậm, đột nhiên ngã gục xuống không một tiếng động, sau lưng có thêm một lỗ tròn, máu chảy ra như suối.

Trời càng lúc càng tối, trong rừng không có tiếng chim kêu, không có tiếng côn trùng gáy, chỉ có cơn gió mang theo mùi mồ hôi, mùi máu tanh nồng và sát khí lạnh tựa băng hàn nơi địa ngục.

Bọn họ biết rằng trận thế của mình bày ra, đã bị Lãnh Huyết xông phá.

Hiện giờ rừng quýt trở thành cạm bẫy đối với chúng, còn Lãnh Huyết ngược lại thì ở trong bóng tối ẩn phục đợi chờ cơ hội xuất thủ ám kích.

Bọn chúng cần phải kết lại với nhau, tránh để kẻ thù vô thường giống như bóng đêm kia giết chết từng người từng người một.

Thầm đếm lại nhân thủ, chỉ thấy còn lại bảy Đơn Y Kiếm thủ và hai mươi mốt thân vệ, cơ hồ như đã chết mất gần nửa.

Chiều tà xám xịt bắt đầu khoác lên tấm áo choàng đen của mình, cảnh vật xung quanh bắt đầu trở nên mờ mờ, chỉ còn lại những đường nét trong bóng tối, làm sao mới ứng phó được địch nhân với thanh kiếm thần xuất quỷ mật, ẩn hiện như bóng ma kia?

Bóng đêm bao giờ mới bao phủ cả không gian trong một màu đen thăm thẳm?

“Đốt lửa!”.

Thanh âm run run của tên Đơn Y Kiếm Thủ mang đầy vẻ hoang hốt của kẻ lần đầu tiên trong đời tiếp nhận vị trí lãnh tụ.

Màn đêm buông xuống càng làm mùi máu thêm nồng, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.

2.

Tiểu Chân nhướng mày nhìn màn đêm rơi xuống bên ngoài, ngây người ra nghĩ chuyện gì đó. Xa xa nơi dãy núi cao, có một vì sao sáng lấp lánh, không biết tại sao lại sáng như vậy.

Tập Mai Hồng cười cười nói với Quách Trúc Sấu: “Sao ngươi lại lỗ mãng như vậy? Làm gì có ai kính rượu nữ nhi đâu chứ? Chúng ta không thích uống rượu, muốn kính thì kính trà ấy!”.

Quách Trúc Sấu ngẩn người: “Để ta đi lấy trà vậy”.

Vừa nói liền đứng dậy.

Tiểu Chân lườm Tập Mai Hồng, tỏ vẻ không hài lòng nói: “Đâu cần uống gì chứ? Tỷ sai y chạy đi chạy lại, làm sao ăn ngon được?”.

Tập Mai Hồng cười cười: “Ta vẫn ăn rất ngon lành mà”.

Tiểu Chân lại ngây ra nhìn bầu trời buổi chiều muộn, tịch dương giống như một nữ tử đa tình được tuế nguyệt bỏ quên, tuổi đã xế chiều mà vẫn diễm lệ vô song.

Tập Mai Hồng lấy đĩa gỗ gõ lên miệng bát, phát ra những tiếng “đình đình”: “Tiểu tẩu tử tương lai của ta ơi, tỷ làm sao mà ngây ra thế?”.

Tiểu Chân lẩm bẩm: “Tỷ nghe đi!”.

Gió thổi rì rào qua rừng trúc, không khí mỏng manh tưởng chừng như có thể vỡ tan ra.

Tập Mai Hồng chau mày lắng nghe rồi nói: “Là tiếng gió”.

Tiểu Chân ngây ngây đáp: “Còn nữa”.

Tập Mai Hồng lại nghiêng tai lắng nghe: “Hết rồi!”.

Đôi mắt long lanh như hai hạt trân châu của Tiểu Chân mơ hồ nhìn về nơi xa xăm: “Hình như có người đang gọi chúng ta”.

Tập Mai Hồng kêu: “Là tiếng nhạn kêu đó”.

Lúc này Quách Trúc Sấu đã bước ra, tay cầm hai chén trà, một chén đưa cho Tiểu Chân, một chén cho Tập Mai Hồng, còn y thì cầm chén rượu đặt trên bàn lúc này, cung tay nói với hai người: “Tại hạ kính...”.

Tập Mai Hồng bật cười: “Tự xưng sao lại đa lễ như vậy? Uống thì cứ uống đi, kính này kính nọ làm gì?”.

Vừa nói nàng vừa ngửa cổ uống cạn trà trong chén.

Tên thứ ba mươi tư rồi!

3.

Lãnh Huyết thăm nhăm tính, chàng đoán địch nhân chỉ còn lại năm tên Đơn Y Kiếm Thủ và mười bảy tên thân vệ.

Nỗi đau đớn của cái chết khiến y kêu lên nửa tiếng, nhưng nỗi sợ hãi cái chết lại khiến y không thể thốt ra nốt nửa tiếng kêu còn lại.

Lãnh Huyết bật kiếm, kiếm rút ra từ thân thể của hai địch nhân.

Lúc này, lửa đã được đốt lên.

Chàng lại rơi vào vòng vây.

Ba tên Đơn Y Kiếm Thủ, tay cầm đuốc, tay cầm kiếm, sáu con mắt sáng rực những ngọn lửa cừu hận.

Mười sáu tên thân vệ, sát khí đằng đằng vây kín tất cả mọi đường tiến thoái, chặn hết mọi phương vị chàng có thể di chuyển.

Chàng khai chiến bên ngoài rừng quýt, rồi lao vào rừng để mượn cây lá yểm hộ, nhưng trúng phải mai phục, về sau phải đổi mình thành ám, trong bóng tối thoát ẩn thoát hiện giết chết không ít đối thủ, có điều, giờ khắc này, chàng lại một lần nữa hãm thân vào cảnh phải chính diện giao phong giữa vòng vây của địch nhân.

Trận chiến với những kẻ không đội chung trời này, nhất định phải dùng máu và sức mạnh để phá trận.

Lãnh Huyết cầm kiếm trong tay, vững như bàn thạch, nhưng máu chảy ra từ những vết thương ở hông chàng, chân chàng, lưng chàng, mặt chàng đã nhuộm đỏ vạt đất bên dưới.

Ánh lửa phừng phừng.

4.

Bóng đêm.

Phi tha vẫn xoay chuyển, phát ra những tiếng rít khác nhau trong tiếng gió vù vù như tiếng quạ kêu đêm, làm phân tán tâm thần Thiết Thủ.

Thiết Thủ đứng trên cầu treo, vững như một trái núi, nhẹ như một chiếc lông hồng.

Hai người đã giằng co một lúc khá lâu.

Cuối cùng thì cũng phải xuất thủ.

Thiết Thủ nhìn chằm chằm vào hai đốm quỷ hỏa trong mắt Đường Thiết Tiêu, màn sương vụ dưới chân càng lúc càng dày đặc. Thời khắc xuất thủ đã tới rồi!

Đường Thiết Tiêu cũng liếc thấy nhãn Thiết Thủ đột nhiên quét xuống hạ bàn của mình.

Phi tha của y lập tức bắn ra.

Tấn công thượng bàn của Thiết Thủ.

Chiếc Phi Tha này - Thiếu Lâm Bất Nhẫn đại sư đã dùng Kim Cương Bất Hoại Thần Công và Đại Bào Tự cuốn lấy, nhưng phi tha vẫn phá nát ống tay áo mà giết chết Bất Nhẫn đại sư. Thiên Sơn Nghĩa Lão Nhân từng dùng Huyền Thiên Khô Mộc Thuần căn đỡ, nhưng phi tha vẫn phá thuần đưa Nghĩa Lão Nhân hồn du địa phủ. Đại nội đối đao thị vệ tổng thống lãnh Lâu Ứng Dã dùng Thiếu Dương Trọng Kim Cương Thủ dồn vào cây thiết trượng đánh vào phi tha, kết quả là trượng gãy, thân vong.

Trong võ lâm chỉ có một vị đại hiệp là Đại Kỳ Nghĩa Liệt Kim Dao Hồn Trang Phục Hải có thể dùng Thần Châu Kỳ cuốn lấy phi tha, nhưng phi tha vẫn phá kỳ phóng ra, đánh ngã Trang Phục Hải.

Giờ đây phi tha đa phá không, xé gió, rách nát màn đêm lao thẳng về phía Thiết Thủ.

Thiết Thủ sẽ ứng phó thế nào?

5.

Một chiếc chày sắt bổ vào trán Lãnh Huyết. Đánh vào khoảng không, tên thân vệ có tỷ lực mạnh mẽ kia chưa kịp đánh ra chiêu thứ hai thì đã trúng kiếm.

Chỉ cần đối phương trúng kiếm, không cần đâm ra kiếm thứ hai nữa, đây là kiếm pháp của Lãnh Huyết.

Bởi vì có quá ít người trúng kiếm thứ nhất của chàng mà vẫn không chết.

Nhưng xương sườn của chàng cũng trúng phải một ngô công câu, thương thế tương đối nặng.

Tính cả tên cầm chày sắt kia nữa, trên mặt đất đã có thêm năm cỗ thi thể.

Lãnh Huyết biết rõ bản thân không thể gắng gượng được nữa, vì vậy chàng quyết định toàn lực dập tắt ba cây đuốc trong tay đám Đơn Y Kiếm Thủ.

Chỉ cần lửa tắt, đối phương đông người, chàng sẽ dễ dàng phản kích hơn.

Chỉ là ba tên này không những võ công cao, kiếm pháp lão luyện, mà con người cũng cực kỳ cơ cảnh. Bọn chúng lách người né tránh, đợi khi Lãnh Huyết phải bận rộn đối phó địch nhân, chúng mới thừa cơ tập kích sau lưng.

Lãnh Huyết lao lên phía trước, tấn công tên Đơn Y Kiếm Thủ đã lớn tiếng bảo mọi người phải dựa lưng vào nhau khi này. Lúc xuất kiếm tóc chàng xỏa ra, mồ hôi chảy trên hàng lông mày rậm, dưới ánh lửa, trông như một gã kiếm cuồng khiến người ta phải kinh hồn động phách.

Tên Đơn Y Kiếm Thủ đỡ lấy một kiếm, rồi mau chóng lẩn sau đám đồng bọn, Lãnh Huyết truy kích, giết chết một tên thân vệ, đang định bức tới thì chợt cảm thấy choáng váng, kể đó là trời xoay đất chuyển, chàng lao đảo vài bước, cơ hồ như muốn gục ngã, nhưng cuối cùng cũng kịp thời chống kiếm xuống đất, đỡ lấy thân thể tưởng chừng như đã tiêu hao toàn bộ sức sống.

Chàng giờ như một con thú bị thương, giãy giụa cầu sinh trong ánh lửa bập bùng của đám thợ săn.

Lãnh Huyết gầm lên cuồng nộ, rút kiếm lao lên.

Kiếm hất lên một đám bùn đất làm một ngọn đuốc lập tức tắt ngúm.

Lãnh Huyết nhảy lên cao, kiếm từ trên chém xả xuống.

“Vụt!”.

Một ngọn đuốc nữa đã rơi xuống.

Chúng địch nhân tức giận quát tháo vang động cả khu rừng, tên Đơn Y Kiếm Thủ cầm ngọn đuốc cuối cùng hét lớn: “Bảo vệ...”.

Y vừa thốt ra được hai tiếng, kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên vào miệng y, cùng lúc đó, có bảy tên thân vệ lao tới sau lưng Lãnh Huyết.

Lúc này máu phọt ra từ miệng tên Đơn Y Kiếm Thủ đã làm ngọn đuốc ướt đẫm, cảnh vật đột nhiên tối sầm.

Bóng tối khiến cho đám thân vệ thầm run sợ, có hai tên đã chần chừ rồi nhảy lui lại.

Vừa nhảy lui lại, bọn chúng đã nghe thấy tiếng kêu thảm, năm tên đồng bọn chỉ có hai tên lao đảo thoát lui, ba tên còn lại đã mất đi tính mạng trong nháy mắt.

Lãnh Huyết vẫn ở trong bóng tối.

Kiếm của chàng lấp lánh hàn quang.

Bảy tên thân vệ và hai tên Đơn Y Kiếm Thủ còn lại, đều có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của chàng.

Đột nhiên trong rừng sáng bừng lên, thì ra ngọn đuốc bị Lãnh Huyết chém bay xuống vừa rồi đã đốt cháy cây khô, thế lửa lan ra nhanh trong, nháy mắt cả rừng quýt đã chìm trong biển lửa.

Lãnh Huyết và chín địch thủ còn lại, vẫn đang ở thế giằng co.

6.

Phi tha lao tới như một tia chớp.

Thiết Thủ không nhìn, chàng dùng tai để nghe.

Trong bóng tối, tuy phi tha vô hình vô tích, nhưng dùng tai vẫn có thể phân biệt rất rõ ràng.

Phi tha đang lao thẳng tới mặt Thiết Thủ.

Thiết Thủ dùng hữu thủ chộp một cái, giữ chặt.

Phi tha biến mất trong nắm tay Thiết Thủ.

Nhưng cái chộp này của Thiết Thủ chỉ có thể tiêu giảm đi một nửa lực đạo, một nửa còn lại vẫn còn đủ uy lực để phá nát lồng ngực chàng.

Đúng vào lúc này, tả thủ của Thiết Thủ đưa lên đỡ lấy hữu thủ.

Luồng lực đạo khổng lồ từ phi tha truyền sang làm hữu thủ Thiết Thủ bật ngược về kích vào lồng ngực chàng, song cánh tay còn lại đã kịp thời đỡ lấy, chế ngự được sức mạnh của nó.

Phi tha chỉ có một.

Thiết Thủ thì có hai cánh tay bằng thép.

Thiết Thủ đã bắt được phi tha, cũng coi như đã nắm được đại cục.

Đúng vào khoảnh khắc đó, Đường Thiết Tiêu lao lên như một con hắc ưng, chiếc ô giấy đâm thẳng vào tiểu phúc Thiết Thủ.

13. Bộ Iv: Trận Trận – Chương 4: Trận Vong

Hai tay Thiết Thủ nắm chặt phi tha, không kịp chặn đỡ, lưỡi dao trên đầu ô đã đâm vào bụng chàng.

Đúng lúc này, chàng hét lên một tiếng kinh thiên động địa, như sấm nổ giữa trời.

Lưỡi dao trên đầu ô đâm vào thịt được ba phân, thì chân khí toàn thân Thiết Thủ đã ngưng tụ, cơ hồ như không thể đâm tiếp vào được nữa, cuối cùng lại đâm thêm được hai phân nữa, cũng có nghĩa là, lưỡi dao đã đâm ngập năm phân vào bụng Thiết Thủ.

Đồng thời tiếng gầm của Thiết Thủ cũng làm hai tai Đường Thiết Tiêu ù đi, nhất thời không nghe thấy gì, thậm chí cả hai mắt cũng mờ mờ, không nhìn rõ sự vật.

Thiết Thủ vẫn chưa thể buông phi tha ra, song chân chàng đã quét ra một cước.

Chàng xuất cước cùng lúc với tiếng hét.

Khoảng cách giữa chàng và Đường Thiết Tiêu cực gần, nghe tiếng hét liền đỡ người ra, trúng phải một cước vào ngực, y há lớn miệng, song không kêu được thành tiếng, thân hình lão đảo nghiêng về bên trái.

Kỳ thực cục diện là Thiết Thủ đã bắt được phi tha, nhưng Đường Thiết Tiêu đã đâm chàng trọng thương, mà chàng chỉ đá trúng y một cước, theo lý mà nói, Đường Thiết Tiêu phải chiếm thượng phong mới đúng.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn không phải vậy, chân phải Đường Thiết Tiêu hẫng bước một bước, rồi nghiêng cả người sang bên trái.

Bởi vì khi Thiết Thủ lên thay Lãnh Huyết ứng chiến với Đường Thiết Tiêu, đã từng nói nhanh một câu bên tai Lãnh Huyết, chính câu nói này đã khiến Lãnh Huyết thay đổi quyết định chọn Đường Thiết Tiêu làm đối thủ.

“Ta tìm được nhược điểm của hắn rồi”.

Đây là câu mà Thiết Thủ đã nói với Lãnh Huyết.

Từ lần đầu tiên Đường Thiết Tiêu xuất hiện ở phủ Du Trấn Lan, Thiết Thủ đã chú ý đến hạ bàn của y, lần thứ hai gặp Đường Thiết Tiêu ở chỗ Tạ Tự Cư, Thiết Thủ vẫn lưu ý hai chân y, thậm chí trước khi quyết chiến sinh tử trên cầu treo, chàng vẫn dồn sự chú ý vào hai chân đối phương.

Bởi vì đối phương tuy đối phương tuy hành động nhanh nhẹn, song về mặt trầm ổn, không phải là không có sơ hở.

Thiết Thủ sau khi quan sát kỹ càng, đã phát hiện chiếc giày bên trái của Đường Thiết Tiêu tuy không khác gì với giày của người bình thường, nhưng ở đầu mũi chân gồ lên, từ đó có thể khẳng định bàn chân trái của y có bốn ngón chân dính sát nhau.

Ở một vùng tương đối hẻo lánh ở Xuyên Trung, có một bộ tộc gọi là tộc Dao, những người trong tộc này vừa sinh ra đã có màng chân, Đường Thiết Tiêu cũng giống như vậy, chân trái của y, ngón út và ngón áp út, ngón giữa và ngón thứ không thể tách rời ra được.

Cũng có nghĩa là, chân trái của Đường Thiết Tiêu chỉ có ba ngón chân mà thôi.

Nếu ở lúc bình thường, với thân thủ như Đường Thiết Tiêu, nhược điểm này cơ hồ như không phải là một nhược điểm.

Thế nhưng lúc này, hai người đang quyết chiến trên Phi Lai Kiều.

Phi Lai Kiều hiểm trở, khiến Thiết Thủ tiến không thể tiến, thoái không thể thoái, chỉ có thể ngạnh tiếp phi tha.

Phi Lai Kiều cũng khiến Đường Thiết Tiêu sẩy chân, rơi xuống vực sâu thăm thẳm bên dưới.

Đường Thiết Tiêu nghiêng người, chân trái trượt trên sàn cầu trơn tuột, ngã lộn nhào xuống bên dưới. Đến giờ thì y đã hiểu được mình đang rơi vào hoàn cảnh nào, há miệng định kêu lên, nhưng đã không thốt nên lời.

Lúc này Thiết Thủ chợt buông tay.

Không phải chàng cố ý buông cho đối thủ xuống, mà là lực xoáy của phi tha vẫn chưa hết, làm cho mười ngón tay chàng vừa tê vừa đau nhức, tựa như có mười mũi dùi nhọn cùng lúc đóng vào mười đầu ngón tay vậy.

Chàng buông phi tha ra, Đường Thiết Tiêu ở bên dưới cũng trầm xuống theo.

Trong nháy mắt, thân thể đang rơi xuống của Đường Thiết Tiêu chợt khựng lại.

Thiết Thủ dùng cổ tay kẹp chặt lấy đầu phi tha.

Sợi dây đã cuốn vào cổ tay chàng.

Vì vậy Đường Thiết Tiêu không rơi xuống.

Thiết Thủ vận lực cuốn tay, Đường Thiết Tiêu liền mượn đà lao vút lên, trở lại trên cầu.

Nhưng chiếc cầu cũ nát đã không chịu được mấy lần chấn động, dây thừng bất ngờ đứt phụt, thân cầu đổ sập xuống dưới.

Thiết Thủ đang định lướt xuống thì vết thương nơi bụng chợt đau nhói, người gục xuống.

Thân cầu đã gãy, rơi xuống vực sâu trăm trượng.

Đường Thiết Tiêu đã kịp thời đỡ lấy chàng, nhảy trở về bên vách đá.

Sợi dây lắc lư giữa không gian tối đen, chỉ còn tiếng thác đổ ầm ầm vãn vang lên không ngớt.

Không gian trước mặt trống không, chẳng ai biết nơi đây đã từng có một cây Phi Lai Kiều, một trường ác đấu.

Đường Thiết Tiêu đặt Thiết Thủ xuống, đứng trầm mặc trong bóng đêm như một bức tượng.

Thiết Thủ thở dài, cố chịu đựng nỗi đau của vết thương nơi bụng: “Người cứu ta một mạng!”.

Đường Thiết Tiêu nói: “Người cũng cứu ta một mạng”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Chúng ta không ai nợ ai”.

Đường Thiết Tiêu lạnh lùng lắc đầu: “Không! Người cứu ta trước, người thắng rồi! Chúng ta đang đối trận quyết chiến, kẻ nào thua, kẻ ấy mất mạng”.

Thiết Thủ vội nói: “Chúng ta có thể quyết chiến lại lần nữa...”.

Chàng chưa nói hết câu thì đã cảm thấy có điều gì khác lạ. Đôi mắt sáng rực tựa hai đốm quỷ hỏa của Đường Thiết Tiêu nhìn chăm chăm vào mặt chàng, cất giọng khàn khàn nói: “Đây chính là Hỏa Diêm, chất độc mà Ngô Thiết Dực bảo ta đưa cho Quách Trúc Sấu để y đầu độc Quách Thương Hùng, ta có chết cũng phải chết bởi độc dược của Đường môn, mong người thành toàn”.

Chữ “toàn” vừa dứt thì y đã ngửa cổ, há miệng phun ra một luồng lửa xanh.

Khi luồng lửa biến mất, thân thể mất đi sinh mạng của y cũng rơi xuống vách núi.

Người của Đường môn không thể chiến bại. Hảo thủ của Tiểu Đường môn, càng không thể chấp nhận nỗi nhục chiến bại.

Đối với bọn họ, bại tức là chết.

Đường Thiết Tiêu được chết bằng độc dược của Đường môn, vì vậy y chết mà không oán thán, thậm chí có thể nói là chết có ý nghĩa.

Còn Thiết Thủ thì đã tận mắt nhìn thấy sự lợi hại của Hỏa Diêm của Đường môn, lúc nuốt vào thì vẫn bình thường, không ngờ khi phát tác, lại có thể phun ra lửa.

Nếu luồng lửa này bất ngờ phun vào bản thân chàng, chưa chắc gì chàng đã có thể tránh nổi.

Nhưng Đường Thiết Tiêu không làm vậy.

Thiết Thủ men ra bờ vực nhìn xuống dưới, chỉ thấy đầu óc choáng váng, không biết là vì tưởng niệm cái chết bất khuất của Đường Thiết Tiêu hay vì vết thương ở bụng mất máu quá nhiều nữa. Hoặc giả cũng có thể chàng đang lo lắng Tập Mai Hồng ở nhà Quách Trúc Sấu rất có khả năng cũng đã ăn phải thứ Hỏa Diêm đã thiêu đốt tâm can phế phủ của Quách Thương Hùng và Đường Thiết Tiêu.

Bất luận thế nào, sau trận ác chiến này, Phi Lai Kiều cũng đã hoàn toàn biết mất.

Ánh lửa sáng rực chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Lãnh Huyết vẫn đang liều mạng quyết chiến với kẻ thù.

2.

Chàng lại giết thêm được bốn tên thân vệ nữa.

Lửa cháy phừng phừng xung quanh, những cây khô phát ra những tiếng lép bép rồi đổ gục xuống.

Nhân ảnh thấp thoáng trong ánh lửa.

Lãnh Huyết thoát khỏi vòng vây của ba tên thân vệ, nhảy tới tấn công tên Đơn Y Kiểm Thủ đã lên tiếng đề nghị dùng đuốc.

Tên này đỡ được một kiếm, lão đảo thoái lui một bước, đỡ thêm một kiếm, lại thoái lui thêm một bước, rồi phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Lãnh Huyết lại đâm thêm một kiếm, bức y lùi thêm một bước nữa.

Lúc này ba tên thân vệ đã bỏ tới tấn công Lãnh Huyết, chàng phải quay người ứng chiến, tên kiếm thủ kia mới thở phào một hơi, nhưng cũng đã sợ đến hồn bất phụ thể, đang định chạy trốn thì Lãnh Huyết lại đâm thêm một kiếm nữa.

Tên này kiếm pháp cũng thập phần cao minh, vẫn kịp thời gạt đỡ.

“Đinh!”.

Y lại bị bức lui thêm một bước, rồi đột nhiên rống lên một tiếng như heo bị chọc tiết.

Thì ra sau lưng y chính là biển lửa, y phục của y đã bắt lửa.

Lúc y kêu lên oai oái chạy ra trường kiếm của Lãnh Huyết đã quật ngược lại ứng chiến với ba tên thân vệ, đồng thời hất ngược chân đá hậu về phía sau một cước, đá bay tên Đơn Y Kiểm Thủ đang hoảng loạn trở lại nguyên vị.

Tên Đơn Y Kiếm Thủ bắn ngược vào biển lửa, vẫn muốn giãy giụa lao ra, nhưng toàn thân đã bốc lửa, đau đớn vạn phần, tay chân vung loạn xạ, cuối cùng bị một cánh quạt lớn bắt lửa rơi xuống đầu, kêu lên thảm thiết.

Lãnh Huyết lại giết thêm một tên nữa.

Nhưng hậu tâm chàng cũng bị trúng một kiếm.

Chàng bất ngờ xoay người, đâm ngược kiếm ra sau.

Kẻ đâm chàng là tên Đơn Y Kiếm Thủ cuối cùng, y bất chấp cái chết của đồng bọn, lẳng lặng lên ra phía sau Lãnh Huyết, quả nhiên đã nhất kích đắc thủ.

Thế nhưng điều làm y kinh hãi là, kiếm của y rõ ràng đã đâm vào hậu tâm Lãnh Huyết, ngập vào thịt tới ba phân, khi Lãnh Huyết đảo người, mũi kiếm vạch trên lưng chàng một vết máu dài bốn thốn, thế nhưng không xuyên được qua lưng.

Tên kiếm thủ này cũng là một cao thủ thập phần tinh minh, trong sát na đó, y đã lập tức hiểu ra tại sao Lãnh Huyết thân mang sáu vết thương máu chảy như suối mà vẫn có thể cầm cự được, còn đồng bọn của mình chỉ cần trúng kiếm của đối phương thì lập tức mất đi tính mạng. Đó là bởi vì mỗi lần binh khí của địch nhân chạm vào cơ thể Lãnh Huyết, chàng liền có một phản ứng cực kỳ miễn tiện, nương theo đà tới của binh khí mà ngã ra sau hoặc lao lên phía trước, làm cho binh khí không thể đâm sâu hoặc giả trong lúc binh khí cắt vào cơ thịt, liền bất ngờ dịch người sang ngang, hoặc thậm chí là nhảy lên cao, phục người xuống thấp, để cho vết thương do binh khí tạo ra tuy lớn, máu chảy nhiều, nhưng không thể cắt vào gân cốt.

Trong khoảnh khắc ấy, tên kiếm thủ đã ngộ ra được phương pháp bảo mệnh của Lãnh Huyết, nếu y có cơ hội khổ luyện, sau này nhất định sẽ có thể sống sót qua nhiều trận hung hiểm, đương danh trong giang hồ.

Nhưng y không thể nào tránh được trường sát kiếp trước mắt.

Đúng vào sát na mà y ngộ ra được điều này, còn chưa kịp xuất kiếm thứ hai, mũi kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên qua cổ họng y.

Lãnh Huyết rút kiếm ra, ba tên thân vệ còn lại đã xông tới, một tên dùng Phác Tử Dao, chém trúng vai tả của chàng.

Lãnh Huyết không hoàn thủ, chỉ quát lớn: “Còn không mau rút!”.

Ba người ngẩn ra nhìn nhau, lửa các lúc càng lớn. Cả ba nhìn thấy đồng bọn từng người từng người ngã xuống, thì thể trở thành tro than, trong lòng càng thêm bồn loạn.

Lãnh Huyết gằn giọng nói từng chữ một: “Đơn Y thập nhị kiếm đã chết hết, các ngươi chỉ còn lại ba người, Ngô Thiết Dục căn bản không dám ứng chiến, các ngươi muốn ở lại đây chờ chết hả?”.

Ba tên thân vệ hoang mang nhìn nhau, lộ ra thần sắc sợ hãi, cuối cùng cũng lùi lại, quay người, chạy như bay.

Bọn chúng vừa chạy, Lãnh Huyết cũng đã đến lúc không thể cầm cự được nữa, tay run run, kiếm buông thõng, thân thể đổ gục xuống đất.

Nếu không phải một đôi tay lớn ầm ập đỡ lấy chàng, lướt tới nơi thoáng gió, chỉ sợ Lãnh Huyết đã không thể rời khỏi chiến địa này, táng thân trong biển lửa hùng hực đang lan tới.

3.

Thiết Thủ cầm máu cho Lãnh Huyết, Lãnh Huyết cũng băng vết thương lại cho Thiết Thủ, trong những trận chiến hung hiểm thế này, bốn sư huynh đệ họ không biết đã phải thay đổi phương cầm máu bằng vết thương bao nhiêu lần rồi.

Lãnh Huyết nói với Thiết Thủ: “Huynh quả nhiên đã đánh bại Đường Thiết Tiêu”.

Thiết Thủ nói: “Y đích thực là một địch thủ cực kỳ khó đối phó, ta có thể thắng được y, ngoại trừ do may mắn, còn vì ta đã xuất thủ sớm hơn y nữa”.

Đường Thiết Tiêu tuy rằng đã dẫn dụ Thiết Thủ tới nơi hiểm yếu, khiến chàng không thể tránh né, dùng phi tha tấn công, nhưng Thiết Thủ từ lúc ở phủ Du Trấn Lan đã chú ý tới nhược điểm của Đường Thiết Tiêu, nên khi quyết chiến, chàng liền nhắm lấy sơ hở này mà công kích.

Thế lửa từ từ nhỏ dần.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết cần một con khoái mã, với thương thế của hai người, khó mà sử dụng khinh công được, cần phải dùng ngựa thay chân.

Cho dù không có ngựa, bọn họ cũng cần phải đi thật gấp.

Hai người đỡ lấy nhau, gắng sức đứng lên, đúng lúc này, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tiến về phía hai người.

Thân hình kỵ sĩ như ép sát xuống mình ngựa, bồm ngựa tung bay làm cả hai đều không nhìn rõ mặt mũi y.

Thiết Thủ đưa mắt nhìn Lãnh Huyết, rồi lập tức nhảy ra, vươn tay chộp lấy dây cương, phát lực giật mạnh. Khoái mã đang lao đi như gió lập tức khựng lại.

Con ngựa chồm cả bốn vó, cất tiếng hí vang, người trên ngựa chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi rơi bịch xuống.

Thiết Thủ tay nhanh mắt sáng, liền vươn tay đỡ lấy đối phương, thì ra chính là lão Phụ.

Lão Phụ hoảng hốt định rút yêu đao ra, nhưng thấy người kéo giật ngựa của mình lại là Thiết Thủ, thì lộ vẻ ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại... lại là Thiết nhị gia? Làm tiểu nhân sợ muốn chết...”.

Thiết Thủ hỏi: “Lão Phụ, sao ngươi lại tới đây?”.

Lão Phụ nói: “Là Ngô đại nhân dặn tiểu nhân dẫn dò, bảo tiểu nhân tới đây, nếu gặp Đường đại hiệp, thì nói đại nhân sớm đã liệu trước bọn họ sẽ thành công, nên đi trước một bước. Còn nếu gặp Thiết nhị gia và Lãnh tứ gia thì nói...”.

Lãnh Huyết hỏi: “Nói gì?”.

Lão Phụ ấp úng: “Thì... nói là... nói là... đa tạ hai vị đã thay người trừ đi kẻ chia tài bảo... Tiểu nhân... cũng không rõ Ngô đại nhân nói vậy là có ý gì...”.

Lão Phụ tròn mắt nhìn Lãnh Huyết và Thiết Thủ cười khổ tựa như đang tự chế giễu mình, thì ngạc nhiên hỏi tiếp: “Thiết gia, Lãnh gia, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cả một trận lửa lớn như vậy...”.

Chỉ mấy câu nói đơn giản, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã hiểu ra mọi chuyện.

Ngô Thiết Dực sau khi xúi giục Đường Thiết Tiêu và Thập Nhị Đơn Y Kiếm cùng với ba mươi tám thân vệ quyết chiến sinh tử với Thiết Thủ và Lãnh Huyết ở rừng quýt, trên cầu treo thì đã lừa cơ lên đi. Trận chiến này bất kể là bên nào thương vong, y cũng sẽ từ bỏ quan trường, ôm trọn số tài bảo mà cả đời y cũng tiêu không hết bỏ trốn.

Trận chiến sinh tử liều mạng này của họ không ngờ đã trở thành trận ngao cò tương tranh cho ngư ông là Ngô Thiết Dực hưởng lợi.

Đã đến nước này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết ngoại trừ nhìn nhau cười khổ ra, còn có thể làm gì được nữa?

Lão Phụ xem ra chỉ là một kẻ nhanh mồm nhanh miệng chứ không hề biết rõ nội tình, mà thực ra nếu như y biết nội tình, Ngô Thiết Dực cũng chẳng để y đến nói những lời này với hai người.

Vì vậy, cả Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều không biết nên trả lời câu hỏi của Lão Phụ thế nào.

Thiết Thủ chỉ đành mỉm cười vỗ vỗ vai y nói: “Chúng ta mượn tạm con ngựa này một lát!”.

Nói xong chàng liền tung mình nhảy lên lưng ngựa, đưa tay kéo Lãnh Huyết lên phía sau, thúc ngựa lao đi như tên bắn.

Cơn gió đêm lành lạnh không ngừng thổi vào mặt hai người, khiến các vết thương thêm nhức nhối, nhưng cả hai đều không để ý, trong tâm khảm chỉ thăm nhủ một điều: “Tập Mai Hồng sao giờ sao rồi?”.

Sắc đêm và tâm trạng hai người đều như nghiền mực đã khô kết lại, mặc dù ngựa chạy nhanh như những nét cuồng thảo trong gió.

4.

Căn phòng nhỏ đã đốt đèn lên, nhưng giữa màn đêm tối tăm, vẫn hết sức thê lương, cô tịch.

Ngựa vẫn lao vun vút, nhưng Lãnh Huyết và Thiết Thủ đã lần lượt nhảy xuống, lao bổ vào phòng, bất ngờ trông thấy từ bên trong có một nữ tử chạy ra, bóng đêm làm những đường nét nhỏ nhắn của nàng hiện lên hết sức rõ ràng.

Tiểu Chân!

Thiết Thủ ngạc nhiên nói: “Tiểu Chân, sao cô nương lại ở đây?”.

Chàng không tự kiềm chế nổi mình, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Lãnh Huyết cũng lo lắng hỏi: “Mai Hồng cô nương sao rồi...”.

Nói vậy, nhưng chàng cũng không đợi Tiểu Chân kịp trả lời, đã lướt vào bên trong.

Ngọn đèn nhỏ trong phòng chỉ còn là một đốm lửa nhỏ xíu như hạt đậu.

Lãnh Huyết đã thấy Tập Mai Hồng.

Nàng đang gục đầu xuống bàn.

Chàng chợt cảm thấy đầu óc choáng váng, thương tâm gào lên: “Mai Hồng...”.

Đột nhiên mái tóc đen dài như mây của Tập Mai Hồng khẽ động dậy, sau đó thì cả đầu cũng ngẩng dần lên, hai mắt nhấp nhem, chau mày nói: “Ai gọi ta đó...? Ừa... ta lại ngủ rồi à?”.

Lãnh Huyết ngây người ra tại chỗ, tuy rằng rất vui mừng, rất sung sướng, nhưng lại không biết phải biểu đạt thế nào. Chỉ biết rằng, niềm vui ấy đã khiến chàng hoàn toàn quên đi những đau đớn trên thân thể đầy vết thương của mình.

Thiết Thủ cảm thấy như mình vừa trút bỏ được gánh nặng ngàn cân, mỉm cười hỏi Tiểu Chân: “Quách Trúc Sấu đâu?”.

Tiểu Chân dùng ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào trong nhà: “Chết rồi!”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn theo ngón tay nàng, chỉ thấy trong góc nhà có một người đang há lớn miệng, khoang miệng cháy đen, chính là Quách Trúc Sấu.

Thiết Thủ không hiểu: “Sao lại vậy?”.

Khi cười, hai hàng lông mày thanh tú của Tiểu Chân khẽ nhướng lên: “Khi tôi sào rau, phát hiện thứ muối đó có vẻ cổ quái, đang định kiểm tra kỹ thì bị... Quách... bộ đầu giật lấy cất đi. Sau đó, y kính rượu chúng tôi, nhưng tôi và Mai Hồng tỷ tỷ không uống rượu. Y lại kính trà, tôi cảm thấy có chút khả nghi, nên đã nhân lúc y quay người đi, đổi chén rượu của y lấy chén mà y đã rót cho chúng tôi trước đó...”.

“Soạt... soạt!”.

Tập Mai Hồng xoa nhẹ lên ngực nói: “Chút nữa thì làm ta sợ chết khiếp rồi. Ta vừa định uống thì liền nghe y kêu lên thảm thiết, lăn lộn mấy vòng, miệng còn phun lửa nữa... phun lửa đấy! Sau đó thì...”.

Vừa nói nàng vừa chỉ tay vào thi thể Quách Trúc Sấu: “Chết như vậy đó!”.

Nói xong nàng lại lè lưỡi ra: “Ai còn dám uống thứ trà đó nữa chứ?”.

Thiết Thủ cười cười nói với Tiểu Chân: “Thông minh lắm!”.

Ánh mắt chàng còn nồng ấm hơn ánh đèn, thâm tình hơn cả bóng đêm ngoài kia.

Tiểu Chân mỉm cười: “Không dám”.

Hai gò má trắng đã thoáng ẩn hiện sắc hồng.

Tập Mai Hồng cười hì hì: “Còn ta thì sao?”.

“Tam tiểu thư?”.

Thiết Thủ cười cười: “May mắn!”.

“VẬY là được rồi!”.

Tập Mai Hồng thoải mái thở phào một tiếng.

“Ta sợ nhất là động não, mỗi lần động não ấy à... đầu ta liền như muốn vỡ tung ra vậy, chỉ muốn đi ngủ thôi. Chỉ cần may mắn là đủ lắm rồi!”.

Nàng nhìn Tiểu Chân cười hì hì nói tiếp: “Thông minh, cho tỷ!”.

Sau đó lại chỉ tay vào mũi mình: “Ta lấy may mắn thôi”.

Tiểu Chân bật cười nói: “Đến lượt tỷ chia thứ đó hay sao?”.

Tập Mai Hồng quay sang hỏi Lãnh Huyết: “Sao rồi? Vụ án của hai người đã kết liễu chưa?”.

Lãnh Huyết cười khở lắc đầu: “Coi như đã kết liễu!”.

Tập Mai Hồng tròn mắt nói: “Kết liễu thì là kết liễu, sao lại nói coi như là...”.

Lãnh Huyết im lặng không đáp, Thiết Thủ liền lên tiếng: “Vụ án giải quyết xong rồi, nhưng chân hung đã bỏ trốn”.

Tập Mai Hồng nhướn đôi mày liễu lên: “Vì vậy hai người lại phải lập tức lên đường truy bắt hắn?”.

Thanh âm của nàng có vẻ hơi giận dỗi.

Lãnh Huyết lắc đầu: “Đuổi không kịp nữa”.

Tập Mai Hồng mừng rỡ reo lên: “Đúng rồi, không cần đuổi nữa. Mặc kệ hắn. Tha được cho ai thì tha đi!”.

Thiết Thủ lắc đầu: “Không phải mặc kệ hắn. Mà là người đó đã chạy trốn từ trước, chúng ta muốn truy đuổi thực sự không nắm chắc lắm. Có một người đang ở vùng phụ cận, chúng ta sẽ phi cấp truyền thư, nhờ y làm việc này, nhất định sẽ thành công”.

Tập Mai Hồng có vẻ không tin: “Có người như vậy sao?”.

Thiết Thủ cười cười: “Thuật truy tung và cước pháp của y, có thể nói là thiên hạ vô song”.

Chàng nhìn sang phía Lãnh Huyết, rồi cả hai cùng bật cười thành tiếng. Tiếng cười làm cho căn phòng nhỏ chỉ có một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu chột tràn đầy ánh sáng và ấm áp như có một lò lửa lớn đặt giữa nhà.

Lãnh Huyết nói: “Y là tam sư huynh của ta”.

Tam sư huynh của Lãnh Huyết, cũng là nhị sư đệ của Thiết Thủ chính là Truy Mệnh trong Tứ Đại Danh Bộ, cảm tình của bốn sư huynh đệ bọn họ cũng thân thiết và ấm áp như lò lửa nóng giữa mùa đông giá lạnh vậy.

Truy Mệnh gần đây do phải điều tra vụ án, nên đã đến vùng Lương Hà này.

Tập Mai Hồng nghe vậy thì mừng rỡ reo lên: “Hay quá, hai người có thể không tra án nữa rồi, có thể chơi đá cầu, đá dế với chúng ta...”.

Thiết Thủ nói với Lãnh Huyết: “Có điều, ta còn một chuyện phải làm”.

Lãnh Huyết hỏi: “Chuyện gì?”.

Thiết Thủ đáp: “Đệ có chú ý khi chúng ta phóng ngựa tới đây, ánh đèn trên bờ sông và dưới sông chớp tắt ba lần hay không. Ta nghĩ đang có chuyện gì mờ ám diễn ra ở đó, bây giờ phải đi xem thử”.

Tập Mai Hồng chớp chớp mắt nói: “Huynh đi một mình được rồi”.

Sau đó lại hỏi Lãnh Huyết: “Còn huynh?”.

“Ta?”.

Lãnh Huyết cười khở: “Ta phải đi Đại Văn Lý”.

“Đại Văn Lý?”.

Tập Mai Hồng ngạc nhiên hỏi: “Lẽ nào đi tới đó bắt muối?”.

Lãnh Huyết nghiêm chỉnh nói: “Đi bắt lũ muối có thể cắn chết người”.

Đại Văn Lý xuất hiện sự lạ, người từ đó trở về đột nhiên nổi điên cắn chết người khác, chuyện này là do Lãnh Huyết tìm thấy trong sổ hồ sơ án kiện của Quách Thương Hùng đang thụ lý để ở chỗ Tạ Tự Cư, đây là một vụ án tương đối kỳ lạ, lúc đó đã khiến Lãnh Huyết cảm thấy rất hứng thú.

“Muối cắn chết người?”.

Tập Mai Hồng thở dài một tiếng: “VẬY ta cũng đi!”.

Tiểu Chân mỉm cười hỏi: “Ừa? Tam tiểu thư, không phải tỷ sợ nhất là bị muối cắn sao?”.

Tập Mai Hồng chớp chớp mắt nhìn nàng, hỏi ngược lại: “Lẽ nào tỷ không sợ bị gió?”.

Hai nữ tử đều đưa tay lên che đôi môi hồng thắm, bật cười khúc khích, hai gò má ửng hồng, làm cho người ta nhìn thấy đều phải xiêu hồn ngã phách.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn nhau, cùng lúc cảm nhận được nụ cười ầm áp trong mắt đối phương.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-tau-long-xa-3-dai-tran-truong>